

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOPHIE
KINSELLA

Becky Rossman'a
çok teşekkürler!

Alışveriş kolik ve bebeği

ALİŖVERİŖKOLİK VE BEBEĞİ

SOPHIE KINSELLA

Çeviren: Bige Turan

Tamam. Telaşlanma. Her şey güzel olacak. Tabii ki olacak.

Tabii ki olacak.

"Bluzunuzu sıyırır mısınız, Bayan Brandon?" Sonografi uzmanı tepemden bakıyor olsa da, hoş ve profesyonel bir havası var. "Taramaya başlamadan önce karnınıza jel sürmem gerekiyor."

"Kesinlikle!" diyorum tek kasımı bile kıpırdatmadan. "Mesele şu ki, sadece azıcık... gerginim."

Chelsea&Westminister Hastanesi'nde bir yatağa uzanmış vaziyetteyim, beklentiyle doluyum ve kasıldım. Luke ve ben her an bir zamanlar minik bir fasulye olan bebeğimizi ekranda ilk kez görebiliriz. Hala inanamıyorum zaten. İşin aslı, daha hamile olduğum gerçeğine bile alışmış değilim. On dokuz hafta sonra ben, Becky Brandon, eski soyadıyla Bloomwood... anne olacağım. *Anne!*

Luke da kocam, bu arada. Bir yıldır evliyiz ve şu karnımdaki de yüzde yüz orijinal bir balayı bebeği!

Balayımızda çok fazla seyahat ettik ama uzun kafa yormalar sonucu, bebeği Sri Lanka'da Unawatuna denen yerde, orkideler, bambu ağaçları ve nefis manzaralar arasında kalırken peydahladığımıza emim.

Unawatuna Brandon.

Bayan Unawatuna Orkide Bambu-ağacı Brandon.

Himm. Annemin bu isme nasıl bir yorum yapacağından emin değilim.

"Karım gebeliğin erken dönemlerinde hafif bir kaza geçirdi," diye açıklıyor Luke yandaki koltuktan. "O yüzden, biraz gergin."

Destek olmaya çalışarak elimi sıkıyor, ben de karşılık veriyorum. *Hayatınızın Dokuz Ayı* adlı hamilelik kitabımda, partnerinizi gebeliğin her parçasına dahil etmelisiniz, yazıyor, aksi takdirde kalbi kırılabilir ve kendini dışlanmış hissedebilirmiş. Böylece ben de Luke'u elimden geldiğince çok dahil ediyorum her şeye. Mesela dün gece yeni DVD'im olan *Gebelikte Ağırlaşan Bedeniniz'i* izlemeye dahil etmem gibi. Belgeselin tam ortasında aniden bir iş görüşmesi yapması gerektiğini hatırladı ve çok şeyi kaçırdı ama önemli olan, dışarıda kalmaması.

"Kaza mı geçirdin?" Sonografi uzmanı bilgisayar tuşlarına vurmayı bırakıyor.

"Fırtına sırasında uzun zamandır kayıp kız kardeşimi ararken dağdan düştüm," diye izah ediyorum. "O sıralar hamile olduğumu bilmiyordum ama. Belki bebeği ezmişimdir."

"Anladım." Sonografi uzmanı bana şefkatle bakıyor. Grileşen saçlarını arkada topuz yapıp arasına da

bir kalem sokuşturmış. "Evet. Bebekler dayanıklı varlıklardır. Hadi bir bakalım, olur mu?"

İşte. Haftalardır kafama taktığım an geldi çatır. Ağır ağır üstümü çıkarıyorum ve şişmiş göbeğime bakıyorum.

"Bütün kolyelerinizi de kenara atabilir misiniz?" diye ekliyor. "Boynunuzda bir koleksiyon taşıyorsunuz!"

"Her biri özel pandomtifer." Bir şingirtıyla hepsini avcuma topluyorum. "Bu Aztek annelik sembolü, bu da bir gebelik kristali... Bu bebeği yatıştıran çingiraklı bir top... ve bu da bir doğum taşı."

"Doğum taşı?"

"Taşı avcunuzda özel bir noktaya bastırırsanız ve doğum sancısını alıyor," diye açıklıyorum. "Antik Maori dönemlerinden beri kullanılıyor."

"Hı hı." Sonografi uzmanı tek kaşını kaldırıyor, sonra şeffaf bir macun sıkıyor karnıma. Hafifçe kaşlarını çatarak ultrason aletini cildime değdiriyor ve o anda sinekli, siyah beyaz bir görüntü belirliyor ekranda.

Nefes alamıyorum.

Bu bizim bebeğimiz. İçimde. Luke'a bir bakış atıyorum, o da gözünü kırpmadan ekranı seyrediyor.

"Kalbin dört odası..." diyen sonografi uzmanı aleti gezdiriyor. "...şimdi de omuzlarına bakıyoruz..." Ekranı işaret ediyor ve itaatkar bir biçimde gözlerimi kısıyorum, gerçi dürüst olmak gerekirse omuz falan seçemediğim yok, bulanık kıvrımlar görüyorum, o kadar.

"Şurada bir kolu var... bir el..." Duraklıyor ve kaşlarını çatıyor.

Küçük oğluda sessizlik oluyor. Birden içim kırılganlaşıyor. Niye kaşlarını çatmış anladım. Bebeğin tek eli var. Buluyordum.

İçimde benliğimi erip geçen sevgi ve aşırı koruyuculuk duyguları kabarıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor. Bebeğimin tek eli olması umrunda bile değil. Yine de onu aşırı derecede seveceğim. Hatta onu daha da çok seveceğim. Luke ve ben ona en iyi tedavi için dünyanın dört ucuna bile götürebiliriz, araştırma çalışmalarını destek olacağız ve biri bebeğime yun gövde bakarsa...

"...ve diğer eli de..." Sonografi uzmanının sesi düşüncelerimi bölüyor.

"Diğer eli mi?" Kafamı kaldırıp bakıyorum hiçkarak. "İki eli de var mı?"

"E... evet." Sonografi uzmanı bu tepkime çok şaşırıyor haliyle. "Bakin, burada görebilirsiniz." Görüntüye işaret ediyor ve tüm şaşkınlığıma rağmen, kemikli parmakları seçebiliyorum. Onunu birden.

"Affedersiniz," diyerek yutkunuyorum ve bana verdiği mendille gözyaşlarımı siliyorum. "Çok rahatladım."

"Şu anda her şey gayet iyi görünüyor," diyor güven verici bir sesle. "Ve endişelenme, hamilelikte aşırı duygusallık doğaldır. İçinde dolaşan o kadar çok hormon var ki."

Hakikaten. İnsanlar sürekli hormondan bahsediyor. Örneğin, dün gece köpek yavruyu o reklama izlerken ağlamaya başlayınca Luke'un bana dediği gibi. Hormonu falan değilim, son derece normalim. Reklam çok acıktıydı, ben ne yapayım.

"Alın bakalım." Sonografi uzmanı yine bilgisayarıma tuşlarına dokunuyor. Bir sıra siyah beyaz resim yazıcıdan kıvrıla kıvrıla çıkıyor, sonra da kadın bana uzatıyor resimleri. İlkine bakıyorum, belli belirsiz kafa hatlarını görebilirsiniz. Küçük bir burnu, minik bir ağız, her şeyi var.

"Evet. Kontrolleri yaptım." Sandalyesinde arkasına dönüyor. "Şimdi tek soracağım şey, bebeğin cinsiyetini öğrenmek istiyor musunuz?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevap veriyor Luke gülümseyerek. "Bunu aramızda uzun zaman konuşmuş değiliz mi Becky? Öğrenmenin işin büyümesini bozacağına karar verdik."

"Tamam." Sonografi uzmanı da bize gülümsüyor. "Kararınız buysa, bir şey diyemem."

Bir şey diyemez mi? Yani cinsiyetini gördü. İste-se şu an söyleyebilir!

"Ashında tam olarak karar vermiş sayılmayız, değil mi?" diyorum. "Kesin değil."

"Evet... verdik ya, Becky." Luke çok şaşırıyor. "Hatırlamıyor musun, bir akşam oturup bütün gece bunu konuştuk ve sonunda sürpriz olsun dedik."

"Ah, evet, doğru ya." Gözlerimi bebeğin bulanık resminden ayıramıyorum. "Ama sürprizimizi şimdi de duyabiliriz! Tilsimi kaçmış olmaz!"

Tamam, belki bu yüzde yüz doğru değil. İyi de, o da öğrenmek için yanıp tutuşmuyor mu?

"Gerçekten istediğin bu mu?" Luke'a bakınca yüzünde ufak bir hayal kırıklığı görüyorum. "Şimdi öğrenmek mi?"

"Şey..." diye tereddüt ediyorum. "Sen istemiyorsan..."

İstedim son şey Luke'u görmek. Hamile kaldı-
ğımın beri bana çok nazik ve tatlı davranıyor. Son
zamanlarda her türlü garip birleşimi arzular oldum
-mesela, geçen gün canım anasını ve pembe bir hırka
istedi. Luke da sırf bunları alabilmek için beni ara-
bayla mağazalara götürdü.

Tam bir şey söyleyecek oluyor ki, cep telefonu ça-
lıyor. Cebinden çıkarmaya yetenirken sonografi uz-
manı onu durduruyor.

"Üzgünüm, içeride onu kullanamamız."

"Doğru." Luke arayan numaraya bakıp kaşlarını
çatırıyor. "Tain'miş. Onu arasam iyi olur."

Hangi lain diye sormama hiç gerek yok. Lain Whe-
eler'de kesin, Arcodas Şirketi'nin pazarlama müdi-
ri. Luke'un kendine ait bir halkla ilişkiler şirketi var,
adı Brandon İletişim ve Arcodas da Luke'un yeni bü-
yük müşterisi. Onları kazanması büyük bir artı, şirke-
te harika bir övünç kaynağı oldu -Luke şimdiden bu
yığın yeni personel işe aldı ve bu şirketin desteğiyle
Avrupa'da yeni ofisler açmayı planlıyor.

Yani Brandon İletişim için çok iyi bir gelişme. Ama
her zamanı gibi, Luke can super çalışıyor. Onu daha
önce hiç bu kadar birisinin emrine amade görmemiş-
tim. Eğer lain Wheeler arıyorsa, Luke her zaman ama
her zaman beş dakika sonra onu arar -ister bir toplantı-
da olsun, ister akşam yemeğinde, ister gecenin bir yarısı.
Hizmet endistriyi bu ve Arcodas da dev müşterisi-
miz der hep, onlar bize bu yüzden para ödüyor.

Tek söyleyebileceğim, bu lain Wheeler ben doğ-
umdayken ararsa, o telefon doğrucu camdan aşağı
gidecek.

Sophie Kinsella

8

ıyorum. Düşündüğümde de basıtmış be! Sonografi
uzmanı olmalıymışım. Ben doğal bir...

İşte kafası. Vay be, kocaman! Ve şu parça da sa-
nırım...

Elim donakalıyor ve nefesimi tutuyorum. Şu anda
bekliyorum. Bebeğimizin cinsiyetini görüyorum!

Bir oğlan!

Görüntü uzmanının gösterdiği kadar berrak
değil, olsun yine de, hatasız. Luke ve benim bir oğlu-
muz olacak!

"Merhaba," diyorum yüksek sesle ekrana, sesim
çatıyor hafiften. "Merhaba ufaklık!"

Ve gözyaşlarımı durduramıyorum, yanaklarımdan
süzülüp gidiyorlar. Muhteşem bir oğlumuz olacak!
Ona şirin tulumlar giydireceğim, üç tekerlekli bisiklet
alacağım, Luke ona kriket öğretir ve adını da...

Aman tanrım. Adını ne koyacağız?

Acaba Luke, Birkin olsun diye ısrar eder mi? O
zaman ben de bebek bezlerini koymak için bir Birkin
çanta bulurum.

Birkin Brandon. Oldukça havalı.

"Selam, küçük bebek," diye kuğuruyorum ekran-
daki büyük, yuvarlak kafalı görüntüye. "Adın Birkin
olsun mu, ister misin?"

"Ne yapıyorsunuz?" Sonografi uzmanının sesiyle
yerimden sıçırıyorum. Luke'la birlikte kapıda dikil-
miş, gözleri yuvalarından fırlayacak sanki. "Hastane
demirbaşına dokunmamalısınız!"

"Üzgünüm," diyorum, gözyaşlarımı silerek. "Kı-
sacık bir sefer daha bakmak zorundaydım. Luke, be-
beğimle konuşuyordum. Gerçek bir... mucize."

ALÜVERİŞKÖK VE BEBEĞİ

"Bu yakınlarda konuşabileceğin bir alet var mı?"
diye soruyor Luke. "Becky, bir tulumcu yoksa..."

"Sorum değil." Elimi havada sallıyorum.

"Ben size göstereyim," diyor sonografi uzmanı
aynaya kalkarak. "Bir dakika içinde dönerim. Bayan
Brandon."

İkisi çıkıp gidiyor ve kapı ağır bir tık sesiyle kapı-
nıyor.

Yalnızım. Bilgisayar hala açık. Ultrason aleti mo-
nitörün tam yanında.

Şöyle bir uzanmam...

Hayır. Sağmalama. Ultrason kullanmayı biliyoy-
mum ki. Öncelik, için tulumu kapar. Luke beklenemizi
istiyorsa, bekleyebiliriz demektir.

Kanepede kimdiyapı tırnaklarımı incelemeye ko-
yuluyorum. Bazı şeyleri bekleyebilirim. Tabii ki, bek-
leyebilirim. Kolaylıkla.

Ah, tanrım. Hayır, bekleyemem. Aralık ayına ka-
dar çatılırım. Ve tam da gözümün önündeysen... E-
rafla kimse de yok... Bir kerem bakacağım sadece.
Hemen olacak. Luke'a da bir şey söylemem. Doğum
anında aynı şifirli sürprizi yaparız -bir tek bana o ka-
dar büyük bir sürpriz olmaz. Tam olarak değil.

Hemen önüme eğilerek ultrason çubuğunu kapı-
yorum. Karnımdaki jelle dokunduruyorum ve görüntü
hemen çıkıyor ekranda.

Başardım! Şimdi tek yapmam gereken, o hayati
noktayı görebilmek için aleti azıcık oynatmak... Ka-
şlarını çatarak iyice odaklanıyorum, karnımın altlarında
aleti ilerletiyorum, o yana bu yana sürükliyorum
ve bir yandan da ekranı görebilmek için boynumu ka-

ALÜVERİŞKÖK VE BEBEĞİ

9

"Bakayım!" Luke'un gözleri parlıyor, odada bana
doğru koşturuyor, arkasından da sonografi uzmanı.
"Nerede?"

Luke oğlan olduğunu görürse görsün, sürpriz bo-
zulursa bozulsun, bana ne. Bu eşsiz anı onunla pay-
laşmalıyım.

"Bak, kafası!" diye gösteriyorum. "Merhaba haya-
tum!"

"Suratı nerede?" Luke biraz endişeli konuşuyor.

"Bilmem. Öbür tarafta." Hafifçe el sallıyorum.

"Annen ve baban burada! Seni çok çok seviyo..."

"Bayan Brandon." Sonografi uzmanı sözümü ke-
siyor.

"Sidik kesenizle konuşuyorsunuz."

Hey, o şeyin sidik kesesi olduğunu nereden bile-
yim ki? Bebeğe çok benziyordu.

Kadın doğum uzmanının odasına yürürken yanak-
larım hala yanıyor. Sonografi uzmanı bana iyi bir nu-
tuk çekti, kendime nasıl da zarar verebilirmişim ya da
makineyi kırabilirmişim falan da filan. Luke bu üni-
teye büyük bir başış yapma sözü verdi de, öyle kur-
tulduk.

Ve bebeğin yakınından geçmediğim için, cinsiye-
tini görmüş olmamın imkansız olduğunu söyledi.
Hıh.

Ancak kadın doğumcumuz Bay Braine'in karşısı-
na oturunca neşelenmeye başladığımı hissediyorum.
Şu Bay Braine insana çok güven veren bir adam. Alt-
mışlarında, grileşen düzgün taranmış saçlı, çizgili ta-
kım elbiseli ve hafiften eski moda tıraş sonrası losyo-
nu kokulu bir doktor. Luke da dahil, binlerce doğum-

da bulunmuş! Doğru olmak gerekirse, Luke'un annesi Elinor'u doğum yaparken hayal edemiyordum ama sanırım bir şekilde olmuş işte. Hamile olduğumu öğrenir öğrenmez Luke, Bay Braine'in çalışıp çalışmadığını öğrenmeliyiz, dedi çünkü ülkenin en iyi kadın doğum uzmanı oymuş.

"Sevgili oğlum," Luke'la sıcak bir şekilde tokalaşıyor doktor. "Nasılsın?"

"Çok iyiyim," Luke yanına oturuyor. "David nasıl?"

Luke, Bay Braine'in oğluyla aynı okulda okumuş ve her görüşmemizde onu soruyor.

Bay Braine, bu sorunun cevabını düşünürken oda sessizlik oluyor. Adamda beni azıcık sinir eden tek şey bu. Ne deseniz, felsefi bir soru sormuşsunuz gibi arkasından iki saat kara kara düşünüyor. Oysa ki, sizin orada amacınız yalnızca konuşmayı sürdürmekten başka bir şey değil. Son randevumuzda kravatını nereden aldığını sormuştum ve beş dakika düşünmüştü, sonra karısını arayıp ona sordu ve bir destan dinledim. Kravatı beğenmemiştim bile üstelik.

"David çok iyi," diyor en sonunda, başıyla onaylayarak. "Saygılarını sunuyor." Sonografi uzmanının gönderdiği kağıdı incelerken bir sessizlik anı daha yaşıyoruz. "Çok güzel," diyor nihayet. "Her şey tıkırında. Sen kendini nasıl hissediyorsun, Rebecca?"

"Ah, iyiyim!" diyorum. "Bebegin iyi olmasına sevindim."

"Hala tam gün çalışıyorsun bakıyorum," Bay Braine formunu alıyor. "Sana ne zaman izin veririm?"

"Aslında..." diye açıklama yapmaya çalışıyorum. "İşim o kadar da yorucu değil."

"Becky, The Look'ta çalışıyor," diye anlatıyor Luke. "Oxford Sokak'a açılan şu yeni mağaza var ya?"

"Hı," Bay Braine'in suratı düşüyor. "Anladım."

İnsanlara ne zaman mesleğimden bahsetsem utanarak gözlerini kaçınıyorlar ya da konuyu değiştiriyor ve The Look'un adını hiç duymamış gibi yapıyorlar. Ki bu olanaksız çünkü bütün gazeteler haftalardır bunu yazıyor. *Daily World* gazetesi dün adımızı 'İngiliz tarihinin en büyük perakende satış felaketi' olarak andı.

Başarısızlık emsali bir mağazada çalışmanın tek artısı, doktor randevuları ve doğum öncesi kurslarına dilediğimce vakit ayırabilmem. Ve koşu koşu geri dönmezsem de, kimsenin ruhu duymuyor.

"Eminim, her şey tersine dönecektir yakında," diyor doktor teminat vermek istercesine. "Evet, başka sorunuz var mı?"

Derin bir nefes alıyorum. "İşin aslı, evet, bir sorun vardı, Doktor Braine." Tereddüt ediyorum. "Tarama sonuçları da iyi geldiğine göre, sizce acaba... şey... yapmamız güvenli mi?"

"Kesinlikle," Bay Braine anlayışla kafa sallıyor. "Birçok çift gebeliğin erken dönemlerinde cinsel ilişkiden uzak durur."

"Ben seksi kastetmedim ki!" diyorum şaşkınlıkla. "Alışveriş yapmak demek istemiştum."

"Alışveriş mi?" Bay Braine'in ağzı açık kalıyor. "Alışveriş mi?" diye soruyor. "Alışveriş mi?" diye soruyor.

"Uğursuzluk gelmesin diye. Fakat her şey yolunda da görünüyorsa, o halde bu öğleden sonra başlayabilirim!"

Sesimin heyecanlı çıkmaması işten değil. Ne zamandır bebeğe bir şeyler almayı bekliyorum da bekliyorum. King's Bulvarı'nda yeni bir bebek mağazası açıldığını okudum gazetede, Bambino diye bir yer. Hatta sırf oraya gitmek için öğleden sonrası için izin bile aldım!

Luke'un bakışlarının üzerinde sabırlıca beklediğimi hissediyorum, dinliyorum bakınca beni inanamayarak dinlediğini görüyorum.

"Canım sevgili, bağlamak derken?" diyor.

"Daha bebeğe hiçbir şey almadım," diyorum konuya geçerek. "Almamı biliyorsun."

"Evet, tabii... Minyatür bir Ralph Lauren geceliği almadın?" diyor Luke elinin parmaklarını sayarak. "Ya da sallanan bir at? Kanatlı olan pembe bir peri kostümü?"

"O kostümler küçük çocuklar için," diye karpı giyenin ağızbaşıyla. "Ben bebek için bir şey almadım diyorum."

Gerçekten, Luke daha aradığı farkı bilmiyorsa, o kadar da iyi bir hata olacağı söylenemez.

"Eriktise ne yapacağın?" diye öğrenmek istiyor Luke.

"Pembe peri kostümüne mi sokacağın?"

Aslında, o kostümü kendime almayı düşünüyordum. Hatta denedim bile, bayağı darmış! Tabii, Luke'a bunu itiraf edecek halim yok.

"Biliyor musun, sana şaşıyorum, Luke." Çenemi kaldırıyorum. "Önyargılı olduğumu bilmiyordum."

Bay Braine de şaşkın tavuk gibi konuşmamızı izliyor.

"Buradan bebeğin cinsiyetini öğrenmek istemediğinizi çıkarabilir miyim?" diye araya giriyor.

"Hayır, teşekkürler," diyor Luke kararlılıkla. "Sürpriz olmasını istiyoruz, öyle değil mi Becky?"

"Hi-hi... evet," Boğazımı temizliyorum. "Tabii Bay Braine, eğer siz çok vahim, kaçınılmaz tıbbi nedenlerden ötürü bilmemiz gerektiğini düşünüyorsanız başka?"

Bay Braine'e imalı imalı bakıyorum ama iletmiyi çıkırmıyorum.

"Yok canım," diye gülüyor.

Kek tenif.

Yirmi dakika sonra odadan çıkıyoruz, ki bunun üç dakikası Bay Braine'in beni muayene etmesi, geri kalanı da Bay Braine ve Luke'un bir okul krizet maçını değerlendirmesiyle geçiyor. Kibaelik gereği onları dikkatle dinlemeye çalışsam da sabırsızlıkla kapıdan madım duruyorum. Bir an önce Bambino'ya kapağı atmalyım!

Nihayet randevumuz sona eriyor ve kalabalık Londra sokaklarında yürümeye koyuluyoruz. Önemli bir model Silver Cros marka bir bebek arabası itiren bir kadın geçiyor ve çıkarmadan arabayı sürüyor. Ben de aynısından istiyorum, onunki gibi göz alıcı tekerlekleri olsun. Tabii benimki özel istek üzerine pembe olmalı. Amma şık görünürdü. İnsanlar arkamdan Şeker Pembesi Bebek Arabalı Kadın derdi. Gerçi, bebek oğlansa anında bebek mavisine boyatırdım. Yok yok... deniz mavisine. Ve herkes arkamdan...

"Bu sabah emlakçıdan Giles ile konuştum," diyor Luke bölüyor düşüncelerini.

"Gerçekten mi?" Heyecanla kafamı kaldırıp bakıyorum.

"Herhangi bir şey söyle..."

"Hayır."

"Ya." Söniyorum.

Şu anda Luke'un yıllardır sahip olduğu muhteşem bir çatı katında oturuyoruz. Nefis bir yer ama bahçesi yok, bir de her tarafı bej rengi halı kaplı ve pek bebeklik bir ortam olduğu söylenemez. O yüzden birkaç hafta önce daireyi satılığa çıkardık ve hoş bir aile evi aramaya başladık.

Mesele şu ki, daire anında kapıldı. Ve, övünmek gibi olmasın ama, tamamen benim dahiyane stilim sayesinde gerçekleşti bu olay. Dört bir yana mumlar, banyoya buz kovası içinde bir şişe şampanya ve opera programları ve parlak gecelere davetiyeler gibi (kokoş arkadaşım Suze'dan ödünç almıştım bunları da) bir yığın *hayat tarzı* ayrıntıları yerleştirdim. Karlssons denen çift arayıp o dakika bir teklif yaptı! Üstelik de nakit ödeyeceklerdi!

Her şey harika –ancak biz nerede oturacağız? Şu ana kadar bir tane bile beğendiğimiz ev görmedik ve şimdi de emlakçı kalkmış, piyasa çok *durgun* ve *ölü* diyor ve kiralık düşünür müylüz diye soruyor.

Ben ev kiralamak *istemiyorum*. Bebeği getirecek, yepyeni, sevimli bir ev istiyorum.

"Ya bir yer bulamazsak?" Kafamı kaldırıp Luke'a bakıyorum. "Ya sokaklarda kalırsak? Kış da geliyor! Karnım burnumda olacak!"

Kendimi birden arka fonda bir kilise korusu Ah, Küçük Bethlehem Şehri ilahisini söylerken Oxford Sokak'ta sersefil yürürken hayal ediyorum.

"Hayatım, sokaklarda falan kalmayacağız! Giles sadece isteklerimizde biraz daha esnek olmamızı öneriyor." Luke duruyor. "Bence *senin* isteklerini kastediyordu, Becky."

Haksızlık! Emlak Arama formunu gönderdikleri zaman, üstünde, 'Lütfen dileklerinizi belirtirken mümkün olduğunca açık ve net olun,' yazıyordu. Ben de öyle yaptım işte. Şimdi de kalkmış şikayet ediyorlar!

"Sanırım, Ayakkabı Odasını unutacağız."

"Ama..." Luke'un yüz ifadesini görünce duruyorum. Zengin ve Ünlülerin Hayat Tarzı programında bir ayakkabı odası görmüştüm de, o gün bugündür kendime de bir tane istiyorum. "Tamam, olur," diyorum uysalca.

"Mahalle konusunda da biraz daha esnek olmalıyız."

"Hiç dert değil!" derken Luke'un cep telefonu çalıyor. "Hatta bence, çok iyi fikir."

Maida Vale meraklısı olan Luke, ben değilim. Oturmak istediğim *onlarca* yer var.

"Luke Brandon, buyrun," diyor Luke işadama sesle.

"Ah, merhaba. Evet, taramayı yaptırдыk. Her şey iyi görünüyor. Jess arıyor," diyor bana dönerek. "Seni aramaya çalıştı ama telefonun kapalıydı."

"Jess!" diyorum sevinçle. "Versene, konuşayım."

Jess benim ablam. *Benim* ablam. Hayatım boyunca kendimi hep tek çocuk sanıyordum fakat bir gün

uzun süredir kayıp olan bir ablam olduğunu keşfettim! Başta pek iyi geçinemedik ama birlikte bir fırtınada mahsur kalınca ve doğru düzgün oturup konuşunca dost olduk.

Birkaç aydır görüşemiyoruz çünkü kendisi bir jeoloji araştırması için Guatemala'ya gitti. Yine de birbirimizi hep aradık ve birbirimize e-postalar yolladık, bana dağlarda tepelerde çekilmiş fotoğraflarını gönderdi. (Üstünde de ona aldığım havalı kürk ceket yerine, korkunç mavi bir anorakla. Hakikaten.)

"Ben ofise dönüyorum," diyor Luke telefona. "Becky de alışverişe çıktı. Konuşmak ister misin?"

"Şşş!" diye tshiyorum korkuyla. Jess'e alışveriş sürecini söylememesi gerektiğini biliyor Luke. Suratına imalı imalı bakarak telefonu elinden alıp kulağıma götürüyorum.

"Selam Jess! Nasıl gidiyor?"

"Harika!" Sesi uzak ve cızırtılı geliyor. "Tarama sonuçları nasıl diye sormak için aradım."

Bu vefalı davranışı karşısında eriyorum. Şu anda muhtemelen bir teğeden ipe sarkıyor, suratı dağa dönük, kan ter içinde ama gene de arama zahmetine katlanmış.

"Her şey yolunda görünüyor!"

"Evet, Luke da söyledi. Tanrıya çok şükür." Jess'in sesindeki rahatlamayı duyabiliyorum. Biliyorum, dağdan düştüğüm için vicdan azabı çekiyor, çünkü oraya onu aramaya gitmiştim, çünkü...

Her neyse, uzun hikaye. Önemli olan, bebek iyi durumda.

"Luke alışverişe çıktığını söyledi?"

"Bebeğe lazım olacak ana şeyler işte," diyorum gayet sıradan bir şekilde. "Bazı... eee... geri dönmüşümlü bebek bezleri falan. Ucuz dükkanlardan." Luke'un bana kahkahalarla güldüğünü görünce hızla öteki tarafa dönüyorum.

Ablam Jess'in bir özelliği de, alışverişi, para harcamayı ya da aşırı tüketimle dünyayı mahvetmeyi hiç sevmemesidir. Benim de bunları yapmadığımı sanıyor. Onun yoluna baş koyduğumu ve kendimi tasarrufa adanmış zannediyor.

Aslında bir haftadır adamış vaziyeteyim. Bir çuval yulaf sipariş ettim, kıyafetlerimi Oxfam'dan aldım ve mercimek çorbası pişirdim. Ancak tutumlu olmanın tek sorunu şu ki, insanı çok *sıkıyor*. Çorba içmekten mideniz kalkıyor, para israfı diye dergi almaktan ve artık sabunları birleştirip kullanılabilir büyük bir parça meydana getirmeye çalışmaktan insana sıkıntı geliyor. Bir de zaten yulaf çuvalı Luke'un golf takımının yerini kaplıyordu, sonuçta hepsini fırlatıp attım.

Bir tek, bunu Jess'e söyleyemem çünkü bu bütün sevgi dolu abla kardeş ilişkimizi yıkar.

"Kendi bebek bezini yapmayla ilgili makaleyi okudun mu?" diyor Jess coşkuyla. "Oldukça kolay galiba. Ben de sana çaput biriktirmeye başladım. Birlikte yapabiliriz istersen."

"Ah. Himm... olur!"

Jess bana durmadan *Tutumlu Bebek* adlı bir dergiden kupürler yolluyor. '25£'a Bebek Odanızı Yenilemenin Yolları!' başlıklı yazılar ve eski çuval giydirilmiş bebekler falan, hepsi de bakınca bile içimi karart-

maya yetiyor. Ben bebeğimi 3E'lik bir çamaşır sepe-
tinde uyutmak istemiyorum. Ben beyaz fırfırlı, şirin
bir bebek satın almak istiyorum.

Evet, şimdi de 'dayanıklı kenevir bebek-bilmem-
nesini' anlatıyor. Sanırım bu konuşmayı nihayete er-
dirmeliyim.

"Kapatmam iyi olur, Jess," diye sözünü kesiyorum.
"Annemin partisine gelebilecek misin?"

Haftaya annemin altmışıncı yaş günü partisi var.
Sayısız insan davet edildi, canlı müzik çalınacak ve
yan komşumuz Martin sihirbazlık gösterisi sergileye-
cek!

"Elbette!" diyor Jess. "Kaçırmam! O zaman görü-
şürüz."

"Hoşçakal!"

Telefonu kapatıyorum, bir de bakıyorum Luke
taksi çevirmiş. "Seni ucuz dükkanlara bırakayım mı?"
diye soruyor kapıyı açarak.

Ha, ha, ha.

"King's Bulvarı'ndaki Bambino'ya lütfen," diye-
rum şoföre. "Sen de gelmek ister misin, Luke?" diye
ekliyorum aniden heveslenerek. "Havalı bebek arabala-
rına, bebek malzemelerine bakar, sonra da hoş bir
yerde bir çay içeriz..."

Luke'un yüz ifadesinden anlıyorum hayır diyece-
ğini.

"Tatlım, benim işe dönmem gerekiyor. İain ile
toplantım var. Başka bir zaman gelirim, söz."

Hayal kınkılığına uğramanın bir manası yok. Lu-
ke'un bütün zamanını Arcodas hesabına çalışmakla

bilecek zamanı buldu. Taksi ilerlemeye devam eder-
ken Luke kolunu omzuma doluyor.

"Parlıyorsun," diyor.

"Gerçekten mi?" Yüzüm gülererek bakıyorum koca-
ma. Söylemek zorundayım, bugün kendimi güzel his-
sediyorum. Üstümde yeni, şık hamile pantolonum,
yüksek tabanlı espadrillerim ve seksi bir askılı var ve
hafiften yanık tenli şiş karnım açıkta bırakılmış.

Daha önce hiç farketmemiştim -hamile olmak ha-
rika bir duygu! Tamam, göbeğiniz büyüyor -ama za-
ten büyümesi gerek. Bacaklarınız da karnınızın ya-
nında incecik kalıyor. Birdenbire o müthiş göğüs ça-
talına sahip oluyorsunuz. (Söylemeden geçemeyece-
ğim, Luke oraya bayılıyor.)

"Hadî şu tarama resimlerine bir daha bakalım," di-
yor. Parlak resim rulosunu aramak üzere çantama el
atıyorum. Bir süre birlikte resimlere bakıyoruz, yu-
varlak kafayı, bulanık görünen o küçük suratı seyre-
diyoruz.

"Yeni bir insan oluşmaya başladı," diye mırılda-
yorum gözlerimi ayırmadan. "İnanabiliyor musun?"

"Biliyorum." Luke bana daha da sıkı sarılıyor.
"Şimdiye kadar atıldığımız en büyük macera."

"Doğanın işi akıl almaz." İçimde kabaran duygu-
ları hissederek dudağımı ısırtıyorum. "Yine annelik iç-
güdülerim ağır basıyor. Kendimi çok... Bebeğimize
her şeyi vermek istiyorum!"

"Bambino," diyor taksi şoförü, kaldırıma yanaşır-
ken. Tarama resimlerinden gözümü ayırınca karşı-
mda dünyanın en güzel, yepyeni mağazasının ön cephe-
siyle karşılaşıyorum. Dış boya krem rengi, tenteler

kırmızı çizgili, kapıcı bir kurşun asker gibi giyinmiş
ve pencereler de çocuklar için define dolu bir kutuya
açılacak sanki. Mankenlere bir sürü güzel bebek giy-
sisi giydirilmiş, Cadillac şeklinde bir bebek yatağı
var, küçük bir gerçek Ferris tekerleği dönüyor, dönü-
yor...

"Vay canına!" Nefesimi tutarak kapının koluna
uzanıyorum. "Acaba şu Ferris tekerlek satılık mıdır!
Hoşçakal, Luke, sonra görüşürüz..."

Luke arkamdan, "Bekle!" diye seslenirken giriş
yolunun yarısını kat ediyorum bile. Dönüp baktığım-
da yüzünde telaşlı bir ifade görüyorum. "Becky,"
Taksiden dışarı eğiliyor Luke. "Bebeğimiz her şeyi
sahip olmak zorunda değil."

2

Nasıl olmuş da bebek alışverişini bunca zaman erte-
lemişim?

Birinci kattaki Bambino Bebek bölümüne girmiş bu-
lunuyorum. Yerde yumuşacık halılar; her yerde çocuk
şarkıları çalıyor, girişi devasa pelüş oyuncaklar süslü-
yor. Tavşan Peter kılığında bir satış görevlisi elime
beyaz bir sepet verdi ve sepeti sıkı sıkı tutmuş etrafı-
ma bakarken ağgözlülüğüm kabarıyor.

Annelik insanı değiştirir diyorlar, haklılar da. Ha-
yatımda ilk kez kendimi düşünmüyorum. Bencillik-
ten eser yok! Hepsi doğmamış bebeğim için!

Bir tarafta sıra sıra muhteşem beşikler ve sallan-
an, dönen mobilyalar. Bir başka tarafta krom kap-
lama bebek arabaları alıyor gözümü. Tam karşımda
mini minicik giysiler asılı duruyor. Kıyafetlere doğ-
ru bir adım atıyorum. Şu harika tavşan terliklere ba-
kın. Ya şu el kadar inek desenli ceket... Koca bir Di-
or Bebe bölümü... ve aman tanrım, Dolce çocuk re-

Tamam. Sakin ol. Kafamızı toplayalım. Tek ihtiyacım bir liste.
Çantamdan *Hayatınızın Dokuz Ayr* kitabını çıkarıyorum. Sekizinci bölümü açıyorum: 'Bebeğiniz İçin Alışveriş Yaparken.' Hevesle sayfada göz gezdiriyorum.

Giysiler:

Mağazalara kanıp bir sürü minik bebek giysisi almayın. Yıkama kolaylığı bakımından beyaz tavsiye edilir. Üç düz zıbn ve altı elbise yeterlidir.

Bir an cümlelere şöyle bir bakıyorum. Bir kitabın harfi harfine uymak hiçbir zaman iyi bir fikir değildi zaten. Hatta giriş bölümünde bile, "Bütün tavsiyelere uymak zorunda değilsiniz. Bütün bebekler birbirinden farklıdır, kendi içgüdülerinize güvenmelisiniz," yazıyordu.

İçgüdülerim bana inek desenli o ceketi almamı söylüyor.

Reyona ilerliyorum ve beden etiketini okuyorum. *Yeni doğmuş bebek. Küçük bebek.* Ben nereden bileyim bebeğim küçük mü olacak, büyük mü olacak? Denemek adına karnıma bir dokunuyorum. Oldukça küçük şu an ama kim bilir? Belki de ne olur, ne olmaz diye ikisini de almalıyım.

"Baby in Urbe marka kar takımı!" Hemen önümdeki rafta manikürlü bir el beliriyor ve şık, siyah bir askıda asılı duran beyaz polar takımı kavırıyor. "Ne zamandır tırım tırım bunlardan arıyorum."

"Ben de!" diyorum içgüdüsel olarak ve son kalan takımı kapıyorum.

"Bunlar için Harrods'ın ön sipariş listesinde bekleme süresi altı ay, biliyor musunuz?" Elin sahibi kot pantolon ve daracık turkuaz bir buluz giymiş karnı burnunda, sarışın bir kadın. "Aman tanrım, burada Baby in Urbe'nin serisi var." Böyle diyerek bebek giysilerini beyaz sepetine doldurmaya başlıyor. "Baksana! Piglet ayakkabıları. Kızıma bir çift almalıyım."

Hayatımda hiç Baby in Urbe takımı görmedim. Piglet ayakkabılarını da duymadım.

Nasıl bu kadar sönük kalabilirim? Nasıl olur da bu etiketlerin hepsi bana yabancı? Önümdeki ufak kıyafetleri incelerken içimde hafif bir panik yükseliyor. Hangisi moda, hangisi değil, haberim yok. Bebek giyiminden bihaberim. Arayı kapamak için de topu topu dört ayım var.

Suze'a sorabilirim gerçi. En eski, en yakın dostum ve Ernest, Wilfrid ve Clementine adlı üç çocuğu var. Fakat onun da bakış açısı benden biraz farklı. Onlardaki bebek giysilerinin çoğu nesilden nesile geçmiş ve annesinin yaşlı emektarı tarafından örülmüş işlemeli önlükler ve bebekleri ailenin banliyödeki konduğundan kalma antika meşe beşiklerde uyuyor.

Bir çift Piglet ayakkabı, bir sürü Baby in Urbe bebek tulumu ve her ihtimale karşı bir çift yağmur çizmesi alıyorum elime. Sonra da dünyanın en şeker pembe bebek elbisesini görüyorum. Su damlası şeklinde düğmeleri ve bir örnek ayakkabısıyla çorabı da var. Tek kelimeyle şahane. Ama ya oğlum olursa?

Bu imkansız, cinsiyeti öğrenmemek yani. Gizlice anlamamanın bir yolu olmalı.

"Kaç çocuğun var?" diye soruyor turkuaz bluzlu kadın ayakkabı kutularının numaralarını okurken.

"İlk çocuğum." Karnımı işaret ediyorum.

"Ne hoş! Tıpkı arkadaşım Saskia gibi." Birkaç metre ötede dikilen, koyu renk saçlı bir kadını gösteriyor. Kadında hamilelikten eser yok, incecik ve hareketli harareti cep telefonu ile konuşuyor. "O da az önce öğrendi. Çok heyecan verici!"

İşte o anda Saskia çat diye cep telefonunu kapatıp yanıma yaklaşıyor, yüzü adeta parlıyor.

"Ah Saskia! Muhteşem bir haber!" Turkuazlı kadının kıyafet sepetini yere, tam ayağıma atıyor ve kollarıyla Saskia'nın boynuna sarılıyor. "Affedersin!" diye neyle ekliyor bana dönüp, ben de sepeti uzatıyorum. "Harika bir haber değil mi? Venetia Carter!"

"Sen de mi Venetia Carter'a gidiyorsun?" diye soruyor Saskia bana, birden ilgilenererek.

Bebek dünyasının o kadar dışındayım ki, Venetia Carter'ın kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Duymadım," diye itiraf ediyorum.

"Duymuşsundur canım." Turkuazlı kadın gözlerini fal taşı gibi açıyor. "Kadın doğum uzmanı! Ünlülerin muhakkak gittiği kadın doğum uzmanı!"

Ünlülerin muhakkak gittiği mi?

Derim karncalanmaya başlıyor. Ünlülerin muhakkak gitti bir kadın doğum uzmanı var ve ben bilmiyorum, öyle mi?

"Hollywood'dan gelen!" diyor turkuazlı kadın.

"Bütün film yıldızlarını o doğurtuyor. Adını kesin duymuşsundur. Artık Londra'ya taşındı. Bütün man-

kenler ona gidiyor. Müşterilerine özel çay davetleri veriyor, müthiş bir şey değil mi? Hepsi bebeklerini getiriyor, o göz alıcı bebek çantalarından alıyorlar..."

Dinlerken yüreğim küt küt atıyor. Göz alıcı bebek çantaları? Mankenlerle davetler? Tüm bunları kaçınıyor olduğuma inanmıyorum. Ben niye Venetia Carter'ın adını duymadım?

Hepsi Luke'un hatası işte. Hiç araştırmadan doğruca yaşlı Bay Braine'e götürdü beni. Başkasını aklımdan bile geçirmedi ki.

"Doğumlarda iyi mi acaba?" diye soruyorum sakinliğini korumaya çalışarak.

"Ah, Venetia mükemmel," diyor Saskia, arkadaşından çok daha coşkulu görünüyor. "O öyle eski moda doktorlara benzemez. Seninle gerçek bir bağ kurar. Patronum Amanda kutsal su içinde, nilüfer çiçekleri ve Thai masajları arasında dünyanın en rahat doğumunu yaptı."

Thai masajı mı? Bay Braine Thai masajı diye bir şeyden söz etmemişti.

"Kocam ona para ödemeyi kabul etmiyor," diyerek surat asıyor turkuazlı kadın. "Pinti işte. Saskia, çok şanslısın."

"Nasıl randevu alınıyor?" Sözcükler durdurmamı beklemeden ağızdan dökülüyor. "Adresi var mı sizde? Ya da telefon numarası?"

"Ah." Turkuazlı kadın ve Saskia huylanmış gibi birbirine bakıyor. "Büyük ihtimal çok geç kaldın. Ajandası doludur."

"Sana şunu vereyim. Şansını bir denersin." Saskia çantasına elini sokup üstüne şık, denizci mavisi el ya-

"Aho!" Pardonlarımı bırakıyorum. "Burada yem!"

"Bayan Carter'ın ajansınızda beklememdi, bir telefonunu alması mukadder. Ödünüzdeki birkaç gün içinde size haber veririm."

"Tamam," diyorum nefesimi vererek. "Çok teşekkür ederim!"

REGAL HAVAYOLLARI

Markat Ofis

Preston House

354 Kingway Londra WC2 4TH

Bayan Rebecca Brandon

37 Maids Vale Konakları

Maids Vale

Londra NW6 2YF

14 Ağustos 2005

Sayın Bayan Brandon,

Mektubunuz ve ilağında gönderdiğiniz uçuş programları, doktor notu ve ultrason resimleri için teşekkür ederiz.

Doğmamış çocuğunuzun Regal Havayolları ile birçok sefer uçmuş olduğuna katılıyorum. Maalesef, bebeğiniz bu uçuşlarda bir bilet satın almadığı için bu size mülk kazandırmıyor.

Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan üzülerek tekrar Regal Havayollarıyla uçmanız dileriz.

Saygılarımla,

Margaret McNair

Mahide Bekler Müdürü

3

Luke'a Venetia Carter konusunu bir daha açmadım. Özellikle, benle kesinleşmedi. Ve ikinci, evlilik beni bir şey öğreniyse o da yadı, kocamın ölümü olarak Amsterdam ve Münih arasında ofis değiştirmesi mi altında ezilerek böyle kaypak meseleleri gündeme getiriyen. Bir hafta boyunca yurt dışındaydım ve bu gece yorgun argın döndüm.

Anı, doktor değiştirmesi kaçınmam gereken bir kaypak mesele değil. Mercedes'in üstündeki incelik çok olay (ki benim hatam değil, hep o aptal babamın yüzünden) ve Milano'dan getirmesini istediğim o Min Min eşikahlar var.

Çinameri süzgeci ve ofisteyim, dizimini bilgisayarımla bakatları durumuna kontrol ediyordum. İnternet bakatları birkaç ay önce keşfettim -bir sürtü kılıyık sağlıyor. Günlük istediğiniz anı yapabiliyorsunuz! Ayrıca eve girer göndermiyorlar, böylece de hiç kimse (mesela kocam) o kâğıtları ortalık yerle bulamaz.

"Becky, anımdan bir mektup aldım," diyerek açtı gittiye Luke, elinde bir fincan kahve ve mektupları tutuyor. "Sana saygılarımla sunarım."

"Annen?" Delipattı gıcıkımla soruyorum. "Ya ne bildiğimizi Elmore? Ne tutuyorsun?"

Luke'un iki annesi var. Bir, Luke'un babasıyla birlikte Devon'da oturan ve geçen ay evimize davet ettik. İkinci, ucak övry annesi Annabel. Bir de Amerika'da yaşıyor, Luke'u küçükken terkeden ve kurtulma olarak edilmesi gereken, bir kraliçesi Elmore.

"Sana mektuplarıyla birlikte Avrupa turuna çıkıyor."

"Niye ki?" diye soruyorum boş boş. Elmore'u getirmiyorum gözümün önüne, kolunun altına bir demet resim sığdırıyor, bir cehenneme yolculuk ediyor. Neden, pek ona çağırılan bir imaj olmadı.

"Koleksiyonu şu an Uffizi sergilemek istiyor, sonra Paris'te bir galeriyi açacak..." Luke duruyor.

"Becky, resimlerini de tatile giderken yanına götürdüğünü düşünmedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diyorum şifreliyle. "Ne demek istediğini tam olarak anlamadım."

"Her neyse işte, yıldın ilerleyen günleri Londra'da olacağını, görmek istiyorum."

"Luke... Annenden nefret ettiğini satıyordum. Onu bir daha görmek istemiyordum zannediyordum, unuttu mu yoksa?"

"Yapma Becky." Luke hafifçe kollarım çatıyor.

"Çocuğumuzun babaannesi olacak. Onu tamamen dışlayamayız ki."

"Tabii ki dışlayabiliriz! diye karşı çıkmak istiyordum. Fakat onun yerine isteksizce omuz sığdırıyorum."

Galiba baki. Bu bebek onun tek torunu olacak. Olanı kimsi taşıyacak.

Anan tıvrım, ya bir de Elina'ya çekince? Yatacağı araba bana birün kevircek, "Kıyafetlerim güzel olsun, anne," diyen herbat bir bebek imajıyla sarılsın.

"Eee, sen neler yapıyorsun?" Luke diğünce soruyor ve çok geç, odada bana diğer yitirdiğini tutkuyorum. Doğruca dizimle bilgisayarına diğer.

"Hiç!" diyorum çabucak. "Banka hesabım işte... Pencereyi kapatma çabasıyla tutuyorum ama bilgisayar takılmış. Kahretsin.

"Bir sorun mu var?" diyor Luke.

"Yo!" diyorum hafif telaşlanarak. "Yani... işime kapattım şu salak şeyi!" Gayet sıradan, alının işini çekiyorum ama ekran kapanmıyor tabii ki. Yani orada, siyah beyaz.

Ve Luke iyice yaklaşıyor. Bunu görmesini istediğinden emin değilim.

"Dur, bir bakayım." Luke sandalyeme uzanıyor. "Bankanın internet sitesinde misin?"

"Eee... galiba. Aslında, hiç zahmet etmesen... Kartımı ekranın önüne getiriyordum ama Luke etrafından bakıyor yine de. Birkaç dakika gülerime bu namayarak okuyor.

"Becky," diyor sonunda. "Gerade Nerdlyer Bankası'na Geliş mi yaşıyor?"

"Eee... evet." Kendinden emin konuşmaya çalışıyorum. "Orada küçük bir internet hesabım var da."

"Nasıl da mı?"

"E-posta adresiyle kedi bir otaklık tekil etti ki," diyor en sonunda. "Büyük bir servet."

"Sen aldığın bütün o postaları cevap yazıyor musun, Becky?" Luke baki gökte, bana diğünce. "Çatı açıldık sokakların da var mı?"

Yani, postak bankacılık fikrini anlamayacağın biliyordum.

"Hemen telaga kaplına!" diyorum. "Tamam nereye yattığını nite bu kadar önemli ki? Tıvrım artık kimseliği biliyorsun ki, Luke. Eski snirler ortadan kalktı. Bangladeş'te iyi faiz alabiliyorsun, o zaman..."

"Bangladeş mi?"

"Ah, şey... evet... Orada da banka hesabım var. Kaçık bir tane," diye ekliyorum çabucak, kocaman surat ifadesine rağmen.

"Becky..." Luke tüm bilgileri sindirmede güçlük çekiyor.

"Bu çevrimiçi banka hesaplarından kaç yerde açtın?"

"Üç," diyorum durakladıktan sonra. "Üç civarı." Bana sert bir bakış atıyor. Kocalarla ilgili en büyük sorun, çiftenizi bilmeleri.

"Tamam, sıylıyorum, en beş," diyorum çabucak.

"Kaç yerle limit dışı krediler var?"

"On beş. Ne olmuştur?" diye ekliyorum savunmaya geçerek.

"Limit dışı krediler olmadıktan sonra banka hesabı açmanın ne anlamı var zaten?"

"On beş limit dışı kredi mi?" Luke hayretler içinde alının karışıyor. "Becky... içineci dünya beş botağından."

"Kimseli ekonomiyi kendi avarajına kullanıyorsun!" diye karp çıkıyorum. "Çat Bankası'na avarajına katıldım diye bana eli delerlik benim vardi!"

Luke sanki at gözlüğüyle bakıyor olaya. Ne olmuş, yani on beş ayrı banka hesabım varsa? Bütün yumurtaları aynı sepete koymaktan daha güvenli.

"Unutuyorsun galiba, Luke," diye ekliyorum bilişmişçe, "ben eski bir finans muhabiriyim. Para ve yatırım hakkında derin bilgim var. Risk ne kadar yükseksse, kar da o kadar yüksek demektir, anlayacağın gibi."

Luke pek etkilenmiş benzemiyor. "Yatırım ilkelilerinden haberdarım, Becky, sağol," diyor nazikçe.

"İyi o zaman." Birden aklıma bir fikir geliyor. "Bebegin güvence parasını da Bangladeş'e yatıralım. Bir servet kazanırız!"

"Delirdin mi?" Luke bana dik dik bakıyor.

"Niyeymiş? Yeni yükselen bir pazar!"

"Hiç sanmıyorum." Luke gözlerini deviriyor. "İşin aslı. Kenneth ile bebeğin güvence yatırımını ko-

nuştum bile ve bir dizi yatırım fonunda..."

"Bir dakika!" Elimi kaldırıyorum havaya. "Ne demek Kenneth'la konuştum? Ya benim fikrim ne olacak?"

Bana danışmadıklarına inanamıyorum! Sanki yokmuşum gibi. Sanki bir zamanlar televizyonda finansal danışman değilmişim ve her hafta yüzlerce mektup almamışım gibi.

"Bak, Becky." Luke iç geçiriyor. "Kenneth uygun yatırımları tavsiye etmekten memnuniyet duyuyor. Endişelenecek hiçbir şeyin yok."

"Ama demek istediğim bu değil ki!" diyorum ayak direyerek. "Luke, anlamıyorsun. Yakında ebeveyn olacağız. Bütün önemli kararları birlikte almalı-

yız. Aksi takdirde, çocuğumuz bizi ezip geçer, biz de sonunda yatak odasına saklanır ve asla seks yapamayız!"

"Ne?"

"Bu doğru! *Dadı* dizisinde gördüm!"

Luke bayağı afalliyor. Gerçekten de biraz daha televizyon izlemeye ihtiyacı var.

"Tamam, öyle olsun," diyor sonunda. "Birlikte karar verebiliriz. Her neyse. Ama bebeğin güvence yatırımını hızla yükselen bir piyasaya yatırmıyorum."

"O zaman ben de hiç faiz getirmeyecek eski bir bankaya yatırmıyorum!" diye karşı çıkıyorum.

"Açmaza girdik." Luke dudağını büzüp yana kaydırıyor.

"Eee... Peki *Dadı* dizisi, ebeveynlerin yatırım konusunda tamamen farklı fikirleri olması durumunda ne öneriyor?"

"Daha o konuya gelmediler galiba," diye itiraf ediyorum. Sonra bir zeka dalgası vuruyor beynime. "Ne yapacağımızı biliyorum. Parayı ikiye böleceğiz. Yarısıyla sen yatırım yapacaksın, yarısıyla da ben. Kimin daha iyi iş çıkardığını göreceğiz," diye eklemekten de dıramıyorum. "Bahse girerim, ben olacağım."

"Ah, anladım." Luke kaşlarını kaldırıyor. "Demek bana meydan okuyorsun, öyle mi, Bayan Brandon?"

"Yürekli olan kazansın," diyorum gayet umarsızca ve Luke kahkaha atmaya başlıyor.

"Tamam. Hadi bitirelim şu işi. Yarı yarıya, ikimiz de istediğimiz yere yatıracağız."

"Kabul," diyorum elimi öne uzatarak. Büyük bir ciddiyetle tokalaşırken telefon çalıyor.

"Ben bakarım," diyor Luke ve çalışma masasını ilerliyor.

"Alo? Ah, merhaba. Nasılsın?"

Bu iş çantada keklik! Bir sürü akıllıca yatırım ve çip bebeğe bir *dorphane* yaratacağım. Belki de kapalı tılmış mallara yatırım yaparım. Ya da altına. Ya da sanata! Tek ihtiyacım geleceğin Damien Hurst'leri bulmak, ondan benekli bir inek resmi falan satın almak ve Sotheby's açık arttırmasında büyük karla satmak; herkes ne kadar iler görüşlü ve dahiyane olduğunu konuşurda...

"Gerçekten mi?" diyor Luke. "Hayır, bana bundan hiç söz etmedi. Tamam, teşekkür ederim." Telefonu yerine bırakıp soru soran bir ifadeyle bana dönüyor. "Becky, Emlakçıdan Giles aradı. Anlaşılan bu hafta başında onun uzun konuşmuşsunuz. Ona ne söyledin?"

Kahretsin. Açmam gereken bir başka kaypak konuşma daha olduğunu biliyordum. Sahiden de artık bir liste yapmalıyım.

"Ah, evet, o mesele." Boğazımı temizliyorum. "Giles'e gereksinimlerimiz konusunda biraz daha esnek olacağımızı söyledim." Kafamı kaldırmadan masadaki kağıtları düzeltiyorum. "Senin de söylediğin gibi. Araştırma alanımızı biraz daha genişletmesin istedim."

"Biraz daha?" diye tekrar ediyor Luke inanamayarak.

"Karayiplere kadar mı? Bize sekiz sahil villasının resimlerini ve ayrıntılarını gönderiyor ve uçuş tarihini mizi soruyor!"

"Başka yerlere de bakalım diyen sendin, Luke!" diyorum savunmaya geçerek. "Senin fikrindi!"

"Ben Kensington demek istemiştin! Barbados değil!"

"Barbados'tan hangi evi satın alabileceğimizi gördün mü?" diye karşılık veriyorum heyecanlanarak. "Şuna bak!" Tekerlekli ofis sandalyemi iterek Luke'un çalışma masasının yanına geliyorum, bir internet sayfası açıp Karayip emlak bürolarından birinin sitesine giriyorum.

Emlak sayfaları *gelmiş geçmiş* en iyi şey. Özellikle de görsel tur sağlayanları.

"Bunu görmüş müydün?" Ekranda parmağımı gösteriyorum. "Beş yatak odalı, havuzlu, arka bahçeli ve misafirhanesi olan bir villa!"

"Becky..." Luke durumu bana nasıl açıklayacağını düşündürmesine duruyor. "Burası Barbados Adası'nda."

Bu ayrıntıya amma da takıldı yahu.

"Öyleyse ne olmuş?" diyorum. "Harika olur işte! Bebeğimiz yüzmeyi öğrenir, sen de e-postalarını misafir kulübesinden atarsın... Ben de her gün sahilde koşu yaparım..."

Kendimi ipli bir bikiinin içinde, koşu için yapılmış bebek arabalarından birini iterek pırl pırl, bembeyaz Karayip kumsalında hayal ediyorum. Luke da yanık tenine polo yaka bir tişört giymiş, romunu yudumluyor olurdu. Sörf yapmaya başlar ve eskisi gibi saçlarına yine boncuklar takardı...

"Saçlarıma yine boncuk takmayacağım." Luke düşüncelerimi bölüyor.

Ödün patladı! Nereden bil...

Ah, tamam. Karayip İnterini bir ara zamanda pazarlamak istediğin...

"Bak hayatım," diyor Luke oturarak. "Belki bu on yıl sonra böyle bir şey yapmayı düşünebiliriz. Ama bu planladığınız gibi gidersen, o zaman bir sürü soru sorulmuş olur. Fakat şu an için Londra'nın merkezinden ayrılmamalıyız."

"Evet, o halde ne yapacağız?" Sorusunu anarak Barbados sayfasını kapatıyorum. "Piyasada tek bir uygun ev yok. Noel'e geliyor, sokakta kalacağız, bebeğimiz de alıp bir evsizler yurdunda geçireceğiz ve çorba içeceğiz..."

"Becky," Luke bir elini havaya kaldırarak sesleniyor beni.

"Çorba içmek zorunda kalmayacağız." E-postalarından birine tikiyor, ekte gelen bir belgeyi açıp yurdu batonuna basıyor. Bir saniye sonra yazıcı hums'u duyarız.

"Ne?" diyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Al." Sayfaları toparlayıp bana uzatıyor. "Giles'ten yünden aradı işte. Onun deyisiyle *hala Londra'ya* diyor. *göndermiş* diye göndermiş. Yeni satılığa çıkmış. Bizim sokaktan sonraki köyde. Delamain Yolu. Anılarımızı çabuk tutmalıyız."

İlk sayfayı gözleriyle tanyorum, mümkün olduğu kadar hızlı okuyorum sözcükleri.

Bir aile evi... eflence düzenlemeye uygun, geniş odalar... lüksce bir mutfak...

Vay canına. İhtal etmeye ki, kulağı mükemmel geliyor.

Minnettarlıktan düşerdim ki, onun almasına ne kadar bir hediye... alırsın o kadar... içine girilebilir... ayakkabı dolabıyla giymeye odası

Nelemini tutuyorum. İçine girilebilen bir ayakkabı dolabı! Tabii bir başka deyişle...

"Ayakkabı Odası da var," Luke sırtarak beni söylüyor. "Giles bunu duyunca çok sevinmiş. Gidip bir bakalım mı?"

Bu ev için çözüyorum! Üstelik yalnızca Ayakkabı Odasından dolayı değil. Ayrıntıları tekrar tekrar okudum ve Luke ile orada yaşadığımızı gözünde canlandırabiliyorum. Çerçevesiz, kare tapı klavette yıkandığımız... Son model sanat eserleriyle bezemeli. Balıbağ mutfağı kahve içtiğimiz... Arhondan da özel getirilmiş çalılar ekli, butıra bakan bahçede şöyle bir dolmuşuz. Bitkilerin ne olduğu fark etmez.

O günün ilerleyen saatlerindeyiz ve randevumuzu görmek üzere yapraklar dökülmüş Maida Vale yolunda yürüyoruz. Ayrıntıların yazdığı sayfa elimde, gerçi artık ona ihtiyacım yok; hepsini ezberledim bile.

"24... 26..." Luke evlerin önünden geçerken gözlerini kıvrarak mimarları okuyor. "Yolun karşı tarafında olacak..."

"İşte orada!" Olduğum yere mihlanıp tam karşın gösteriyorum parmağımı. "Bak, işte o göz alıcı sütunlu giriş, dikkat çekecek şekilde ısklandırmış, çift kanatlı kapılar! Muhteşem görünüyor! Hadi gidelim!"

Karşıya geçmek için koşturmaya başlıyorum ki Luke'un eli geri çekiyor. "Becky, girmeden önce bir şey söyleyeceğim."

"Ne?" Tasmaşından kurtulmaya çalışan bir köpek gibi Luke'un elinde çırpınıyorum. "Ne var?"

"Soğukkanlı davranmaya çalışalım, olur mu? Dünden razı görünmeyelim. İş anlaşmasının birinci kuralı, her zaman sanki arkani dönüp çekip gidebilir, miş gibi görüneceksin."

"Ah." Elinden kurtulmaya çalışmayı bırakıyorum. "Anladım."

Soğukkanlı. Soğukkanlı davranıyorum.

Ancak karşıdan karşıya geçip ön kapıya ulaştığımızda kalbim yerinden fırlayacak sanki. Bu bizim evimiz, öyle olacak işte, biliyorum!

"Ön kapıyı sevdim!" diye heyecanlanıyorum zili çalarak.

"Ne kadar parlak, değil mi!"

"Becky... soğukkanlıyız, unutma," diyor Luke. "Ağır derecede etkilenmiş görünmemeye çalış."

"Ah, doğru, evet." Mümkün olduğunca etkilenmemiş bir surat ifadesine bürünüyorum ve kapılar açılıyor.

Siyah beyaz mermer girişte, kırıklarında, incecik bir kadın dikeyliyor karşınızda. Beyaz D&G kot, gayet günde bir üst giymiş -ona 500£'a mal olduğunu eminim- ve öyle devasa bir parlanta yüzük takmış ki, kolunu nasıl kaldırdığına şaşırıyorum.

"Selan." Sesinde hoşuk bir aksan duyuluyor. "Evi görmeye mi geldiniz?"

"Eli-hi!" Hemen çok heyecanla konuştuğumu fark ediyorum. "Yani... evet." Değişip bir kayıtsızlığa bürünüyorum. "Şöyle bir bakalım dedik."

"Fabia Paschali." Kadının eli ıslak, pamuklu yün çilesiyle tokalaşmaya benziyor.

"Becky Brandon. Bu da kocam Luke."

"İçeri girin."

Kadının peşinden içeri giriyoruz, ayak seslerimiz mermerde yankılanıyor ve etrafıma bakarken çaktırmadan nefesimi tutuyorum. Antre devasa. Önümüzdeki merdivenler de Hollywood filmlerinden fırlamış gibi! Hemen kendimi nefis bir gece elbisesiyle ağır ağır merdivenlerden inerken görüyorum, Luke da yatak odasında hayranlıkla beni bekliyor.

"Burada moda çekimleri yapıldı," diyor Fabia, merdiveni göstererek. "Mermer İtalya'dan getirildi, avize de antika Murano işidir. Hepsinin fiyatı içinde." Bizden bir tepki beklediğini görüyorum.

"Çok hoş," diyor Luke. "Becky?"

Soğukkanlı. Soğukkanlı olmalıyım.

"Güzelmiş." Esniyorum. "Mutfak da görülebilir miyiz?"

Mutfak da eşit derecede nefes kesici. Koskocaman bir kahvaltı tezgahına, camdan bir çatıya ve insanlığın bildiği tüm aletlere sahip. Fabia parçaları gösterirken ağzının suyunun aktığını çaktırmamaya çalışıyorum. "Üçü fiy... bu da dönen bükük yüzeyli kesme tahtası..."

"Fena değil." Bakkan bir tavarla granit üstünde elimi doluşturuyorum. "Tezgaha dahil, elektrikli süşi makinesi var mı?"

"Evet," diyor gayet sıradan bir şey sormuşum gibi.

Tezgaha dahil, elektrikli süşi makinesi var!

Aman tanrım, burası akıl almaz. Gömme yaz mutfak ve barbeküye sahip teras da öyle. David Linley raf-

ları donatılmış yemek odası da. Fabia ile üst kata ana yatak odasına çıkarken her gördüğüm şeye heyecanla bir tepki vermek için resmen kendimi sıkıyorum.

"Burası da giyinme odası..." Fabia bizi fındık külahı rengi, lümbrelli dolaplarla dolu küçük bir odaya sokuyor. "Burası da ayakkabı dolabım..." Kapıyı açıyor ve içine adım atıyoruz.

Her an düşüp bayılabilirim. İki tarafımızda da sıra ayakkabı yer alıyor, hepsi de titizlikle monte edilmiş şerit raflarda. Louboutin'ler... Blahnik'ler...

"Muhşem!" deyiveriyorum kendimi tutamayıp.

"Bak, aynı numara giyiyoruz, tüm bunlar bizim için yapıldı." Luke bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Yani... evet." Umarsızca omuz silkiyorum. "İdare eder herhalde."

"Çocuğunuz var mı?" Yolumuza devam ederken Fabia karnıma bakıyor.

"Bekliyoruz, aralıkta doğacak."

"Bizim de yatılı okulda iki çocuğumuz var." Fabia kolundaki nikotin bandını çekip çıkarıyor, kaşlarını çatarak banda bakıyor ve onu çöpe atıyor. Sonra da kotunun cebine uzanıp bir paket Malboro Light çıkarıyor. "Şu anda odaları en üst katta ama isterseniz bebek odaları yeniden düzenlenebilecek vaziyette." Çakmağını çıkarıyor, ardından yaktığı sigaradan bir nefes çekiyor.

"Bebek odaları mı?" diye tekrar ediyor Luke, bana yan bakarak. "Birden fazla mı?"

Ağzım açık kalıyorum. Sanki masal dünyasında'yım. Duvarlara yeşil dağlar, masmavi bir gökyüzü ve orman resmedilmiş ve oyuncak ayılar piknik yapıyor. Bir köşede şato şeklinde küçücük bir kulübe duruyor; diğer köşede ise kırmızı, ahşaptan gerçek bir tren rayında bekliyor, içine oturulabilecek büyüklükte ve her vagonunda bir oyuncak var.

İçimde beni aşan bir arzu baskın geliyor. Bir oğlum olsun istiyorum. Bir oğlum olmasını o kadar çok istiyorum ki.

"Kızımın odası da bu tarafta," diye devam ediyor Fabia.

Gözlerimi oğlan odasından zor ayırsam da, peşinden geliyorum ve Fabia bir kapıyı daha açınca duyulacak şekilde nefesimi tutuyorum.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmedim. Burası küçük bir kızın hayali. Duvarlar elle boyanmış perillerle süslü, beyaz perdeler devasa lila rengi tafta kurdelelerle bağlanarak yanlara çekilmiş ve küçük beşik bir prenses yatağı gibi meleksi fırırlarla bezenmiş.

Aman tanrım. Şimdi de bir kızım olsun istiyorum.

"Eee, ne düşünüyorsunuz?" Fabia bana dönüyor.

Ortamda bir sessizlik. İçimdeki duygular konuşmamı engelliyor. Bu iki bebek odasını şu dünyadaki her şeyden çok istiyorum. Bu evin her şeyini istiyorum. Burada oturmak ve ailece kutlayacağımız ilk Noel'i burada geçirmek istiyorum, siyah beyaz koridora muazzam bir çam ağacı süslerim, şömineye mi-

"Tamam." Fabia sığırından bir tat almıştı.
"Nasıl da güzeldi."

"İşler azalınca parçaları kendisi sevmeyenler de
kullanıyorlar. Evimiz bulduk. Bulduk!"

"Nasıl bir tekil yapı?" diye sordular.
"Bu ev buluşma evi ve dolabına bakarken." "Bunu
kullanıyorlar."

"Becky, işi el." Halihazırda gültüyor. "Becky, işi el."
"Daha evin her yerini görmüştük."

"Ama onun da sevdiğini anlayabiliyorduk. Fabia
seviye düşüncesinde Luke'un da gülteleri parçaları
kullanıyor."

"Evet... tekkir ederiz," diyor Luke sonunda.
"Evet... tekkir ederiz." "Emlakçı aracılığıyla size bul
veriz."

"Kendini nasıl tutabiliyor? Niye çek defterini çık
mıyor?"

"Çok tekkir ederiz," diye ekliyorum ve tüm il
ha ya tekkir edeceğim kapıda bir anahtar seni duy
uyor. Ellilerinde, yanık tenli bir adam giriyor iş
tinerinde kot pantolon, deri ceket ve elinde de ne
enerjiyle dolu bir dosya gibi bir şey taşıyor.

"Merhaba." Hepimizin yüzüne tek tek bakıyor.
"Nasıl tanıma mı gerektiğini kestirmeye çalışıyor."

"Hayatın, benler Brandon çifti," diyor Fabia.
"En güzelleri de."

"Ah Hampton'dan mı?" Kaşlarını çatıyor. "B
um aradım. En iyi bir şey buldum. En iyi bir şey buldum."

"Bu sokakta yaşadığını görebiliyorum. Bebeği
busunda gezdirirken komşulara el sallıyorum..."

"İnanamıyorum." Sesim çatlıyor.
"Sadece bir evdi." Luke düşmüş omuzlarını
lumu doluyor. "Bir başkasını buluruz."

"Bulamazsınız. Öyle bir evi bir daha asla bulamazsınız.
Çalış. Orası kusursuz evdi!" Duruyorum, elim dem
lere asılı kalıyor. Ben hemen pes eden ezik biri de
yim.

"Orada bekle," diyorum Luke'a topukların üst
de dönerek. Kaldırımında geri koşuyorum, merdiven
ni tırmanıyorum ve Fabia'nın kapıyı kapamasına ka
madan aralığa ayağımı sokuyorum.

"Dinle," diyorum telaşla. "Lütfen. Fabia, evin
gerçekten, gerçekten çok sevdi. İstediginiz her şey
ödemeye hazırız."

"Kocam kontratı imzalamış bile." Geri çekiliyorum.
"Yapabileceğim bir şey yok."

"Onunla konuşup onu vazgeçirebilirsin! Seni il
etmek için ne yapabilirim?"

"Bak." Derin bir nefes çekiyor Fabia. "Benim elim
de olan bir şey değil. Lütfen ayağını çeker misin?"

"Ne istersen yaparım!" diye bağıyorum çaresizce.
"Sana bir şeyler alayım! Moda mağazasında çalış
ıyorum, en havalı şeyleri bulabilirim..."

Duruyorum. Fabia'nın gözü hala kapı aralığı
soktuğum ayağımda. Diğerine de bakıyor.

Ancak ilgilenmediği şey ayaklarım değil, deri be
cikli, özel siyah derisinden elle üretilmiş Archie

"Bu da benim bir tekil tanıtımınız" diye parçaları
kullanıyor.

"Bu parçaları kullanıyorlar mı?"
"Çalışıyor. Anlatmak bile." Onun siliği çekmesi
çıkıyor. "Bu sabah bakan Amerikalılar," diye çık
yor Fabia'ya dâim.

Hayır. Hayır. Kızıların evini kaybediyor ola
mayız!

"Lütfen, bir şeyler yap." Sakin konuşmaya çalışıyor
mum.

"Bir tekil yapı? Çabuk!"
"Onunla değil herhalde, değil mi? Fazla istekli
görünmüyordunuz."

"Soğukkanlı takıldık" diye inliyorum, tüm o
unumduğundan esir yok. "Lütfen, daha erken bir şey
ler söylememiz gerektiğini biliyordum! Evi sevdi!
Bebeği odalarına büyüdüm! Bureyi istiyoruz!"

"Fazlasıyla fiyatı teklif etmeyi çok isteriz," diyor
Luke öne adım atarak. "Azami hızla hareket edeli
riz ve danışman avukatımız yarın sizinle arar..."

"Bakın, bildiğim kadarıyla ev satıldı," diyor Fa
bia'nın kocası gültelerini devirerek. "Bir içki içmeli
yim. Araştırmamızla iyi şanslar." Mutlaka doğru var
sak varsak yürüyor ve buzdolabına açıldığını duy
yor.

"Üzgünüm," diyor Fabia omuz silerek ve bizi ön
kapıya yönlendiriyor.

"Ama..." diyorum çaresizce.
"Onunla değil. Anlatma istedi edilirse, bize haber

Swann kovboy botlarını. Archie Swann ayakkabı
dünyasındaki yeni akım ve ayağındakiler de geçen
hafta *En Çok İmrenilen* başlığı altında *Vogue* dergi
sinde yer almıştı. İçeri girdiğimiz an Fabia'nın onları
sıldığını görmüştüm zaten.

Fabia bakışlarını gözlerime çeviriyor. "Botların
güzelmiş," diyor.

Bir an nutkum tutuluyor.
Soğukkanlı ol, Becky. Soğukkanlı ol.

"Bu botlar için bir yıl bekledim," diyorum en so
nunda yumurta kabukları üstünde yürüdüğümü hisse
derek. "Hiçbir yerde bulamazsın."

"Harvey Nichols'ın bekleme listesindeyim," diye
yapıştırıyor cevabı.

"Olabilir." Gayet sıradan konuşmaya zorluyorum
kendimi. "Ama asla alamazsın. Sadece elli çift üretil
di ve hepsi satıldı. Kişisel bir alışveriş danışmanıyım,
böyle şeylerin kitabını yazdım ben."

Şu söylediklerimin hepsi blöf. Yine de işe yarıyor
galiba. Salyaları akmak üzere Fabia'nın.

"Becky?" Luke kaldırımında bana doğru yürüyor.
"Neler oluyor?"

"Luke!" Elimi kaldırıyorum. "Orada kal!" Kendi
mi Obi Won Kenobi gibi hissediyorum, Luke
Skywalker'a müdahale etmemesini çünkü ne kadar
büyük bir Güç'ün devreye girdiğini anlatıyor olabilir
dim.

Sol botumu çıkarıyorum, paspasın üstüne koyuyo
rum, aramızda adeta bir totem gibi duruyor.

"Senindir," diyorum. "Teklifimizi kabul edersen.
Kontratlar imzalandığında da diğer teki."

dan kaldırımlara dökülüyor ve havada hafif bir
kokusu alıyorum.

Bu sokakta yaşadığını görebiliyorum. Bebeği
busunda gezdirirken komşulara el sallıyorum...

"İnanamıyorum." Sesim çatlıyor.
"Sadece bir evdi." Luke düşmüş omuzlarını
lumu doluyor. "Bir başkasını buluruz."

"Bulamazsınız. Öyle bir evi bir daha asla bulamazsınız.
Çalış. Orası kusursuz evdi!" Duruyorum, elim dem
lere asılı kalıyor. Ben hemen pes eden ezik biri de
yim.

"Orada bekle," diyorum Luke'a topukların üst
de dönerek. Kaldırımında geri koşuyorum, merdiven
ni tırmanıyorum ve Fabia'nın kapıyı kapamasına ka
madan aralığa ayağımı sokuyorum.

"Dinle," diyorum telaşla. "Lütfen. Fabia, evin
gerçekten, gerçekten çok sevdi. İstediginiz her şey
ödemeye hazırız."

"Kocam kontratı imzalamış bile." Geri çekiliyorum.
"Yapabileceğim bir şey yok."

"Onunla konuşup onu vazgeçirebilirsin! Seni il
etmek için ne yapabilirim?"

"Bak." Derin bir nefes çekiyor Fabia. "Benim elim
de olan bir şey değil. Lütfen ayağını çeker misin?"

"Ne istersen yaparım!" diye bağıyorum çaresizce.
"Sana bir şeyler alayım! Moda mağazasında çalış
ıyorum, en havalı şeyleri bulabilirim..."

Duruyorum. Fabia'nın gözü hala kapı aralığı
soktuğum ayağımda. Diğerine de bakıyor.

Ancak ilgilenmediği şey ayaklarım değil, deri be
cikli, özel siyah derisinden elle üretilmiş Archie

Swann kovboy botlarını. Archie Swann ayakkabı
dünyasındaki yeni akım ve ayağındakiler de geçen
hafta *En Çok İmrenilen* başlığı altında *Vogue* dergi
sinde yer almıştı. İçeri girdiğimiz an Fabia'nın onları
sıldığını görmüştüm zaten.

Fabia bakışlarını gözlerime çeviriyor. "Botların
güzelmiş," diyor.

Bir an nutkum tutuluyor.
Soğukkanlı ol, Becky. Soğukkanlı ol.

"Bu botlar için bir yıl bekledim," diyorum en so
nunda yumurta kabukları üstünde yürüdüğümü hisse
derek. "Hiçbir yerde bulamazsın."

"Harvey Nichols'ın bekleme listesindeyim," diye
yapıştırıyor cevabı.

"Olabilir." Gayet sıradan konuşmaya zorluyorum
kendimi. "Ama asla alamazsın. Sadece elli çift üretil
di ve hepsi satıldı. Kişisel bir alışveriş danışmanıyım,
böyle şeylerin kitabını yazdım ben."

Şu söylediklerimin hepsi blöf. Yine de işe yarıyor
galiba. Salyaları akmak üzere Fabia'nın.

"Becky?" Luke kaldırımında bana doğru yürüyor.
"Neler oluyor?"

"Luke!" Elimi kaldırıyorum. "Orada kal!" Kendi
mi Obi Won Kenobi gibi hissediyorum, Luke
Skywalker'a müdahale etmemesini çünkü ne kadar
büyük bir Güç'ün devreye girdiğini anlatıyor olabilir
dim.

Sol botumu çıkarıyorum, paspasın üstüne koyuyo
rum, aramızda adeta bir totem gibi duruyor.

"Senindir," diyorum. "Teklifimizi kabul edersen.
Kontratlar imzalandığında da diğer teki."

"Avukatınızı yarın arayın," diyor Fabia, soluk luğa.

"Ben kocamı caydırırım. Ev sizindir."

Başardım! İnanmıyorum!
Tek botlu ve tek çoraplı ayaklarımla mümkün
duğunca hızlı bir biçimde merdivenden inip Luke
yanına varıyorum.

"Evi aldık!" Kollarımı boynuna doluyorum. "S
yemde ev bizindir!"

"Ne bok?..." Luke bana dimdik bakıyor. "Ona
söyledin? Niye tek botla geziyorsun?"

"Ah... küçük bir uzlaşmaydı," diyorum havalı

havalı ve ön kapiya bir kez daha bakıyorum. Fabia

altın rengi babetlerini çıkarmış da kot pantolonlu

cağım çizmeye sokmuş bile. Şimdi de nutku tutu

muş vaziyette çizmeyi sağa sola çeviriyor. "Yan

sabah bizim temsileyi ararsanız, sanırım anlaşma

alırız."

Yarın sabaha kadar beklememize bile gerek ka

miyor ki. İki saat geçti geçmedi, arabada annem

evine gidiyoruz ki, Luke'un telefonu çalıyor.

"Efendim?" diyor Luke kulaklığına. "Evet. Ge

çekten mi?"

Luke'a garip surat ifadeleri yapıyorum, neler o

duğu hakkında bir ipucu verdim diye çalışıyorum

-ama yok, gözlerini yoldan ayırmıyor, sahiden sıfır

bozucu. Nihayet telefonunu kapatıyor ve ufaklık

tebessümle bana dönüyor.

"Ev bizindir."

"Evet!" diye çıgıyorum zevkten dört köşe. "Söy

lemiştim!"

"New York'a yerleşiyorlarmış ve en kısa zamanda
taşınmak istiyorlar. Ben de aralık ayına kadar işleri-
mizi bitiririz dedim."

"Bebegimiz Noel geldiğinde, tam zamanında yeni
muhteşem evimizde olacak." Kendime sarılıyorum.
"Kusursuz olacak!"

"Oldukça iyi bir haber bu." Luke'un yüzü parlı-
yor. "Hepsi sayende."

"Hiç önemli değil," diyorum alçakgönüllüce.
"Güzel uzlaştık." Cep telefonumu çıkarıp Suze'a me-
saj yazacakken aynı anda telefon çalıyor.

"Alo?" diyorum neşeyle.

"Bayan Brandon? Venetia Carter'in ofisinden
Margaret ben."

"Ah." Kaskatı kesiliyorum ve Luke'a bakıyorum.

"Eee... merhaba."

"Bayan Carter'in programında beklediğimiz bo-
şalmanın olduğunu haber vermek istiyoruz. Sizi ve
dilerseniz kocanızı da perşembe günü saat üçte gör-
meyi umuyor."

"Oldu," ılıyorum, hafiften nefesim kesilerek.
"İmm... evet, lütfen. Orada olacağım! Çok teşekkür
ederim!"

"Önemli değil. Hoşçakalın, Bayan Brandon."

Hat kesiliyor ve titreyen ellerle telefonun kapağı-
nı kapıyorum. Venetia Carter'dan randevu aldım! Ün-
lülerle tanışıp ilahi güzellikte Thai masajları yaptıra-
cağım!

Şimdi, bir tek Luke'a söylemek kaldı geriye.

"Kim aradı?" diyor Luke radyoyu açarak. Dijital
göstergeye kaşlarını çatarak bakıyor ve birkaç düğ-
meye basıyor.

"Şeydi... immm..." Kazara-bilerek cep telefoni-

mu yere düşürüyorum ve almak için aşağı eğiliyorum.

Bir şey olmaz. Şu anda iyi bir ruh hali içinde-

seferde söyleyip kurtulacağım. Karşı çıkmaya ka-

şırsa da, ona kendi tıbbi yardımını kendi seçebilece-

yaşa gelmiş, olgun bir kadın olduğumu belirtice-

Kesinlikle.

"Eee... Luke." Tekrar doğruluyorum, yüzümü

raz kızarmış, olsun. "Bay Braine hakkında."

"Evet?" Luke dar bir sokağa sapıyor. "Bu an-

anneme, o ve David'le bir akşam yemeği ayarlan-

dim."

Akşam yemeği mi? Aman tanrım, durum kötü

gidiyor. Ona söylemeliyim, hem de hemen.

"Luke, dinle." Bir kamyonun arkasına varıp

vaşlamasını bekliyorum. "Uzun zamandır düşün-

rum ve araştırıyorum."

Araştırma kelimesi kulağa güçlü geliyor. Her

kadar kastettiğim şey yalnızca modaanneler.com

Hollywood bebek akımları yazısını okumak olsa da

"Ve sonuçta..." Yutkunuyorum. "Venetia C

ter'a gitmek istiyorum."

Luke sabırsızca homurdanıyor. "Becky, yine

aynı konu. Fikir birliğine vardığımızı sanıyordum?

"Randevumu aldım bile," diyorum bir telaş

"Aradım, konuştum. Her şey ayarlandı."

"Ne yaptın, ne yaptın?" Kırmızı ışıktaki durup

dönüyor.

"Benim vücudum!" diyorum savunmaya geçere

"Kime istersem ona giderim!"

"Becky, en saygıdeğer, ülkenin en ünlü kadın d

ğum doktorlarından birine muayene olduğun için

şanslıyız, sense kalkmış bilmediğimiz etmediğimiz
bir kadınla uğraşıyorsun."

"Bir milyonuncu kez söylüyorum ki, tanınmayan

bilinmeyen biri değil o!" diye haykırıyorum hüsrarla.

"Hollywood'un devi! Modern biri, yeniliklerden ha-

berdar ve lotus çiçekleriyle dolu havuzlarda suda doğ-

um yaptırıyor..."

"Lotus çiçekleri mi? Tam bir şarlatan gibi geliyor

kulağıma." Luke öfkeyle gaza basıyor. "Ne senin, ne

de bebegimizi sağlığını tehlikeye atmana izin verme-

yeceğim."

"Şarlatan falan değil!"

Lotus çiçeklerinden hiç bahsetmemeliydim zaten.

Luke'un anlamayacağını tahmin etmeliydim.

"Bak, sevgilim..." Yeni bir taktik deniyorum.

"Sen hep demez misin, insanlara bir şans ver diye."

"Hayır, demem." Luke da az kurmaz değil.

"İyi o zaman, vermelisin!" diyorum terslenerek.

Bir yaya geçidinde duruyoruz ve topuklu ayakka-

bı giymiş kadının teki son derece havalı, yüksek bir

bebek arabasıyla karşıdan karşıya geçiyor. Vay. Biz

de mi bunlardan alsak, ne yapsak? Logoyu okumaya

çalışarak gözlerimi kısıyorum.

Ne harika, daha önce bebek arabalarını farket-

mezdim bile. Şimdiyse incelemeden edemiyorum,

hatta kocamla atışmanın ortasında iken bile.

Tartışma. Atışma değil.

"Luke, dinle," diyorum yeniden hareket ettiğimiz-

de. "Benim kitabımda hamile bir kadının daima içgü-

dülerini dinlemesi gerektiği yazıyor. Ve o içgüdüler

de bana ısrarla, 'Venetia Carter'a git,' diyor. Doğ

böyle istiyor, ne yapayım!"

Luke ses çıkarmıyor. Yola mı kaşlarını çatıyor yoksa söylediklerime mi, kestiremiyorum.

"Sadece bir kez gidip bir bakınız," diyorum bu edici bir tavırla. "Tek bir küçük randevu. Ondan sonra ret edersek bir daha gitmeyiz, olur biter."

Annem ve babamın garaj yoluna varmış buluyoruz. Kapıda kocaman gümüşü bir tabela asılı ve içeri girerken üstünde 60. Yaşın Kutlu Olsun Jane! yazan, havada uçan bir helyum balonu arabamıza sallanıyor.

"Hem evi de sayemde aldık," diye eklemeyi edemiyorum. Her ne kadar şu anda alakasız olduğum adım gibi bilsem de.

Luke arabayı *Oxshott Parti Düzenleyicileri* yazan bir kamyonetin arkasına park ediyor ve nihayet dönüp yüzüme bakıyor.

"Tamam, Becky." İç geçiriyor. "Sen kazandın. Çıdip görürüz."

Annem bebek konusunda çok heyecanlı desem az kalır. Biz arabadan inerken evden dışarı fırlıyor, saçlar parti için kabartılıp fönlenmiş, suratı heyecandan pembe kesilmiş.

"Becky! Torunum nasıl?"

Artık suratıma bile bakmıyor. Dikkati doğrucu karnıma yöneliyor. "İyice büyüyor! Anneanneni duyabiliyor musun?" Biraz daha eğiliyor annem. "Anneanneni duyabiliyor musun?"

"Merhaba Jane," diyor Luke kibarca. "İçeri girsek mi?"

"Ah, tabii!" Annem tekrar doğrulup bizi içeri alıyor. "Hadi gelin! Uzat ayaklarınızı, Becky! Bir fincan çay al. *Graham!*"

"Buradayım!" Babam merdivenlerde beliriyor. "Becky!" Bana sınıksı sarılıyor. "Gel otur. Suze da burada çocuklarıyla..."

"Ne çabuk!" diyorum neşe ve heyecanla. Suze'u yıllardır görmedim. Annemlerin arkasından oturma

odasına yitiriyordum. Suze da annemlerin yanı sıra Jane ile birlikte oturuyor. Sani saçlarını topknot yapıyor. İkizlerinden birini emziriyor. Bir diğeri Jane de gülelerinin oraya kaymasını engelliyor. Her ikisi de bizi kırıncıyor.

"Bex!" Suze'un yüzü aydınlanıyor. "Annem! Harika görünüyorsun!"

"Suze!" Bebeğini aramıza emanetmeye dikkat çekerek sınıksı sarılıyor bizerimize. "Nandem! İki Clemmie'nin!" Küçük sarı kafayı öpüyorum.

"Bu Wilfrid," diyor Suze hafiften kızarak.

Kahretsin. Hep karıştırıyorum ya. Zaten bu Wilfrid'in kızı benzediğini kafaya takmış. Özellikle de o danslı tulum gibi şeyin açını. "Diğerleri nerede?" diyerek benim komaya sokuyor.

"Tarkie'nin yanındalar," diyor Suze. penosunu dışarı bakış atarak. Bakışımı takip edince Louisa Quinn'i görüyorum. Clementine omuzdan omuğuyla bebeyle göğsünde, yegenin Ernie'yi el arıyarak duvar etrafında dolandırıyor.

"Daha hızlı!" Ernie'nin tiz sesi duyuluyor duardan. "Daha hızlı, babu!"

"Birkaç ay sonraki halin, Luke," diyorum umursamazca.

"Hi-hu." Kaşlarını kaldırıp Blackberry'sini gösteriyor. "E-postalarıma bakmam gerek. Bir sikam yoksa üst katta yapacağım?"

Odadan çıkıyor ve ben de Suze'un yanındaki dalyeye oturuyorum. "Bil bakalım ne oldu? Ernie'nin evi alıyorsa! Bak!" Çantamdan emikler

emiklerini çıkarıyorum ve hayran kalırsam Anne'ye anlatıyorum.

"Ne kadar tıh, hayaten!" diye haykırıyor annem.

"Mükemmel mi?"

"Şey... hayır. Ama gerçekten..."

"Sokaktan ayrı bir park alanı var mı?" Babam annemin omuzundan gülelerini kıvrarak bakıyor.

"Hayır, park alanı yok ama..."

"Onların otoparka ihtiyacı yok, Graham," diye azıcık kesiyor annem. "Onlar Londra'da. Her yere takı-lye gidip geliyorlar."

"Ne yani, sen şimdi Londra'da araba istemez mi diyorsun?" diye azıcık soruyor babam. "Yani koca buken-timde yaşayanlar arasında çalı arabaya binen tek bir insan bile yok, öyle mi?"

"Ben Londra'da otursam araba kullanmazdım." Jane'e içi titremiş gibi yapıyor. "Biliyorsun ki, epey-larlı durmam bekliyorlar... Sonra da seni beçkiliyor-lar."

"Onlar derken?" diye haykırıyor babam haddetle. "Kim o onlar?"

"Mermer yerler. Aman tancım." Annem ayrıntıla-rı yazdıktan kapıdan kafasını kaldırıp surat atıyor. "Ya utukluk yitirmeyi öğrenirken ne olacak? Belki devre-dan devre hali kaplarsın. Kır göstermenin diye pöy-le deseni bir şey."

Pes ediyorum.

"İkinci haberimse..." diyorum yüksek sesle, ko-nuşmayı yeniden yoluna sokmaya çalışarak, "doktor de-ğiştiriyorum." Etinin olmasını için duruyorum. "Venetia Carter'a gidiyorum."

"Venetia Carter mi?" Suze kaynalar açılır ve gözden kafaunu kaldırıyor. "Ciddi misin?"

"Kesinlikle." Gururla parlıyor yüzün. "Yani minnin ayrılandığını az önce öğrendim. Malum değil mi?"

"İyi biri mi hari şu Dr. Carter?" Annem bir an bir Suze'a bakıyor.

"Ona birinci sınıf kadın doğumcu diyebiliriz. Ustaca Wilfrid'i sallamaya başlıyor. "Hemen onunla ilgili bir makale okudum. Harika tuttu."

Birinci sınıf kadın doğumcu? Yani ben de bu sınıf oluyorum bu durumda!

"Bütün mankenler ve film yıldızlarının bebeği diye övünmeden edemiyorum. "Çay partileri verimci çantaları veriyorlar. Muhtemelen laptopları yacığım!"

"Ama Becky, zaten saygıdeğer bir doktorun bebeğini sanıyordum." Babam kaygılı görünüyor. "Yani değiştirmek iyi bir fikir mi dersin?"

"Baba, Venetia Carter tamamen ayrı kalıptır. "Sabırsızlığımı gizleyemiyorum. "Tanıma meyle en iyisi. Randevu alabilmek için beklemem varmak zorunda kaldım."

"Ünlü olunca bizleri unutma, tatlım!" diye nem.

"Unutmam! Hey, ultrason çıktısını görmek istiyorsunuz?" Elimi çantama daldırıyorum, rulo gibi ki kağıdı çıkarıp anneme uzatıyorum.

"Şuna bak!" diyor nefesi kesilerek, bulanağına bakıyor. "Bak Graham! İlk torunumuz!"

"Anneme mi?" diye karşı çıkıyor babam, kulaklarına inanamayarak ve çıktıyı annemden alıyor. "Kör müdesin?"

"Becky, ben bebek için birkaç poşet bir şey istedim," diye araya giriyor Janice çekimci. "Biraz küçük birka... bir yıl... bir de Nuh'un Genisi yatağı takımı ama her hayvandan içer tane yaptım, bir hasta olur diye..."

"Janice, çok düşüncelisin," diyor annem bidenerek.

"Hiç dost değil, canım! Örgü örmeyi seviyorum. Tabii her zaman için Tom ve Lucy'nin de..." Janice duraklıyor. "Kumet değil mi?"

"Tom nasıl?" diye soruyorum gayet sıradan.

Tom, Janice'in oğlu. Benimle hemen hemen aynı yaşta ve üç yıl önce büyük, şaşaalı bir düğünle evlendi. Ancak sonra her şey ters gitti. Eşi Lucy vücuduna bir dövme yaptırdı, karavanda yaşayan bir adama kaçtı ve Tom ondan sonra tuhafıyıp annelerinin evinin arka bahçesine bir yazlık ev inşa etmeye koyuldu.

"Ah, Tom çok iyi! Artık daha çok yazlık evde oturuyor. Onu tepsiyle yemek veriyoruz." Janice biraz üzgünleşiyor.

"Bir kitap yazdığını söylüyor."

"Evet!" diyor annem yüreklendirmeye çalışarak.

"Neyle ilgili?"

"Toplumsal hali." Janice yutkunuyor. "Görünüşte böyle."

Sen cümleyi herkes kafasında evirip çevirirken bir sessizlik yaşıyoruz.

"Ona göre toplum nasıl bir haldeymiş?" diye soruyor Suze.

"Yok iyi değil," diye fısıldıyor Janice.

"Bir önceki şey daha olmasa, Janice tatlım, ben rahatsızlanırsam eline dokunuyorsun Janice!" diye bir şey?"

"Küçük bir şey olur," diye Janice kula bir an."

Annem sözünden. "Kendini koyarsın."

Olada içerek dolubata yürüyen annem fantezi uyduruyor. "Evet, Becky," diye. "Bununla ilgili konuşabiliriz mi?"

"Bunda?" Yanında geçtiğim deneyi çıkarıyorum. "Aldığım markalar Blooming, Marceline, ve Little Trading Company, Little White Company..."

"Ben de Jojo Maman Bebe'yi getirdim sana," diye Janice. "Bir de İtalyan Bebe'yi Kaptım."

"Ben de beşinden var," diyor annem. "Ben de beşinden var," diyor annem. "Ben de beşinden var," diyor annem.

"Pusky Babu da var mı?" Üstünde parlayan kumaş giymiş bir bebek resmi olan bir broşürü tutuyorum.

"Ooo!" diye Suze. "Ben onu görmemişim!"

"Senden de var," diyor annem. "Ben Petit Enfant'a kazağın. Anne sen Luxury Bebe'yi al."

Matru bir iç çekişle içimden de ayar alıyorum. yavulmuş, pürüm tiftikler giydirilmiş bebeklerin, ritüellerine dalıyorum. Tüm bu göz alıcı peyilevni olmak için bile bebek yapmaya değer değirim.

"Aldın greken bir şey görürsem sayfanın kını kıvrırım," diyor annem içkademle ediyorla.

"Tamam, ben de," diyor annem. "Gözlerimi her kostümü giymiş bebeklerden ayıramadım. Bebeği kump aynı kar takımı almalıyız. Köpeği kırmızı"

sonraki sayfaya geçiyorum, burada da topluluğu minyatür kar nüfuslarıyla dolu. Şu minicik penguenler benlere bakın!

"Lüke, bence bebeklerimizi erken yaşta kayak yapmaya götürebiliriz," diyor annem kocamın odaya girdiğini gösterince.

"Gelişiminde yardımcı olur."

"Kusul mu?" Alışılıyor Lüke. "Becky, ben de kayak yapmaktan nefret ettiğimi sanıyordum."

Nefret ediyordum da.

Belhi de Val d'Isère gibi bir yere gidersen ve hava ile giydirilmesini giyer ama kayak yapmayı.

"Becky!" Annem düşüncelerini bölüyor. "Şu kayakçılara bak. Kendiliğinden uçaklık ayar, nemi için tükü gümüşü ve yatıştırıcı sallama programı var."

"Vay," diye nefesini tutuyorum resme bakakalacak.

"Mutluzen! Ne kadarmış?"

"Lüke veriyorum... bin iki yüz pound," diyor annem okuyarak.

"Bin iki yüz pound mu?" Lüke az kalsın iki yudum çayla hoşbulacaktı. "Bir karyola için? Siz ciddi misiniz yahu?"

"Tasarım farkı ama," diye belirtiyor Suze. "Nasa teknolojisini kullanılmış."

"Nasa teknolojisini mi?" Lüke inanamayacağı belirtilerek homurdanıyor. "Bebekçi uzaya göndermeyi planlıyoruz da benim mi haberim yok?"

"Çocuğun için her şeyin en iyisini istemiyor musun, Lüke?" diye karşılık veriyorum. "Sen ne dersin, Janice?"

Odada karşıma bakıyorum ama Janice beni görmemiş. Şu anda ultrason fotoğraflarına bakarak kibar gözlerini siliyor.

"Janice... iyi misin?"

"Anlamadım canım?" Burnunu siliyor, şerhisi yudumda içiyor. "Kadehimi doldurabilir miyim, ne?"

"Devam et, tatlım!" diyor annem teşvik eder. "Zavallı Janice," diye ekliyor bana ve Suze'a fısıltı yaparak. "Torun sahibi olmak için canını feda ediyorsun. Ama Tom yazlık evinden dışarı adım atmıyor ki, ten attığı zaman da..." Annem iyice kısık sesle konuşuyor. "Aylardır bir tıraş bile olmamış vaziyette yor! Saçlar da almış yürümüş! Bir gün Janice'e de ki, 'Dış görünüşüne çeki düzen vermezse kendini bulamayacak!' Ama..." Kapı çalınca susuyor. "Yemek şirketinden geldiler herhalde. Onlara mutfak kapısını kullanın demiştin!"

"Ben açarım." Babam ayağa kalkınca yeniden aloe'lara eğiliyoruz.

"Sence banyo için oturak ve destek almali mı? Sayfaya gömülüyorum. 'Bir de şişirilebilen neşeli küveti?'"

"Bunu al." Suze bana bol yastıklı bir bebek yatağı gösteriyor. "Harika bunlar. Wilfie kendisini yapıyor."

"Kesinlikle!" Başım la onaylıyorum. "Kıvrılmasını, kıvrıl!"

"Bu köşeler biraz fazla kabarmaya başladı." nem düşünceli düşünceli bakıyor kitapçığa. "Ama ilgilenmediğimiz kısımları mı kıvrırsak sadece?"

"Aşlında en iyisi bütün katalogu sipariş edin, beğenmediğiniz bir iki parçayı geri gönderirsiniz?" diye öneriyor Luke.

İşte bu çok iyi...

Ah. Dalga geçiyor. Ha ha-ha. Bir hisimla cevap vermeye hazırlanırken babamın sesi koridorda çınlıyor. "Bu taraftan, Jess. Millet çay içiyor."

Jess burada!

Aman tanrım. Jess burada.

"Çabuk, katalogları saklayın!" diyorum dişlerimin arasından ve büyük bir gerginlik içinde hepsini yastıkların altına tıktırıyorum. "Jess nasıldır, bilirsiniz."

"Ama o da bir bakmak isteyebilirdi, tatlım!" diye itiraz ediyor annem.

Annem Jess ve tasarruf merakını bir türlü kavrayamıyor galiba. Ona göre Jess bir dönemden geçiyor, hani Suze bir ara üç hafta boyunca katıksız vejetaryen kesilmişti de sonunda pes edip yüzünü pastırmalı bir sandviçe gömmüştü ya, onun gibi bir şey sanıyor.

"İstemez," diyor Suze da, ki Jess'in evinde kalmışlığı var ve onun ciğerini biliyor. Funky Baba'yı annemin elinden kaptığı gibi Wilfrid'in zıpzıp sandalyesinin altına itiyor ve tam o anda babam ve Jess içeri giriyorlar.

"Selam Jess!" diye başlıyorum şen şakrak -ve hayretler içinde kalakalıyorum. Jess'i aylardır görmemiştım, deyim yerindeyse nefes kesici görünüyor!

Gayet yanık tenli, incecik ve uzun, esmerimsi bacaklarını ortaya seren kargo şortlarından giymiş. Kısacık kırpılmış saçlarının güneşten rengi açılmış ve

yapılı, kayık yaka tiyatrosu de gılgırlarına olmasın bence bittiriyor.

"Selam!" diyor Jess de çok çantasına yara yara oturmuş. "Merhaba Janice Teyze. Becky, nasılsın?"

"İyiyim!" Kendini ona sözlenmekten alıkoymuyor. "Harika görünüyor! Die kadın yavaş yavaş değişiyor."

"Ha" Jess ağızlığı kendine bakıyor, annem çantasına sarılıyor. "Biraz büküldü" geçimim. Kolumu Guatemala'da yeni bir işletmecinin mamulu, kumaşla örtülmüş bir kardan kulağı veriyor ve annemden bükülmüşten denekalmış vaziyette, kutuyu açmamı istiyor. "Çok hoş, canım!" diyor annem sonucunda da bükülmüş yuma koyuyor kutuyu. "Tombakı almanlar!"

"Vay" Jess divana oturuyor. "Bakın, Clem..." Suze'nın arkasından "Wilfie" diyor ağızla okuyunca deriyor.

"Ehlerim?" diyor Suze.

"Şey soruştuktan işte... Clementine nemli..." ağızla cevaplıyor Jess. "Wilfie'ye inanmamıyorum! Ağızla büyümüş!"

Suze cevap verirken Jess'e çay fincanının altından süzüyor. Tanrım, kimin aklına gelirdi. Kız kardeşim ve en yakın arkadaşım karpılaşa habbet ediyor.

Bir romanlar ikisini de sonsuza dek kaybetmişim. Büyük bir kavga ettiğimiz için ve bir romanla şu anda tiksintiyle anımsadığımız bir serfetiğimiz için Jess'i, ve Lulu adında, ata bizzat seven, kendini herkesten üstün gören, dört çocuk

küçük bir arkadaşlık edindiği için Jess'a. Jess'ın, Suze'ın annesi veriyor, kulağı süzülüyor değilim, işte bu da aynı düşüncemle tek kumula.

"Sana da bir şey aldım. Becky." Jess çok çantasına bakıyor. Elinde bir kutu kulağı çantasına. Janice ağızla bir kutuyu açtığı anı izliyor. "Çok hoş, canım!" diyor annem.

"Becky ve ben bebek bezi yapacağız," diyor Jess. "Bebek bezi yapmayı düşünürsün?" Annemin ağızla.

"Ama canım, Bezi zaten yapıyor. İki alana bittirici bedava her de."

"Onlar biraz... kullanılmıyor gılgırlar," diyor Janice bir cesaretle.

"Bunları sadece biraz kaynatıp yağlı ve sabunlu suya basacağız," diye bilgi veriyor Jess. "Çevreye çok daha uygun. Bebek cildine de duyarlı. Ayrıca yeniden kullanılabilir. Uzun vadede baktığında yüzlerce ponni cebinde kalmış olacak."

"Eee... harika," diye yutkunuyorum ve parmaklarımı kumaş parçalarının üstünde gezdiriyorum, bir tanesinin köşesinde silik bir HM Wandsworth Hapishanesi yazını ilahiyeye görürüm. Bir kova dolusu paçavrayı bebeğimin odasına hayatta sokmam. Ama Jess'ın çokkulu. Hatırım karmak da istemiyorum.

"Bebek tuşuna çantası yapmana da yardım ederim," diyor. "Luke'un eski kotlarından birini borarız. Çok hoş zaten."

"İyi fikir!" diyebiliyorum ancak, Luke'a bakmaya yüreğim yok.

"Bir fikrim daha var." Jess divanda dönüp tam yüzüne bakıyor doğrudan. "Evet demek zorunda değilsin ama belki bir düşünürsün?"

"Doğru," diyor gergince. "Neymiş fikrin?"
"Bir konuşma yapar mısın?"

"Konuşma mı?" Afalliyorum. "Ne üzerine?"

"Para harcama bağımlılığından nasıl kurtulduğun üzerine." Jess öne eğiliyor, yüzü çok samimi, kulağına bir ifadeye bürünmüş. "Danışman bir arkadaşın da senin, terapi grubundaki bağımlılara ilham verdiğini düşündü."

Odada bir sessizlik anı yaşanıyor. Yüzümün, kulağımın hissedebiliyorum.

"Utanma Bex." Suze ayağımı dürtüklüyor. "Güzel konuşursun!"

"Ben de geliyorum," diyor Luke. "Ne zaman?"
"Öyle resmi bir konuşma olması gerekmiyor," diyor Jess.

"Yalnızca tüketim baskısına direnmek hakkında arkadaşça bir sohbet gibi düşün. Özellikle de ya artık hamilesin ya." Jess başını iki yana sallıyor. "Sanırları kendilerini bebeklerine almak zorunda bıraktıkları şeyleri düşününce, çok gülünç."

"Bence suçlu kataloglar," diyor Luke ağırbaşlıca.

"Eee, ne diyorsun, Becky?" diye bastırıyor Jess.

"Ben gerçekten de..." Yumuşakça boğazımı mizliyorum. "Emin değilim ya..."

"Utanmana gerek yok!" Jess divandan kalkıp, nima oturmaya koltuğa geliyor. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Becky. Sen de kendinle gurur duymalısın." Koltukta kıpırdanınca yüz ifadesi birden değişiyor. "Ben neyin üstüne oturdum böyle? Bu ne Arkasına erişip bütün sayfaların kenarları kıvrılacak iki parlak katalogu çıkarıyor."

Siçtik. Üstelik de eline Luxury Baby broşürü geçmiş, üstünde Ralph Lauren giyinmiş bir bebek, elinde Dior şişesiyle bir Rolls Royce'un içinde oturuyor. "Becky onlara bakmıyordu," diyor Suze hemencecik.

"Onun değil ki zaten. Onlar benim. Ben getirdim buraya."

Suze'u hakikaten çok seviyorum.

Jess broşürün sayfalarına şöyle bir göz atarken suratını buruşturuyor. "Şok edici resmen. Yani, hangi bebeğin şişirilebilen küvete ihtiyacı olabilir ki? Ya da tasarımcı elinden çıkma bir beşiğe?"

"Ah, biliyorum." Onun kadar tiksiniyormuş gibi konuşmaya çalışıyorum. "Berbat bir şey. Gerçi yine de, ben de *bir iki* şey alacağım..."

"Şuna baksana, Jess!" diyor annem yardımseverce.

"Becky bebeğe üstün özellikli bir karyola buldu bile!" Katalogların arasında doğru olanı arıyor. "Hangisindeydi acaba? Işık gösterisi... yatıştırıcı sallama programı var ve..."

Dehşetle kaskatı kesiliyorum.

Sakin Jess'e 1200 £'luk karyolayı göstereyim deme.

"İşte burada!" Annem Funky Baba'yı gösteriyor.

"Jess bakmak istemiyormuş!" Katalogu kapmaya çalışıyorum ama Jess benden önce yetişiyor.

"Hangi sayfa?" diyor.

"Anne?" Bir ses konuşmamızı bölünce hep birlikte dönüp bakıyoruz. Kapının ağzında pejmürde saçlı, kirli sakallı, kaşları çatık bir adam dikiliyor. Uzun boylu,

kanamada kolları ve elinde yatağı parlatan bir kadın...

Bir dakika ya. Bu Tom mu yoksa?

İnanmıyorum. Onu tanıyordum. Anımsıyorum.

"Bakın diğer memurlardan biri için giysi..." diyor Janice'e seri bir şekilde. "Tazminatı bir süpermarketten mi alacağız?"

"Ah, olmaz!" diyor Janice. "Bakın diğer..."

"Güven iyi olur. Tom, durgunca arıyorsunuz."

"Herkes selam." Tom odadaki herkesi selamlıyor.

"Becky'nin en yakın arkadaşı Suze'ya tanıtıyor değil mi?" diye geveleyor Janice. "Kız kardeşini tanıtmış mıydın?"

"Selam Tom!" diyor Suze gevrekçe.

"Merhaba," diyor Jess de.

Bence Jess'e bakıyorum gergince, bu ne bir yolaya binlerce pound ödemenin getirici olduğu ne kadar ıstaf dolu bir çağda yaşadığımızı bulduğumuz başlatmamı bekliyorum. Ancak ne yaptığımı, elindeki broşüre bakmıyor bile Jess. Kacagını rakamı ve olduğu yerde, güterisini Tom'dan yavaş yavaş duruyor.

Ve Tom da ona aynı şekilde bakıyor.

Jess'in bakışları, Tom'un elindeki kitaba kayıyor.

"Elindeki Tüketim Toplumu kitabı mı?"

"Hi hi. Okudun mu?"

"Hayır, ama Baudrillard'ın başka eserlerini okudum. Nemezis Sistemi mesela."

"Bende de var!" Tom ona doğru bir adım atıyor.

"Ne tartıştığınız okuduktan sonra?"

Bir dakika, bir dakika.

"Bence simülasyon ve benzeri kavramları çok ilginç," Jess, ona verdiğin Tiffany çantayla oynuyor.

O Tiffany çantayla hiçbir zaman böyle oynamaz. Amaz tutar. Tom'dan hoşlanıyor!

"Tasarımcıların çıkardığı post-modern kapitalizmi paylaşıyor ve onu uygulamaya çalışıyorlar." Tom derin derin kula sallıyor.

Nefes kesici bir şey bu ya! Bizi de bog, kimselerin tuttuğu ve bizi de İngilizce konuşuyor, sadece başlatmamı anlamadığı, gup, havah kelimelerle konuşuyor. The O.C. dizisinden bir bölüm izliyoruz sanki, tam burada, anımsıyor oturma odasında!

Luke'a bir bakış fırlatıyorum, o da kaşlarını kaldırıyor. Annem, Suze'u dürtükleyince o da utarak kaşları veriyor. Hepimizin ağız açık kalıb. Janice'e gelince, o da kendinden geçmiş vaziyette.

"Her neyse." Tom omuz silkiyor. "Ben gidiyorum..."

Janice bir girdap gibi harekete geçiyor.

"Jess! Tatlım!" diye bağırıyor heyecanlı, koltuktan sıçrayarak. "Sensile bir türlü yakınlaşamadık, değil mi? Çaya bize gelene, Tom ile küçük sohbetimiz de devam edersiniz."

"Ah." Jess şaşalıyor. "Şey... Burdakileri görmeye gelmiştim aslında..."

"Onları sonra partide de görürsün!" Janice, Jess'in yanak tenli koluna sıkı sıkıya yapışıyor ve onu kaptırıyor.

akşeri çıkışına başlıyor. "Jesse, Graham, ben kimisi yok, değil mi?"

"Yok canım," diyor babam rahatlıkla.

"Tamam o zaman." Jess yan gıcık Tom'a baka yanaklarında hafif uçuk pembelik oluşuyor. "Görüşürüz."

"Güle güle!" diyoruz bir ağızdan.

Kapı arkalarından kapanıyor ve hepimiz banyo içinde birbirimize bakıyoruz.

"Evet!" diyor annem çaydanlığı kaldırarak. "Çok hoş olamaz mıydı? Çiğleri kaldir, iki çamaşırına bir tene kurardık!"

"Anne! Cidden!" Gözlerini deviriyorum. Bu annem işte, kendini kaybedip her türlü gülünç işi yapıyor.

Aaa! Bebeğim de yüzükleri taşıyor!

Jess komşuya gittikten sonra, Luke girmeyi başlıyor, Tarquin de çocukları yıkıyordu. Suze ve ben de ki yatak odasına geçtik. Radyonun sesini somunlu açıp klavye doldurup kışkırttık ve arayışa başladık, bir kenara oturduk, tıpkı eski Fulton giyindik gibi. Sonra da Suze yatağa oturup bebeğe besledi, bense ayak tırnaklarına epey süzdüm.

"Kısa süre sonra onu da yapamayacağını," diyor Suze, beni seyrederken.

"Niye ki?" Telaşla kafamı kaldırıyorum. "Ben zararı mı?"

"Hayır, kek!" Kahkaha atıyor. "Erişemeyen çünkü!"

Gurup bir düşünce. O kadar getiri olduğunu hayal edemiyordum. Elimi karnımda gezdiriyordum, bebek de tekme atarak karşılık veriyor.

"Ooo!" diyorum. "Sahiden tekme attı!"

"Bir de dişlerini falan çıkarmaya başladığı zaman gör sen," diyor Suze. "Çok korkutucu, içinde bir uzaylı varmış gibi."

Görüyordum ya, insanın hamileyken bu yüzden donatı ihtiyacı var. Gebelik hakkında okuduğum hiçbir kitapta, "Çok korkutucu, içinde bir uzaylı varmış gibi," yazmıyor.

"Merhaba sevgilim," Tarquin yine kapeya dikeyiyor. "Willie'yi alayım mı?"

"Evet, bittirdi." Suze sıksık bebeği kocasına uzatıyor, bebek de araya alın olduğunu bilirmiş gibi değişik Tarquin'in omzuna kuruluyor.

"Tırnaklarını beğendin mi, Tarquin?" diyorum ayak parmaklarını oynatarak. Tarquin çok tatlıdır. İlk tanıştığımızda çok acayip ve değişikti, onunla karpıklık iki çift laf edemedim -ama nasıl olduysa, yıllar geçtikçe, biraz daha normalleşti.

Ayak tırnaklarına boş boş bakıyor. "Harikasıdır. Hadi gel eski dostum," Willie'nin sırtını sıvazlıyor. "Yataktansa gidelim."

"Tartir çok iyi bir haba," diyorum hayranlık içinde, Tarquin odadan çıkınca.

"Ah, o bir tane'dir," diyor Suze da sevgi dolu bir biçimde ve Clementine'i beslemeye koyuluyor. "Sadece çocuklara sürekli Wagner dinletiyor. Ernie, Brunnhilde'nin ariasını Almanca olarak baştan so-

na söyleyebiliyor ama fazla İngilizce konuşmuyor. Alın kırışıyor Suze'un. "İşin aklı, biraz endişeliyim."

Sözümü geri alıyorum. Tarquin sahiden böyle acayip.

Yeni rimelimi çıkarıp kirpiklerime sürmeye başlıyorum ve Suze'un komik yüz ifadelerini ve kızgın tombik pembe yanaklarını öpüşünü izliyorum. Suze çocuklarıyla birlikte ne kadar sevimli.

"Sence ben iyi bir anne olur muyum, Suze?" Suze çocuklar ben onları düşündüğüm bile farkında olmadan dökülüveriyor ağzımdan.

"Elbette!" Suze bana aynadan bakıyor. "Çok başarılı bir anne olacaksın! Cömert olacaksın, komik olacaksın ve oyun alanına gittiğinde en iyi giyimlisen olacaksın..."

"Ama bebeklere dair hiçbir şey bilmiyorum. Ya açıkçası hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben de bilmiyordum, hatırlatırım." Suze omuz silkiyor.

"Hemen kavrarsın!"

Herkes hemen kavrayacağımı söylüyor. Ama yapamazsam? Üç yıl cebir okudum ve gene de kavrayamadım ne de olsa.

"Bana ebeveynlikle ilgili birkaç ipucu veremisin?" Rimelimi kenara koyuyorum. "Mesela... bilmem gereken şeyler gibi."

Suze düşünceli düşünceli kaşlarını çatıyor. "Bilgin tek ipucu temel bilgiler," diyor sonunda. "Bilgin işte, söylenmeden de yapılabilenlerden."

İçimde bir telaş hissediyordum.

"Ne mesela?" Gayet sıradan bir şey sorar gibi soruyordum. "Yani, ben de muhtemelen biliyordum da..."

"Bilirsin işte." Bir elinin parmaklarıyla saymaya başlıyordu.

"Biraz ilkyardım bilgisi edinmek gibi... Bütün malzemelere sahip olduğundan emin olmak gibi... Bebek masajı dersine yazılmak isteyebilirsin mesela..." Clementine'i omzuna alıyor. "Bebekler için Einstein uyguluyor musun?"

Evet, işte şimdi kafayı yedim. Bebekler için Einstein da ne be, ilk kez duyuyordum.

"Endişelenme Bex!" diyor Suze nihayet, yüzümü görünce. "Hiç farketmez. Bebek bezi değiştirebildiğin ve ninni söyleyebildiğin sürece, idare edersin!"

Bebek bezi değiştiremem. Ve tek bir ninni bile bilmiyorum.

Tanrım, başım belada.

Suze'un Clementine'a yemeğini yedirmesi bir yirmi dakika daha sürüyor, ardından Tarquin'e veriyor kızını.

"Tamam!" Suze kocasının arkasından kapıyı kapıyor ve parlayan gözlerle bana dönüyor. "Etrafta kimse yok. Alyansını ver çabuk. Bir ip de bulduk mu, tamamdır..."

"Al." Tuvalet masamın çekmecelerini karıştırıyorum ve eski bir Dior paket kurdelesini buluyorum. "Bu olur mu?"

"Olur, olur." Suze kurdeleyi yüzüğe bağlıyor. "Şimdi, Becky. Öğrenmek istediğinden emin misin?"

75

Alişverişkous ve Bebeği

“Bebek de böyle gülmeye başlıyor. Baska da Lulu’ya ne miş bebek arabası alacağını mı beklemeliydi. Ama o zaman ne miş bebek arabası alacağını mı beklemeliydi. Ama o zaman ne miş bebek arabası alacağını mı beklemeliydi.”

“Öğrenmek istiyorum,” diyor annem. “Bebek arabası mı alacağın ya işi.”

“Arkana yaslan o zaman.” Kuzdeyi düşününce Suze için ehlî. Bilmenin bir yoluna bulmuş. Yürüğü karnının üstünde tutmuş. Madan seyrediyoruz.

“Hareket etmiyor,” diye fısıldıyorum.

“Bir dakika sonra kıpırdar,” diye mırıldanıyor.

Çok ürktüğüymüş ya. Kendini bir mabut anı. Seansında gibi hissediyorum, sanki hissedim. Patlarken ve varolar kırılarak yürük oltu bu anı. Nefesini haykırarakmış gibi.

“Kıpırdıyor!” diye tıslıyor Suze, yürük kumanda ucunda ileri geri sallanmaya başladığında. “Bak!”

“Ansan tanırım!” Bir kuzu gırtlaklıyorlarmış. Çıkıyor sesim. “Ne diyor acaba?”

“Daireler çiziyor! Bebek kız!”

Nefesimi tutuyorum. “Emin misin?”

“Evet! Bir kızın olacak! Gözün aydın!” Suze karnım boynuma doluyor.

Kızmış. Her yerim titrer gibi oluyor. Bebeğin olacak! Biliyordum. Başından beri içimde bir şey öyle diyordu zaten.

“Becky?” Kapı açılıyor ve annem mor pulları rütmüş, aynı renk takım mor bir ruj sürmüş orada.

76

Sophie Kinsella

“Hadi aşağı inelim bari,” diyor annem. “Bak giden müzik sesiyle beraber. Fox and Grape bundan Keith geldi. Süslü kokteyller yapıyor.”

“Mükemmel!” diyor Suze, pudrasını alarak. “Annem odayı terk ediyor ve ben ağzım açık. Ken Suze da makyaj yapmaya başlıyor.”

“Kahretsin ya, Suze! Makyaj olimpiyatları hazırlıyorsun?”

“Sen bekle,” diyor Suze, göz kapaklarına sürerken. “Sen de birkaç ay sonra üç saniyede makyaj yapmanın sırlarına ereceksin.” Rujunu çevirip gözünü sürtüyor.

“Bitti!” Şık yeşil saten elbisesini kaptağın ayaklarını içine geçiriyor, sonra çantasından taktığı toka çıkarıp sarı saçlarını burarak tutturuyor.

“Çok güzelmiş!” diyor, tokaya hayran olarak. “Sağol.” Bir an tereddüt ediyor. “Lulu vermiş.”

“Ah, doğru ya.” Bir kez daha bakıyorum, o kadar güzel değilmiş. “Eee... Lulu nasıl?” Kibarcı mak için kendimi zorluyorum.

“İyi, n’apsın!” Suze saçını düzeltirken yüzünü eğiyor.

“Ashında, bir kitap yazdı.”

“Kitap mı?” Lulu hiç de kitap yazacak birine benzemiyordu.

“Çocuklar için yemek tarifi kitabı.”

“Gerçekten mi?” diyor hayretler içinde. “Bende okusam iyi olur. Güzel mi?”

“Daha okumadım,” diyor Suze durakladığı sonra.

77

Alişverişkous ve Bebeği

“Ama anlaşılan bu işte uzman olmuş, dört çocuk annesi olunca tabii...”

Suze’un sesinde anlamlandıramadığım bir gerginlik var. Sonunda kafasını kaldırıyor –saçları öyle bir karışmış gibi ikimiz de kahkahayı patlatıyoruz.

“Dur, ben yapayım.” Tokayı dolanmış saçların arasından çıkarıyorum, saçını elimle tanyorum, tekrar tutup kıvrıyorum, önden iki tutam çıkarıp alnına düştürüyorum.

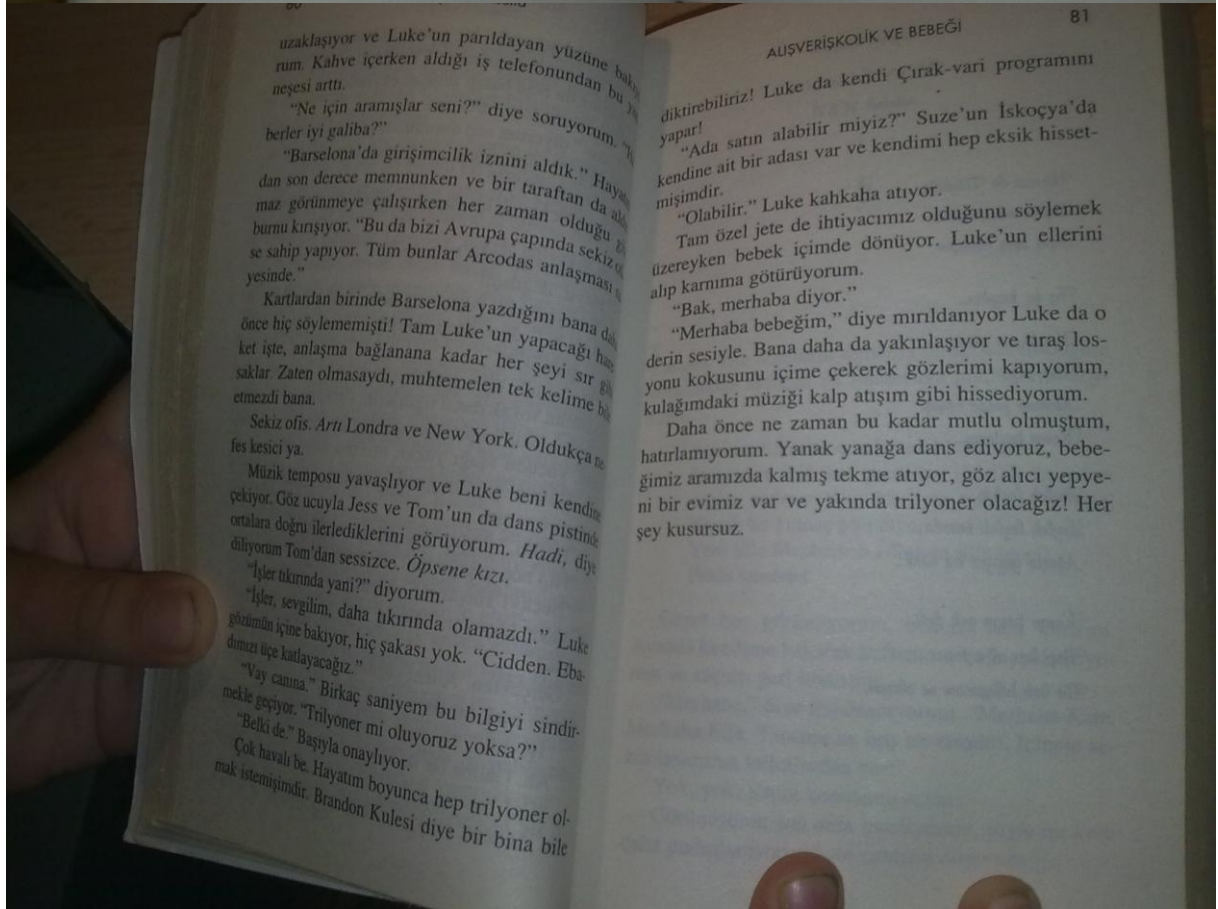
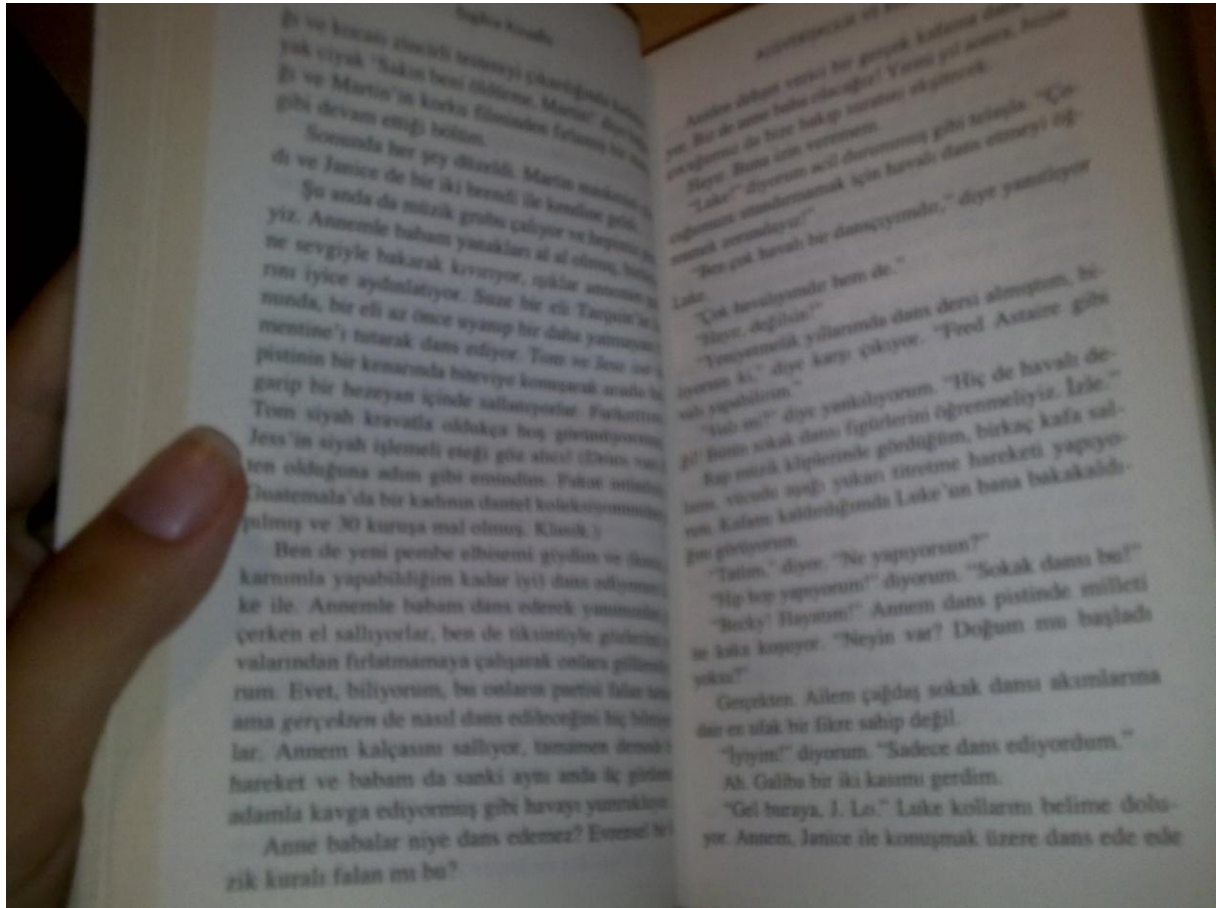
“Müthiş.” Suze bana sarılıyor. “Teşekkürler Bex. Bir Cosmo içmek için çıldırabilirim. Hadi inelim!”

Odadan tek kelimeyle dörtlüye çıkıyor, ben de daha az coşkuyula peşi sıra geliyorum. Herhalde benim içim Meyveli Bakire Kokteyli falan olur.

Yani, açıkçası umrunda da değil hani. Yepyeni, güzellere güzeli bir insan yaratıyorum şu an. Ama yine de. Eğer tanırsaydım, hamile kadınların içki içmesini serbest yapardım. Hatta ve hatta, kokteylleri sağlıklarını yapırdım. Kollardaki şişkinliğin olmamasını sağlardım. Sabah bulantılarını atardım. Doğurmak denen şeyi de yok ederdim...

Düşündüm de, bayağı farklı bir düzen kurardım herhalde.

Alkolsüz kokteyllerle bile olsa, harika bir partiydi. Gece yarısı olduğunda tentenin içi hınca hınç dolmuştu, enfes bir akşam yemeği ziyafeti çektik. Babam, annemin bir eş olarak, bir anne olarak ve geleceğin anneannesini olarak ne kadar muhteşem bir insan olduğu üzerine bir konuşma yaptı. Yan komşumuz Martin de sihirbazlık gösterisini sundu, ki gerçekten heyecan vericiydi! Özellikle de Janice’i ikiye kesmeye çalıştı.

Alayın da bizi...

Alayın da bizi...

Alayın da bizi...

Fış fış...

Kayışın güncü...

Fış fış...

Alayın da bizi...

Kayışın güncü...

Alayın da bizi...

Alayın da bizi...

Alayın da bizi...

Kayışın güncü...

Fış fış...

Alayın da bizi...

Tamam. İşte ünlülerin olmazsa olmaz kadın doğum uzmanından aldığım ilk randevuya giydiklerim şöyleydi:

Jemima Khan tarzı, işlemeli bir kaftan.

Hamileler için kot pantolon (lastikli kısımları cepler gizliyor tabii ki, öyle kocaman gergin, elastik bir kumaş görmüyorsunuz)

Yeni Elle Mcpherson külotum (lila rengi).

Prada sandalet.

Gayet hoş görünüyorum, bence. Yani umarım. Aynada kendime bakarak kaftanımı aşağı çekiyorum ve saçımı geri itiyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum. "Merhaba Kate. Merhaba Elle. Tanrım, ne hoş bir tesadüf. İçimde senin tasarımın külotlardan var!"

Yok, yok. Külot konusunu açma.

Görüntüümü son defa inceliyorum, şöyle bir kere daha pudralanıyorum -ve çantamı alıyorum."

"Luke, hazır mısın?" diye sesleniyorum. kafasını uzatıyor, telefonu çenesinin altına almış vaziyette.

"Hi-hi. Bir dakika, Iain." Eliyle ahizeyi kapıyor.

"Becky, gelmem şart mı?"

"Ne?" Dehşet dolu gözlerle kocama bakıyor. "Tabii ki şart!"

Luke gözleriyle yüz ifademi tarayarak ruhunu kestirmeye çalışıyor. "Iain," diyor telefona dokunurken sesi, kısık bir mırıltıya dönüşüyor.

Karışık? Ne demek karışık ya? Kadın doğum manına gidiyoruz işte, bitmiştir. Vereceğim cesarı kafamda tasarlayarak koridorda hiddetle vurmaya başlıyorum. Bir kereliğine de Iain beklemiy mi? Hayatımız Arcodas'ın etrafında dönmek zorunda mı? Bebeğimizin doğumunun senin için hiç önemi yok mu? Zaten beni ne zaman düşündün sen?

Şey, tamam. Belki sonuncusu biraz abartı olmuş, nihayet Luke ofisinden çıkıyor. Telefonu kucağına alarak ceketini giyiyor.

"Dinle Beck..." diye başlıyor.

Biliyordum. Gelmeyecek.

"Venetia Carter'a gitmeyi zaten hiç istemiyordum ki, değil mi?" Kelimeler ağzımdan dökülüyor.

"Ona karşı önyargılısın! Tamam o zaman! Sen gitlerini hallet, ben de benimkilerle ilgilenirim!"

"Becky..." Luke elini kaldırıyor. "Randevuya gidiyorum."

"Ah," diyorum yatışarak. "Eee, çıkalım öyleyse. Yirmi dakikalık yürüme mesafesinde."

"Arabayla gidiyoruz." Luke ofise dönüyor, ben de peşinden. "Iain otel toplantısından çıktı, buraya doğru geliyor. Bizi alacak, arabada çabucak görüşeceğiz ve sonra sana katılacağım."

"Olur," diyorum biraz durakladıktan sonra. "Bana uyar."

İşin aslında, bana hiç de uymaz. Iain Wheeler denen adama katlanamıyorum ve şu an istediğim şey onunla aynı arabada oturmak. Ama bunu Luke'a söyleyemem. Hem de ben ve Arcodas arasında seçim yapmak zorunda kalmışken.

Bu da benim suçum değil. Jess'in hatası. Birkaç hafta önce beni Arcodas'a karşı devasa bir çevresel protestonun başına getirdi, bense onların Luke'un yeni önemli müşterileri olduğundan bihaberdim. Luke her şeyi olumlu bir Hİ hizmetine dönüştürdü ve Arcodas çalışanları da sanki espriyi anlamış gibi davrandı -fakat sonsuza dek affedilmiş olacak mıyım, ondan emin değilim.

"Ayrıca önyargılı da değilim," diye ekliyor Luke, kravatını sıkarken. "Ama şimdiden söyleyeyim, Becky. Bay Braine randevularımızı iptal etmemiz için bu kadın doğumcunun hakikaten, bayağı iyi olması lazım."

"Luke, onu çok seveceksin," diyorum sabırla. "Seveceğini biliyorum."

Telefonumun şarjı bitmemiş diye emin olmak için çantama uzanıyorum ki, tam o sırada Luke'un masasında bir şey dikkatimi çekiyor. Yeni bir yatırım fonu

hakkında bir gazete kupürü, yanına da Luke'ye mi? sözcükleri not düşülmüş.

Aaah!

"Demek bebeğin parasını bir denirsin ha, Luke?" diye soruyor. "İlginc bir karar."

Luke bir an şaşırıyor, sonra da bakışlarını Luke'ye çeviriyor.

"Belki," diyor o da eşit derecede kayıtsız ve hatta bu karşı tarafın casuslarını yansıtan "hazırlanmış bir blof olabilir."

"Karşı tarafın casusluk yapmaya ihtiyacı var. Hatta, eğer yardıma gereksinim duysan, büyük bir zevkle yaparım. Ufak bir kâr karşılığında."

"Bence bir sakıncası yok," diyor Luke da Luke'ye "İyi gidiyor o halde? Senin yatırımlar yanı?"

"Çok başarılı, teşekkürler. Daha iyi olamaz."

"Mükemmel. Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Evet... O son yaptığım Japon çiftlik işi müteşeccidi..." Elimi hemen ağzıma kapıyorum.

"Hop! Fazla kaçırдың galiba!"

"Evet Becky. Beni kandırdın sahiden de." Luke'ye diyor.

"Çıkarmı mı artık?"

Bunadan ayrılıyor ve Luke beni Iain'in Mercedes'ine bindiriyor.

"Luke," Iain cam kenarındaki koltuktan başını döndürüyor. "Rebecca."

Iain koltuğun başında, kısacık kırpılmış gri saçları Iain'in en kalın adamı. Oldukça yakışıklı.

londa ama cildi feci durumda ve Iain bunu sürekli yavaş yavaş tenli gezerek kapatmaya çalışıyor. Ve biraz fazla tıraş sonrası losyonu sürüyor. Erkekler niye böyle yapıyorlar ki zaten?

"Buraktığın için teşekkürler, Iain," diyorum en iyi işbirlikçi eş sesimde.

"Sorun değil," Iain'in bakışı işi karnıma doğru kayıyor.

"Turtayı biraz fazla kaçırдың galiba, Rebecca?"

Ha ha ha.

"Öyle de denebilir," diyorum, mümkün olduğunca nezaketle.

Araba yola devam ederken Iain da kahvesinden bir yudum içiyor. "Büyük güne ne kadar kaldı?"

"On yedi hafta."

"Eee, o zamana kadar geçen zamanı nasıl doldurcağın? Dur tahmin edeyim -yoga dersleri. Kız arkadaşım yogayla kafayı bozdu," diye ekliyor, bana cevap verme fırsatı bile tanımadan Luke'a dönerek.

"Bana sorarsan koca bir saçmalık."

Gerçekten. Bir, yoga koca bir saçmalık değil, ruhunuzu çakralara göre ayarlamak ve enerjinizi arttırmaktır, ya da onun gibi bir şey işte.

Ve ikincisi, zaman doldurmaya da hiç ihtiyacım yok, sağolun.

"İşin aslı, Iain, Londra'nın birinci sınıf mağazalarından birinde Üst Düzey Bireysel Alışveriş Danışmanıyım," diye bilgi veriyorum. "O yüzden de yogaya falan ayıracak fazla vaktim olmuyor."

"Mağazada mı?" Daha dikkatli bakmak üzere koltuğunda ters yana dönüyor. "Bilmiyordum. Hangisini desin?"

"Bu... yeni bir yer," diyorum merakla.

"Adı?"

"Adı... The Look."

"The Look mu?" Iain hayretten başını eğiyor.

nerdeyse kahvenin üstüne buğuya düşüyor.

epinin The Look için çalıştığını söylüyor.

sana fazla yavaş geliyordu, öyle mi Rebecca?"

"O kadar da kötü değil," diyorum kibarca.

"O kadar da kötü değil mi? Ours prima."

en büyük perakende mağazası! Umarım, şimdi.

li seçeneğinden kurtulmuşumdur!" Bir daha da.

"Noel ikramiyesi falan beklemiyorsun, değil mi?"

Bu herif beni ciddiye almıyor, değil mi?

Look hakkında kaba şaka konuşmak bir şey.

onlar benim iyverenim. Başka insanları kaba.

komşularıya başka bir şey.

"Aşlada, The Look'un gümbür gümbür bir."

te hazırlanmış duyuluyorum," diyorum süslü.

ilâkla "Biraz sarımsaklı bir başlangıç yapmış m."

ra, kabul ediyorum ama tembel birikim durum."

"Tb, size bu şaka." Iain o kadar eğleniyor ki.

kullan bir gevşedi. "Tavsiyemi mi? Ben olam."

bu o bakışları.

Zamanı gülmüyorum - sonra da camdan dışarı.

en iyi için kalma geçiriyorum. Taurum, sonra da jü.

bu kalıba. Geçerim ben ona. The Look çok bu.

İçim için... pey. Başlangıç olarak, mün.

Iain koltuğuna yaslanıyor ve üniformalı sif.

İşin aslı, Iain, Londra'nın birinci sınıf mağazala-

"Tekrar teşekkür ederim, Iain," diyorum kibarca.

"Lütfen, sevinçle gülüşünüz."

"Tb ha," Luke açıyor olduğu evrak çantasından ka-

lınım kıldımca, çatık kağıt bir istitleyle kafa sallı-

yor. "Fazla uzun sürmez. İnce, Iain, tasarıda hangi so-

nu çıktı?"

Kırtıcı buna kıldırma kadar eşlik ederken iki

adım çoktan kağıt işlerine gömülmüş vaziyette.

"Buradan sonunumu devam edebilir misiniz?" Sa-

çıklı kışkırtı yapıyor. "Fenceite Sokak hemen

sonu. Tek yön olduğu için giremedim."

"Endişe etmeyin, buradan yürüterek bana ıyın."

Ah, sadece çantamı unutmuşum..." Arka koltuğa

utunuyorum ve Iain konuşuyor.

"Öyle bir kararın alınmışım istersem, Luke, ne

hol olursa olsun alırım." Sert ses tonumu duyunca çok

gıcırıyorum, Luke'ya sınıyor.

İnanılmaz. Bu herif kendini ne sanıyor be? Büyük

bir adamı diye herkese kabadaylık taslayacağını mı

sanıyor? Hemen arabaya dönüp hakkında düşün-

dıklarını ona söylemeliyim.

Ann Luke'un bunu omaylayacağından emin değı-

lim.

"Sonra görüşürüz tatlım," Luke'un elini sıkıp çan-

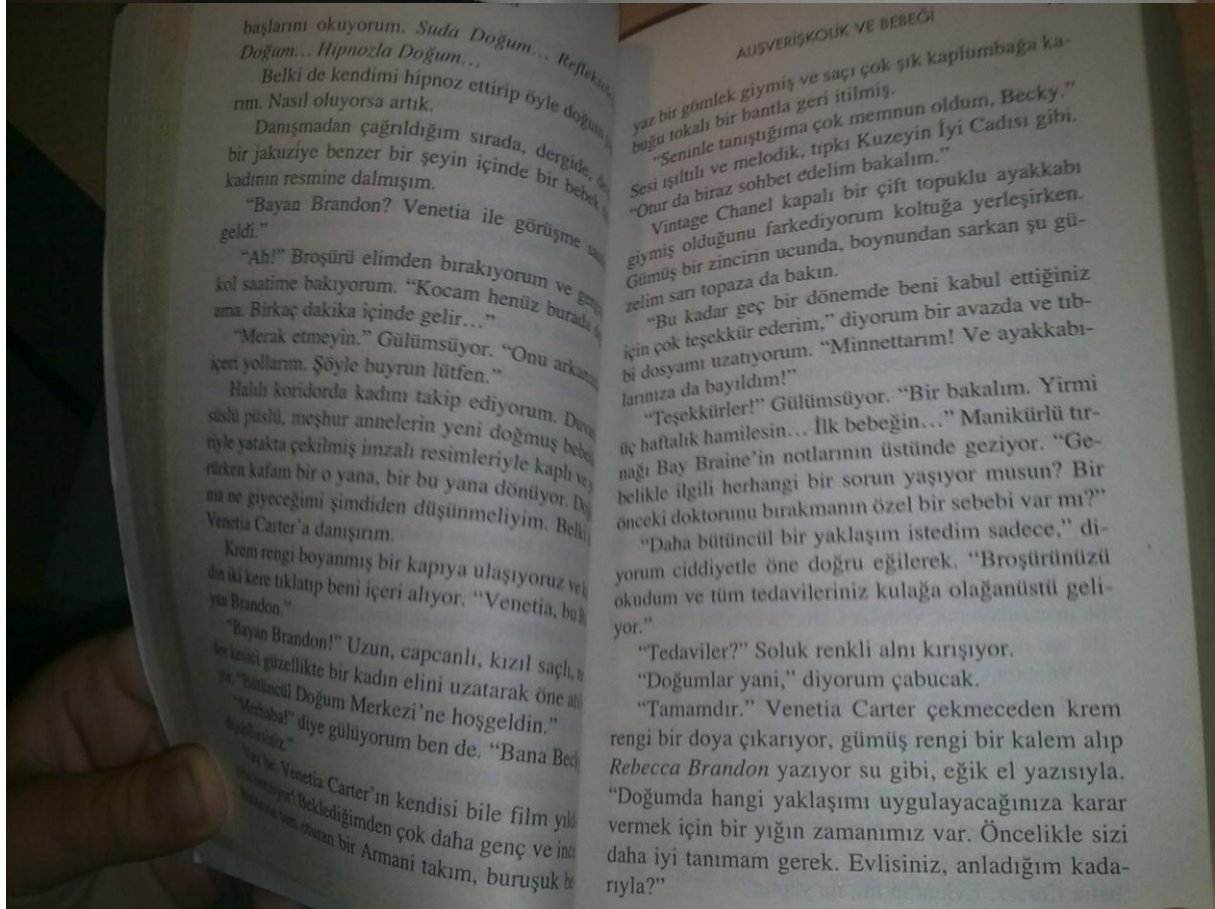
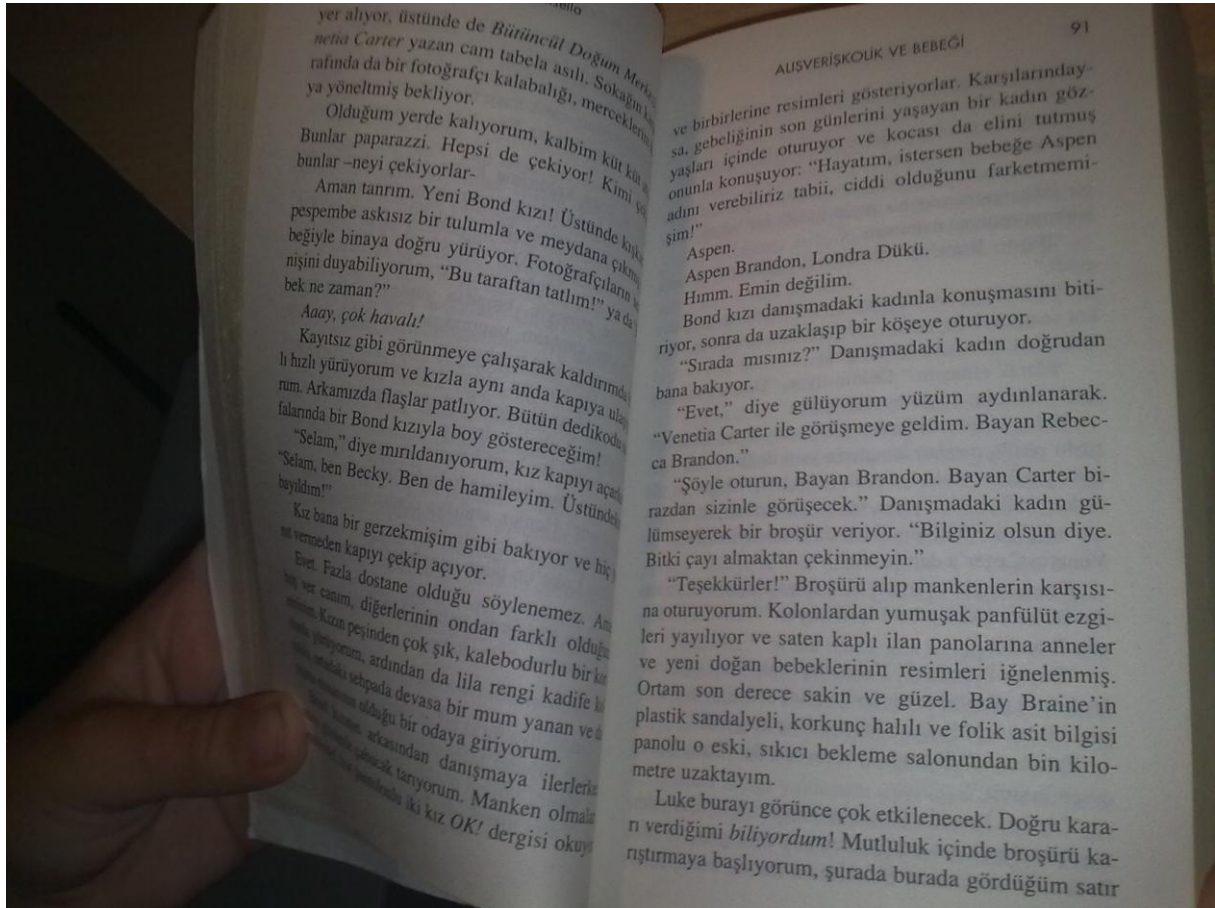
tamı alıyorum. "Geç kalma."

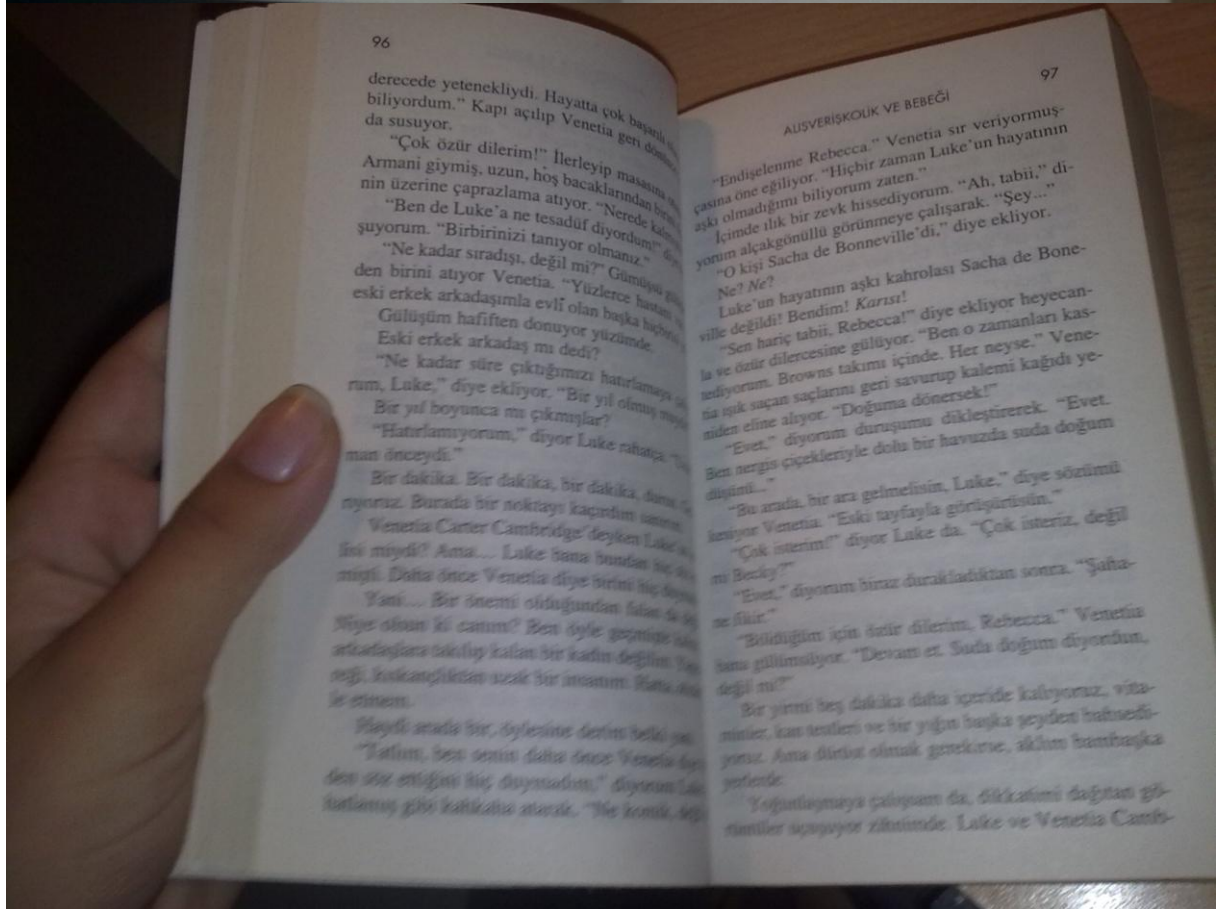
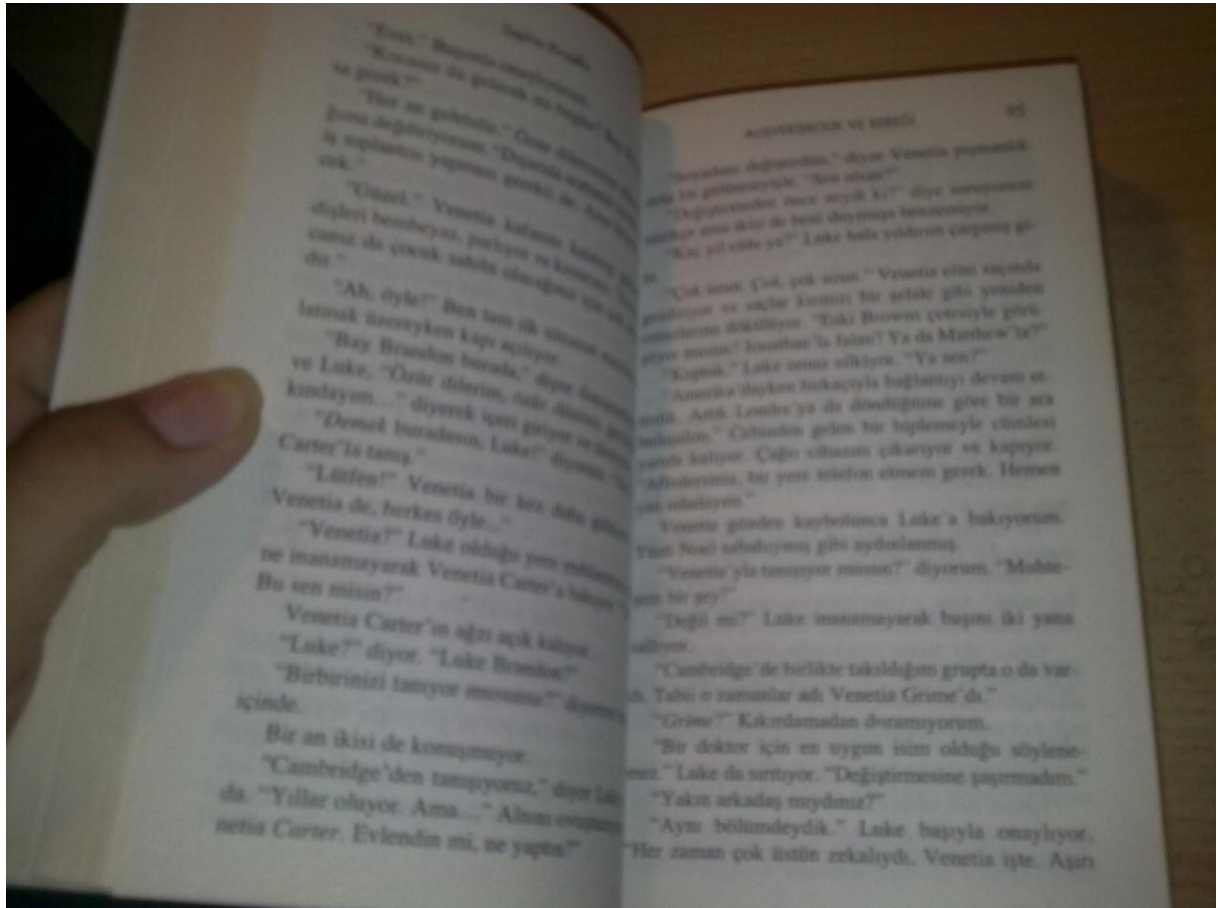
Randevuya biraz erken gelmişim, bu fırsatı değer-

lendirip rujumu tazeliyorum ve saçımı tarayıveriyor-

um. Sonra köyeyi dönüp Fenceite Sokak'a sapıyo-

rum. Yirmi metre ileride kocaman, etkileyici bir bina

"Benim için bir doğum planı yapabiliriz," diyor Venetia kâğıdı açarak. "Sana Luke'a sillerini Venetia'ya taşıyarak derken hayal ediyorum."

Ki çok aptaldı. Ona onu sevdiğini anlatır her iddiasına girerim.

"Becky?"

"Ah!" Birden kendine gelip rüyasından diğni farkediyorum. Luke ve Venetia beni bekliyorlar.

"Benim için bir doğum planı yapabiliriz," diyor Venetia kâğıdı açarak.

"Kesinlikle!"

"Tatlı karmazıklıptemaya gerek yok!" diyor. "Sadece doğumun nasıl hayal ettiğini söyle. Seni de arayacağım, Luke. Etkileyeceğim çok sevinecek, biliyorum."

"Harika!" Luke, Venetia'yı iki yansıma ken yüzü canlanıyor adeta. Sonra kâğıdı keredorda yürütürüz.

Luke'un aklından neler geçiyse, bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, benim aklımdan hiçbir, onu da bilmiyorum.

"Eh," diyor Luke nihayet. "Çok etkileyici, çok etkileyici."

"İmm... evet!"

"Becky." Luke birden duruyor. "Onu düşünüyorum senden. Sen haklıydın, ben hatalıydım. İki yana sallıyor. "Buraya gelmek için"

The Look'un arkasındaki kişi, şu ensesi kalın, ko-
daman Giorgio Laszlo. Başta Selfridges ya da Harvey
Nichols'ın tahtını devralacak, o büyük, müşteriyle
dolup taşan, birinci sınıf bir mağaza olacak. *John Kinsella*
Jasmine'ın çantasına iltifatlar yağdırdım. Doğ-
fazla bir şey kalmıyor zaten.
"Kaşlarını... beğendim, Jasmine!" di-
züm parlayarak. "Nerede aldırıyorsun?"
Jasmine sanki ona balına yavrusu yer-
muşum gibi bakıyor. "Söylemem!"
"Neden ki?"
"Benim sırtım. Söylersem sen de or-
ve aynısını yaptırıp bana benzersin."
Jasmine siskanın teki, saçları sapsarı,
ve bir gözü yeşil, bir gözü mavi olan bir
tipimle bu kadar alakasız olabiliirdi yani.
"Sana benzemem!" diye karşılık ver-
seyerek.
"Güzel kaşların olur sadece. Hadi
"I-ıh." Başını iki yana
Hem de...

"Güzel kaşlarım olur sadece. Hadi söyle."
"İ-h." Başını iki yana sallıyor. "Hayatta olmaz."
Hayal kırıklığına uğruyorum nedense.
"Sen bana saçımı nerede yaptırdığını sorduğumda
ben söylemiştim ama," diye hatırlatıyorum. "Sen
oranın kartını verip en iyi saç stilistini önermişsin ve
ilk kesiminden yüzde on indirim yaptırmıştım. Ha
lıyor musun?"
Jasmine on

"Bu da kaş! Daha önemsiz!"

"O senin düşüncene."

Ah, tanrı aşkına. Ona o aptal kaşlarını nerede yaptırdığın umrumda bile değil, demek üzereyim (ki külliyen yalan çünkü şu anda kafayı taktım), tam o sırada ayak sesleri duyuyorum.

Jasmine, cabuk.

Jasmine çabucak *Heat* dergisini kazak yığınının altına sokuşturuyor, ben de sanki bir mankenin üstlin-

de Paris'te daha ilk günden konu bayağıla-
rken, İstanbul'da bir ilahat daha gila
oldu. Rüşme, Sıra, tavana günün aydınlatmalarından biri
yine aygırecik bir makaj standının hemen karşısına
aldı. O halde, bu sefer de leyloner beyin sarımsıma
söylenileni yazıldı, bepinüz beş günlüğüne eve
gönderildi. Meğer uydurmadımız ama hasar olmuştur
bir tere. Bunun gazetelerde The Look mağazasının
aynaya geçen kara bulutların hikayesi yazıldı, bina-
nın parça parça müşterilerin kafasına yığıldığını gös-
teren karikatürler çizildi. (Aslında gayet komiklerdi
ama bino dışından söyleyememiz gerekiyordu.)
Ve yeniden açığımız günden beri de kimse uğra-
ma bino dışından söyleyememiz gerekiyordu.)
Herkes mağazanın hala kapalı olduğunu zannedi-
ye onun gibi bir şey olduğunu Daily World
gönderiyor ve mağazanın
Sinek Avlıyor! ya
gibi man-

maale Herkes...
hastalıklı ya da onun...
yor Giorgio Laszlo'nun ba...
hastane girizi fotoğrafçılar gönderiyor.
bu resmini falan çektiyip Hala Sinek Avı...
da Bu Kepazelik Daha Ne Kadar Sürecektir? gibi man...
şerhlerin altına haber yaptırıyorlar. Söylentilere göre,
işler rayına oturmazsa mağaza kepenk kapatacakmış.
Jasmine, kasvetli bir iç çekişle bir sayfa çeviriyor
ve borcunu okumaya başlıyor. Bir diğer sorun da bu:
işler sarp sardığında personelinizin motivasyonunu
yüksek tutmak (Jasmine de benim personelim.) Bu işe
başlamadan önce Luke'un yöneticilik kitaplarından
birinde nasıl patron olunacağını okumuştum ve şöyle
diyordu: 'Kötü zamanlarda takımınıza iltifat yağdır-

“Güzel kaşların olur sadece. Hadi.”
“I-h.” Başını iki yana salladı.
“Sana benzemem!” diye karşılık veriyorum bu
“Güzel kaşların olur sadece. Hadi.”
“I-h.” Başını iki yana salladı.
“Sana benzemem!” diye karşılık veriyorum bu

"Güzel kışlarım olur sadece. Hadi söyle."
"İ-ih." Başını iki yana sallıyor. "Hayatta olmaz."
Hayal kırıklığına uğruyorum nedense.
"Sen bana saçımı nerede yaptırdığını sordun."
"En söylemiştim ama," diye hatırlatıyor. "Sa-
ranın kartını verip en iyi saç stilistini önermiştim."
"Kesiminden yüzde on indirim yaptırmıştım. Ha-
or musun?"
Jasmine...

"Bu da kaş! Daha önemsiz!"
"O senin düşüncen."
Ah, tanrı aşkına. Ona o aptal kaşlarını nerede yar-
dığın umrumda bile değil, demek üzereyim (ki ka-
şın yalan çünkü şu anda kafayı taktım), tam o sır-
ta ayak sesleri duyuyorum.
Jasmine, cabuk çık!

Jasmine çabucak *Heat* dergisini kazak yığınının altına sokuşturuyor, ben de sanki bir mankenin üstlin-

“Burası morg gibi.”
“Hi bi” Eric’in tebessümü yüzünde donuyor.
“Yine oldı olmayan boş bir morg.” diye düzelti-
yor Jasmine. “Bir morgdan da ölü burası. Çünkü
morgda en azından...”
“Durumun farkındayız hepimiz. Jasmine, teşekkür
ediz.” diye lafını ağzına tıkıyor Eric. “Tek ihtiyacı-
mız olan, çözüm.”
“İnsanları bu kapıdan içeri nasıl sokarız?” Danış-
manlardan biri cansız mankene soruyor. “Asıl soru bu.”
“Sadakalarını nasıl kazanıp devam ettiririz?” diye
ekliyor diğeri düşünceli ve müzikal bir sesle.
Tanrı aşkına yahu. Her şey bir takım elbise giyip
barız olan soruları dile getirmekse, ben de gayet gü-
zel danışman olabilirim.
“Tek elden satış noktası nedir?” diye soruyor
üçüncüsü.

demek oluyor ki, Danny'nin uyanık olma ihtimali düşüktü, tabii gecenin sabahlamadığıyla. Olsun, bırakalım.

"Danny Kovitz şirketler grubu," diye açıyor erkek sesi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ah, selam!" diyor. "Ben Becky Brandon soyadım Bloomwood. Danny Kovitz ile görüştim."

"Lütfen hatta kalın," diyor ses kibarca. Bir rap müziği bir iki dakika kulağıma tırmaladıktan sonra canlı bir kadın sesi geliyor.

"Danny Kovitz hayran kulübüne hoşgeldiniz. Tam üyelik formu için lütfen bire basınız..."

Ah, tanrı aşkına. Kapatıyorum ve Jasmine'in kızlarına aldırmandan ana numarayı bir daha çeviriyorum.

"Danny Kovitz şirketler grubu. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, ben Danny'nin eski bir arkadaşım da," diyor uzun uzatmadan. "Lütfen beni özel asistanıma bağlayın."

Rap müzik yine bağırtıyor kulağımda ve ardından bir kadın konuşuyor, "Danny Kovitz'in özel ofisi, ben Carol, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Carol!" diyorum en dostane tavrımla.

"Ben Danny'nin eski bir arkadaşım da, ona cepten ulaşmaya çalıştım fakat kapalı. Beni ona bağlar mısın acaba? Ya da bir mesaj bıraksam iletir misin?"

"Adınız?" diyor Carol, şüpheli şüpheli.

"Becky Brandon. Eski soyadım Bloomwood."

"Danny ne hakkında olduğunu anlayacak mı?"

AUSVERİSKOUK VE BEBĞİ

"Evet, evet! Eski arkadaşız!"

"Tamam, Bay Kovitz'e mesajımı iletirim..."

Aniden arka planda boğuk, tanıdık bir ses duyuyorum.

"Bir diyet kolaya ihtiyacım var, tamam mı?"

Bu Danny!

"Danny orada, değil mi?" diyorum heyecanla.

"Duydum, sesini duydum! Beni hemen bağlar mısın?"

"Gerçekten, çok kısa bir..."

"Bay Kovitz şu an... toplantıda," diyor Carol. "Mesajınızı iletteğimden emin olabilirsiniz, Bayan Brandon. Aradığınız için teşekkür ederiz." Hat kesiliyor.

Öfkeden köpürerek telefonu kapıyorum. Hiçbir şey iletileceği falan yok, değil mi? Numaramı bile almamış!

"Eee," diyor başından beri seyreden Jasmine. "Banyo kankasınız ha?"

"Öyleyiz," diyorum sinirle.

Tamam. Düşün. Ona ulaşmanın bir yolu olmalı. Muhakkak bir yolu olma...

Bir dakika.

Tekrar telefonumu alıp uluslararası bilinmeyen numaraları çeviriyorum. "Merhaba," diyorum operatöre. "İsim Kovitz, adres Fairview Yolu, Apple Bay House, hemen bağlayabilirseniz..."

Birkaç saniye sonra bir ses cevap veriyor. "Alo?"

"Merhaba Bayan Kovitz!" diyorum en etkileyici edayla.

"Ben Becky. Becky Bloomwood? Hatırladınız mı?"

Danny'nin annesini her zaman için sevmişimdir. Epeyce sohbet ediyoruz, bebek nasıl diye soruyor.

112

Sophie Kinsella

ben de ona Connecticut'taki ödül almış halini soruyorum ve konuşmamız, Danny'nin penne banyo davranışları karşısında, özellikle de onun eserlerini Barney's'e sokan ben olduğumdan dolayı, laf arasında ben hatırlatıvermişim) duyduğum şeyi meyli belirtmesinde ve Danny'ye beni araması üzerine söz vermesiyle sonlandı.

Ve konuşmamızın ardından gerçek anlamda bir dakika sonra cep telefonum çalıyor.

"Selam Becky! Annem aradığını söyledi."

"Danny!" İster istemez Jasmine'e muzafler bir kız fırlatıyorum. "Tanrım, uzun zaman oldu. Nasılsın iyi misin?"

"Harikayım! Sadece annem az önce beni fışkırttı o kadar. Tanrım!" Danny biraz sarsılmış gibi konuşuyor. "Bana gelmiş, 'Dostlarının kıymetini bilmiyorsun,' söylevi çekiyor, ben de, 'Neden bahsediyorsun?' dedim. O da bana..."

"Özel asistanın beni sana bağlamadığı da," diyor açıkıyorum. "Beni bir hayranın sandılar. Ya da telefon sapığı falan."

"Sapıklarım yok değil ama," Danny kendisiyle gururlanıyor. "Şu anda iki sapığım var, ikisinin de adını bilmiyorum. Ne manyakça, değil mi?"

"Vay! Elimde olmadan çok etkileniyorum, gerçekten etkilenmem gerek bu durumdan. "Eee..."

"Yeni koleksiyonuma vakit ayırıyorum," diyor. "Tüm Uzak Doğu etkisini yeni koleksiyonuma yansıtmak istiyorum. Şu anda da konsept aşamasındayım. Benim yapacağım, falan filan işte."

113

AUSVERİSKOUK VE BEBĞİ

Beni kandırmaz. İlham toplamak esnasında tatile çıkmış halimde kafa yapmak anlamına geliyor.

"Sey, düşünüyordum da," diyorum çabucak. "Bana büyük bir iyilik yapabilir misin? Londra'da çalıştığım mağaza için ufak bir seri çizebilir misin? Ya da tek birçok-özel parça?"

"Ah," diyor ve o sırada bir kutu kola açtığını duyuyorum. "Elbette. Ne zaman?"

"İşte! Evet diyeceğini biliyordum!"

"Sey... yakında?" Parmaklarımı üst üste geçiriyorum.

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde? Londra'yı ziyaret edersen. Şehri sallarsın!"

"Becky, bilemiyorum..." İçeceğinden içmek için duraklıyor ve o anki halini hayal ediyorum, son moda bir SoHo ofisi içinde, geniş bir ofis sandalyesine yaslanmış, üzerinde de her zaman giydiği o yıllanmış kotlardan biri. "Uzak Doğu gezisi ayarlamıştık ama..."

"Geçen gün sokakta Jude Law'u gördüm," diye ekliyorum gayet sıradan. "Evi bize çok yakın."

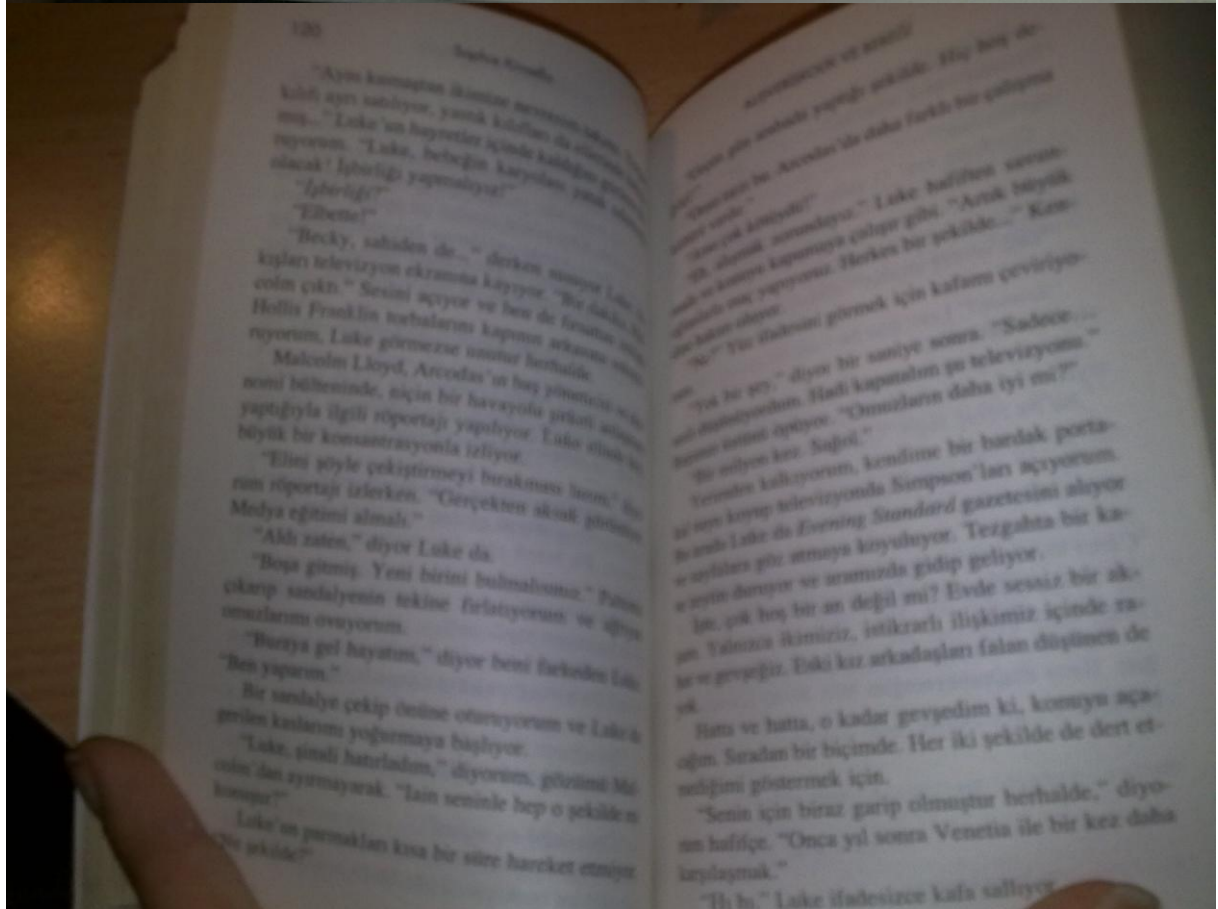
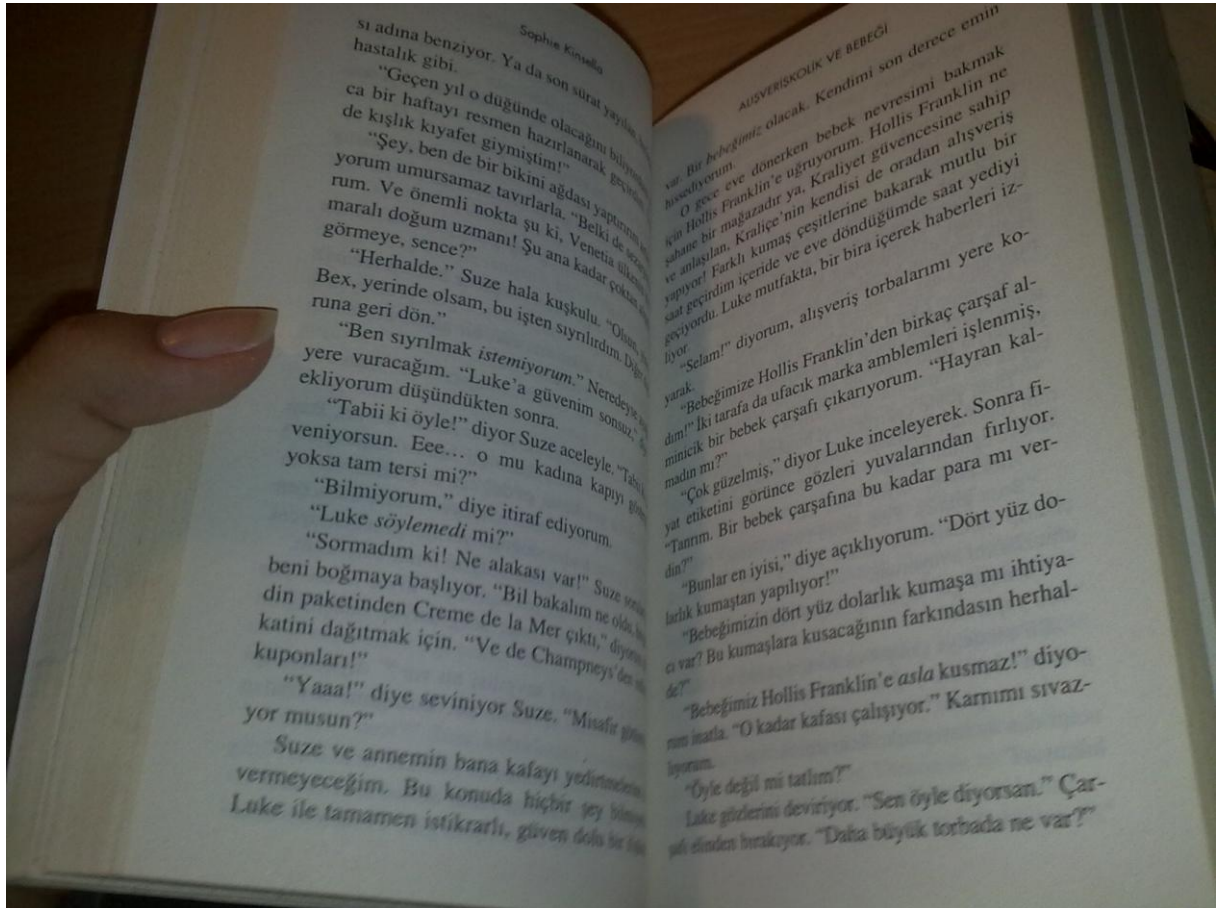
Bir sessizlik.

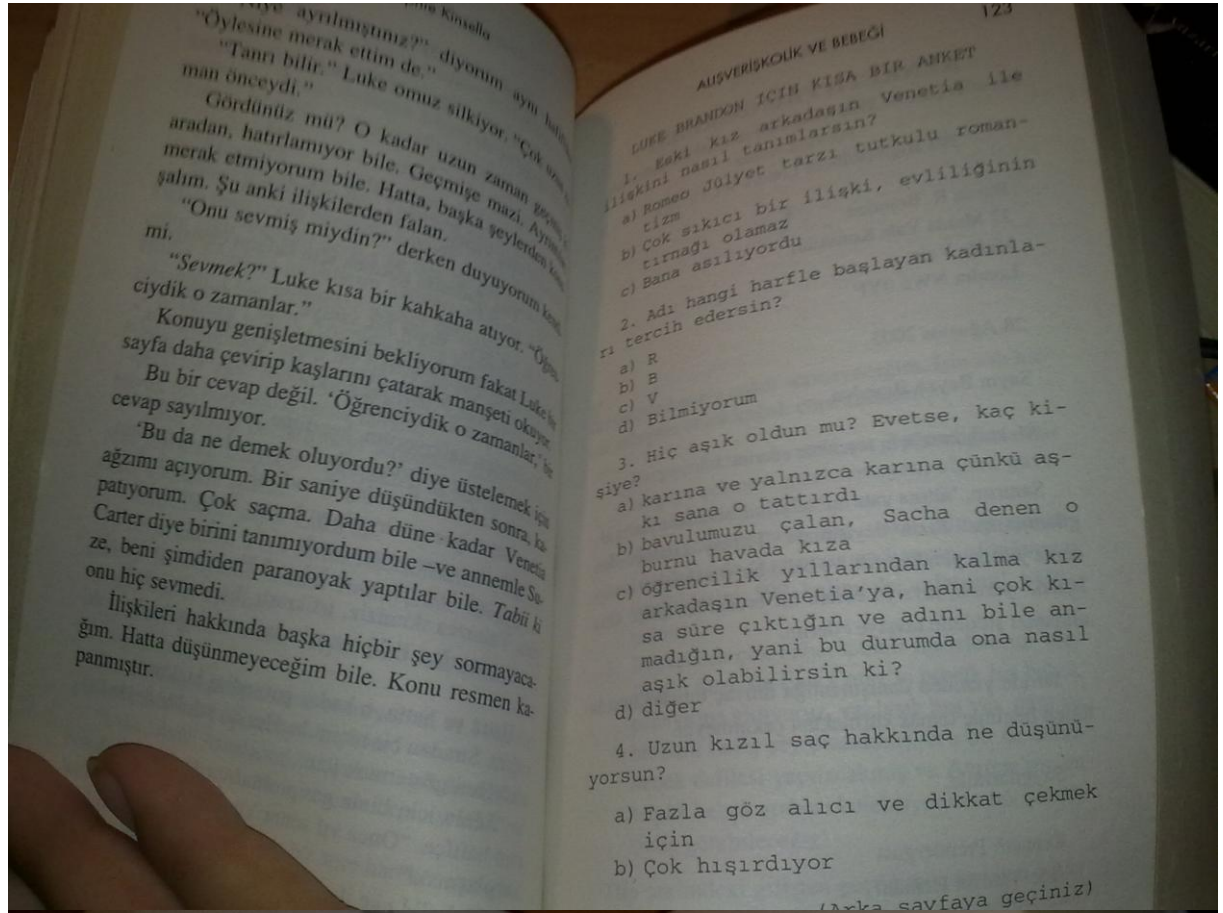
"Ya da belki de bir uğrayabilirim," diyor Danny nihayet. "Tayland'a giderken Londra'dan da geçiyorsun zaten, değil mi?"

Evet! Çok SAYGIDEĞERİM.

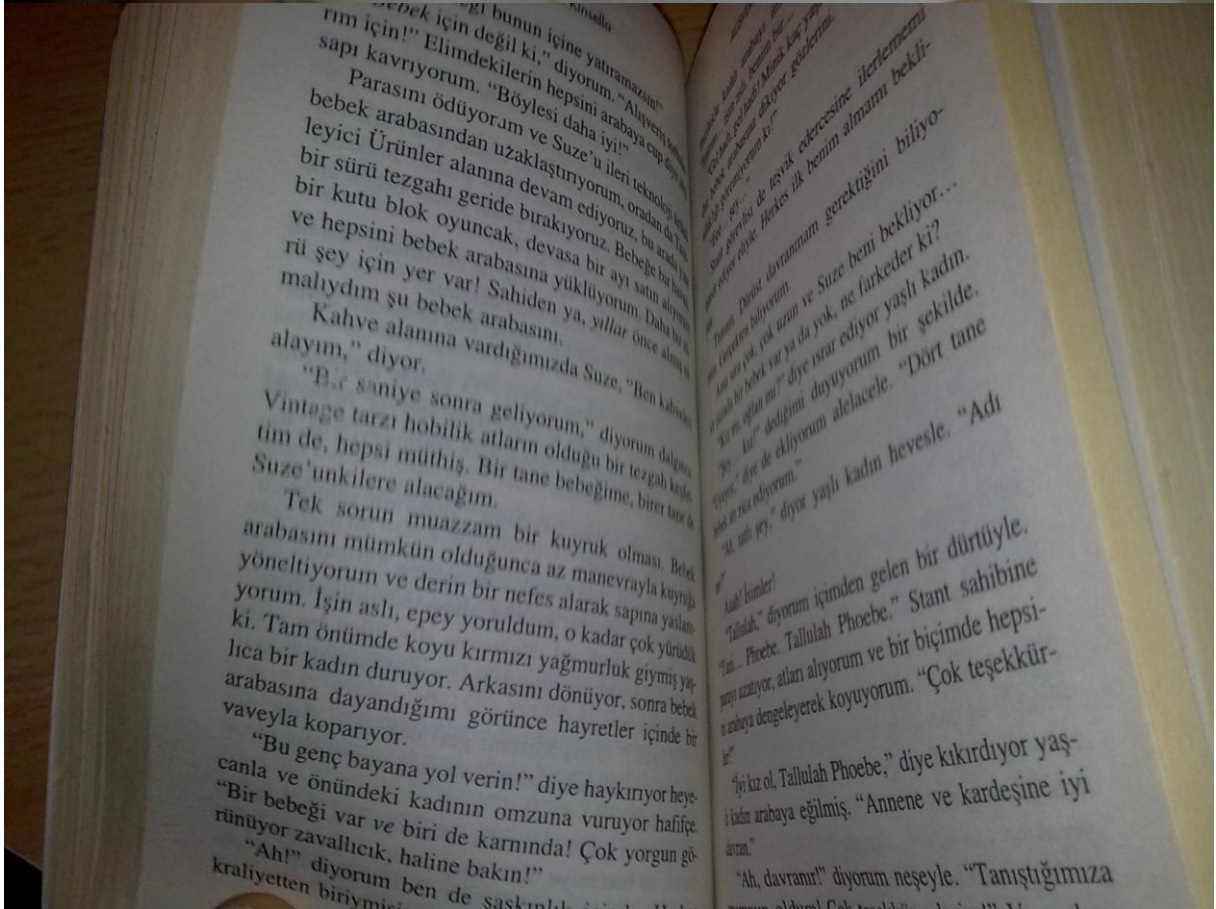
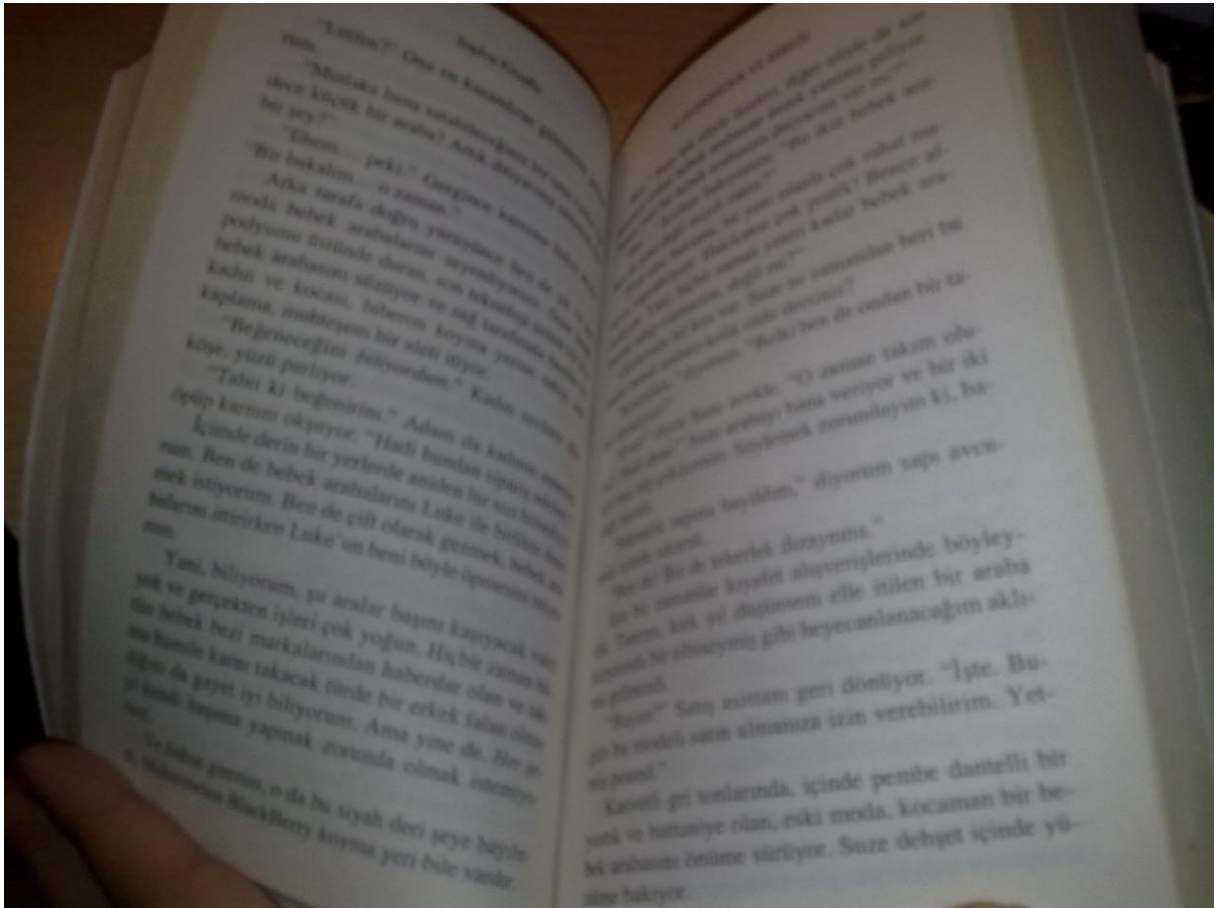
Günün diğer kısmında Jasmine ağzını fazla açmıyor. Yalnızca bana huşu dolu bakışlar atmakla yetiniyor. Eric ise onun deyişle projede aktif bir ilerleme kaydettiğini duyunca çok etkileniyor.

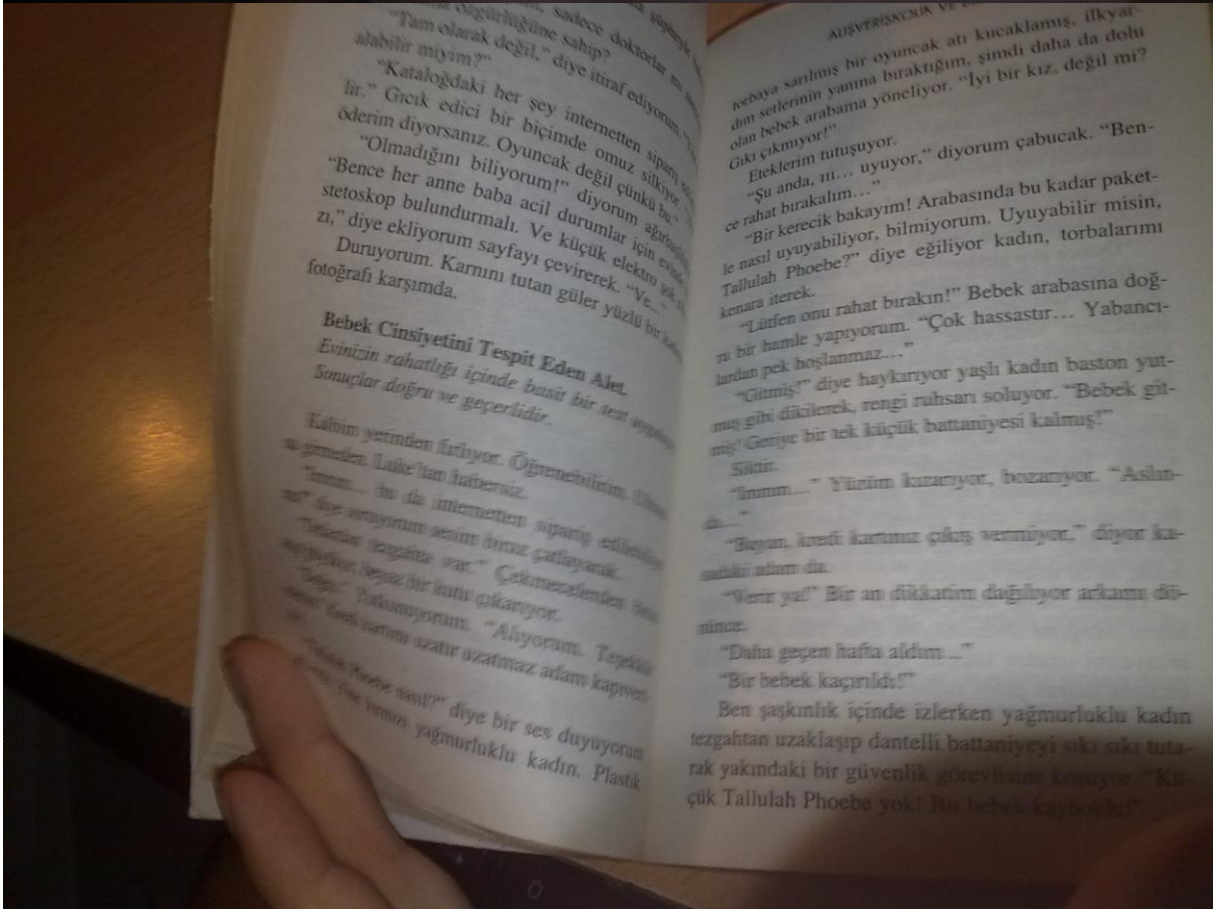
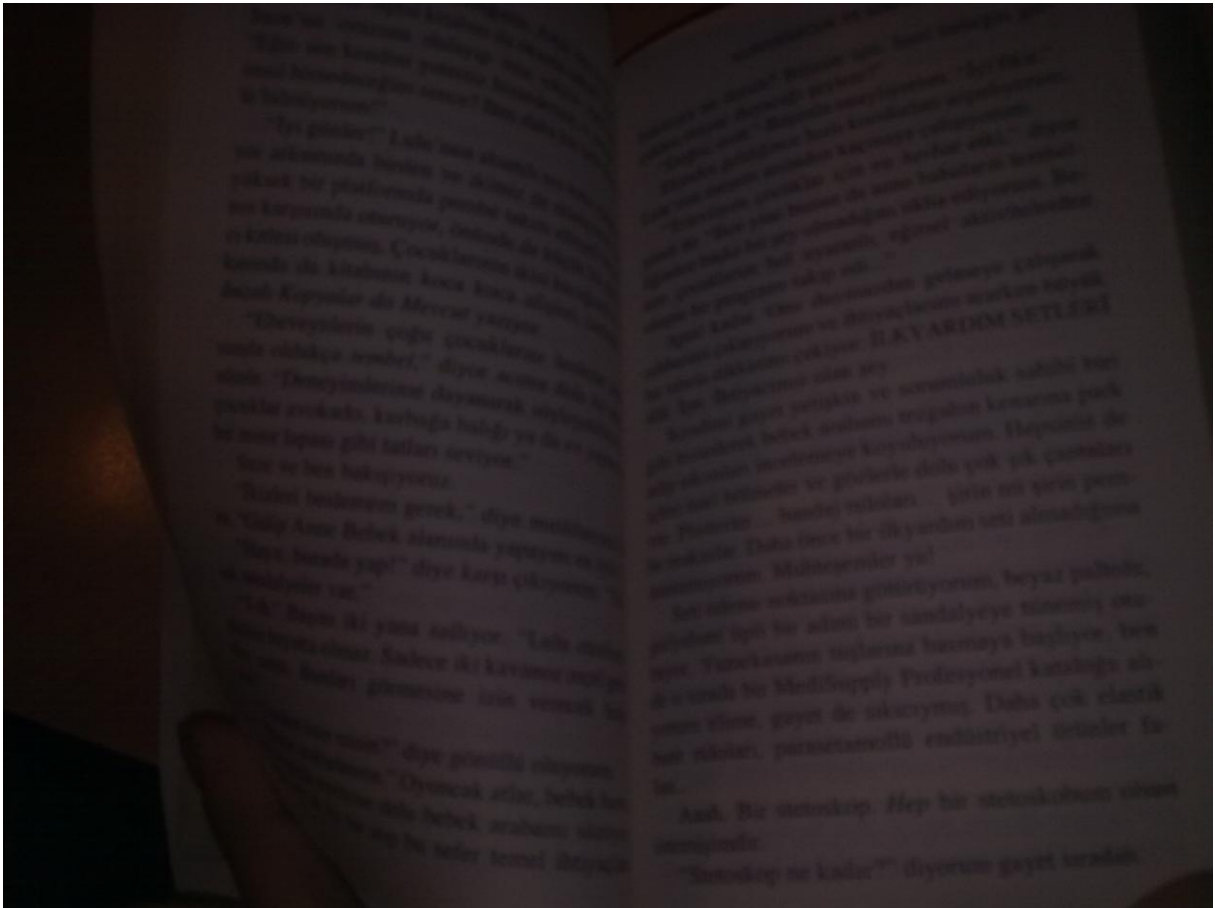
Biraz müşterimiz olsaydı, bu iş o kadar da berbat olmazdı aslında. Artı hanesine bakarsak, yapacak hiç-

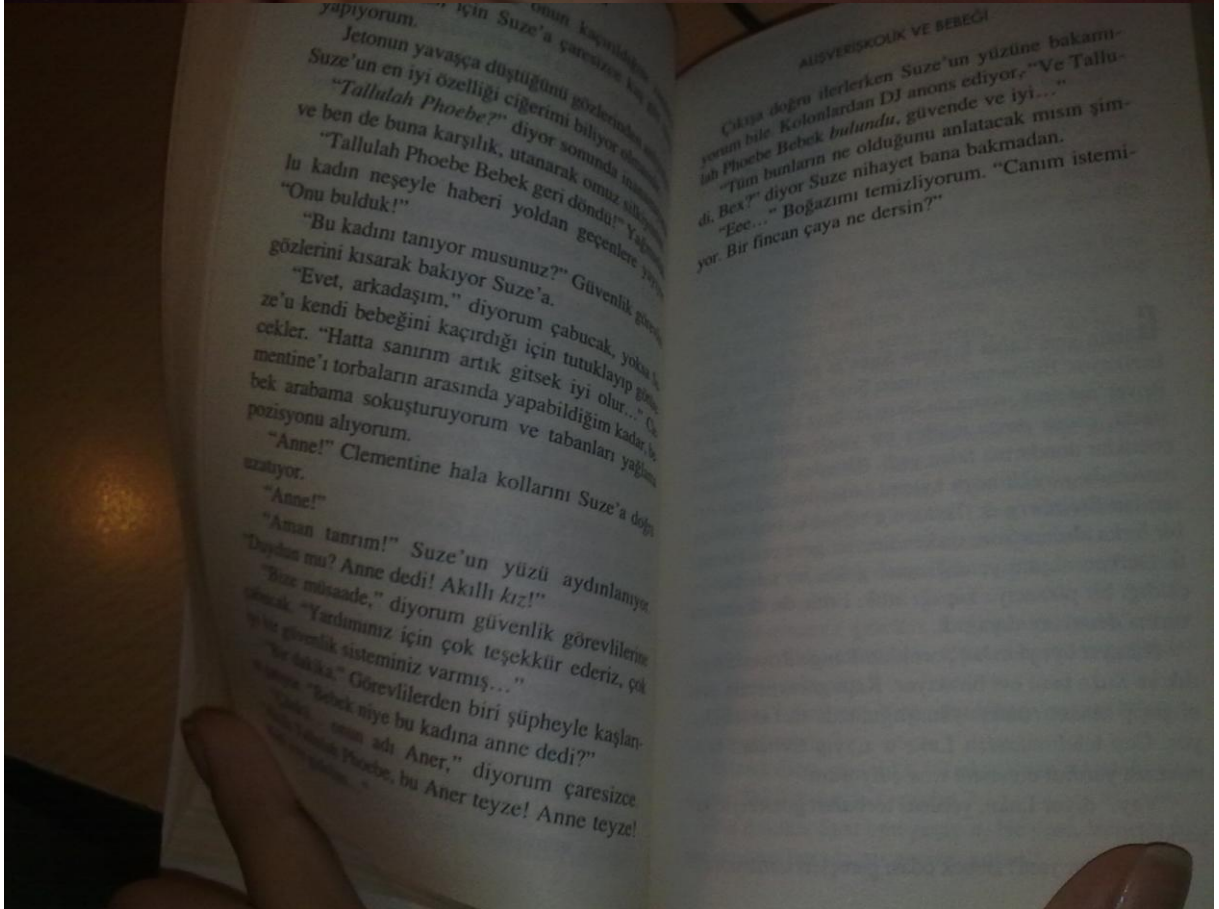
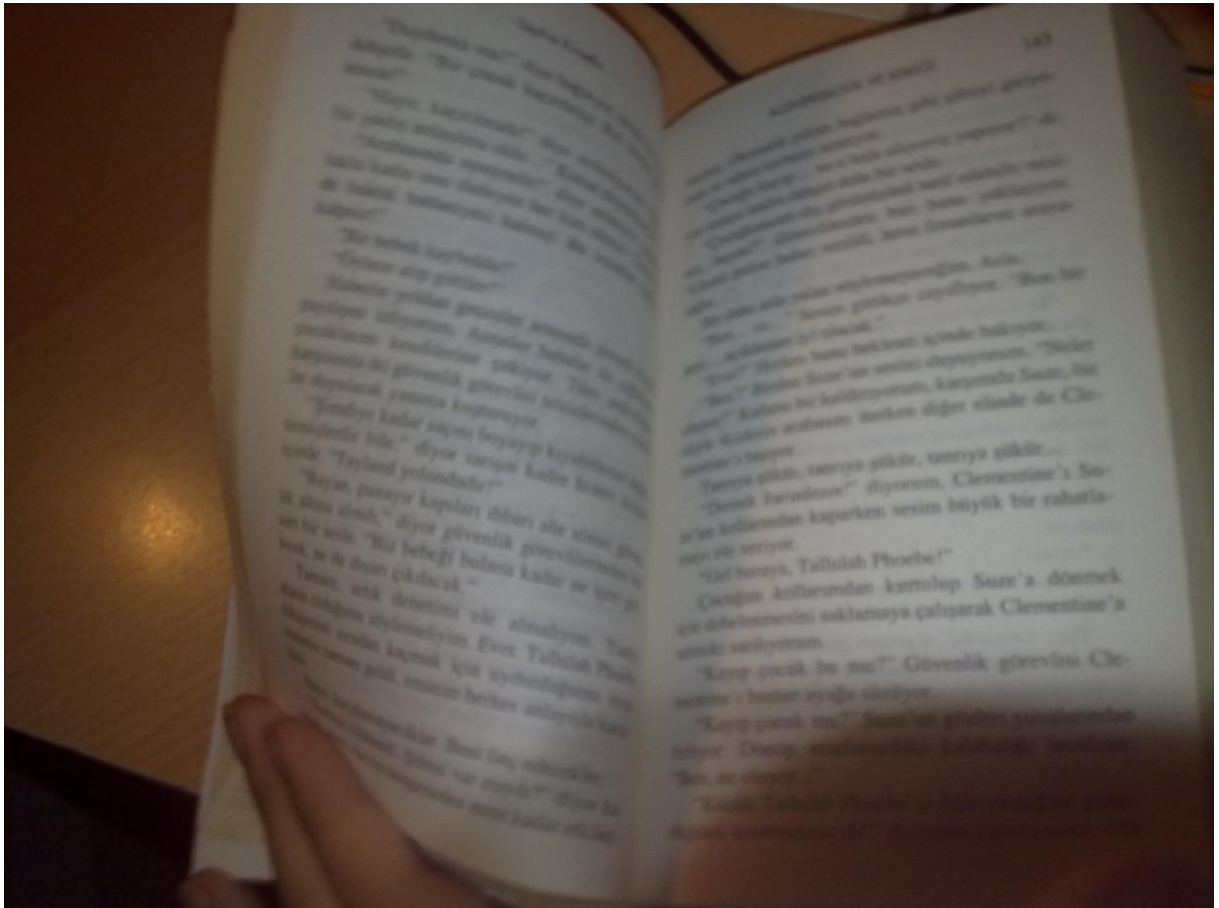

Günün geri kalan kısmını Suze'le birlikte geçireceklerdi. Bu günün terakülünü Suze'ye anlatmıştı. Rover'ın atık, sonra da Suze arabayı King's Road'a sürmüştü, çocuk dostu müthiş bir yolda girmişti. Çocuklar düşünürken falan yadı. (Bundan önce Suze'ye suzanında sürekli beyaz kalemi bulunduranlar, bundan Steinberg & Tolken'e uğradık, bu arada bir karta alırken Suze de kendine bir gün çamaşır tı. Derken akşam yemeği saati geldi, bu arada Suze'ye bir pizzacıya kapısı atık, İsmail de İsmail'ine vurma deneyimini yaptı.

Nihayet uyuyakalan çocukları Range Rover'dan çıkardık ve Suze beni evi bırakıyor. Kapı gıcırdayınca mi geçip binarın önüne yanaştığını gördüm. Cep telefonundan Luke'u arayıp telefonun mamızda yardım etmesini rica ediyorum.

"Vay," diyor Luke, yerdeki telefonun gıcırdayarak yarılmış.

"Bu nedir yani? Bebek odası geçiyor mu?"

Yani, benim için bir sakıncası falan yok da. Tabii ki. Eskilerden sevgilisi ve güzel, platonik dostu.

Suze'un gözleriyle beni süzüp süzüp bakışlarını kaçırdığının da bilincindeyim bu arada.

"Bex, ben gitmeden bana bebek odasını gösterir mi?" diyor sesi garip bir yüksek tınıyla. "Hadi."

Beni resmen koridorun sonundan bebek odası da, gündan önce taşınmış olacağız.

"Evet." Suze kapıyı kapatıp hayretler içinde surluma bakıyor.

"Ne?" diye omuz silkiyorum, ne demek istediğini çakmamış numarası yaparak.

"Sence bu olağan bir şey mi? Eski sevgilinin evine uğrayıp bütün akşam da kalkmamak olağan mı?"

"Tabii ki olağan bir şey. Niye oturup eski günleri yad etmesinler ki?"

"Baş başa? Şarap eşliğinde?" Şarap kelimesini de eski çağlardan kalma, Yeşilaycı din adamları gibi telaffuz ediyor.

"Onlar arkadaş, Suze!" diyorum savunmaya geçerek. "Eski... çok yakın... platonik... dostlar."

Küçük odada sessizlik oluyor.

"Tamam Bex," diyor Suze sonunda, teslim olmasına elini havaya kaldırarak. "Kendinden eminsen."

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Bex, ben gitmeden bana bebek odasını gösterir mi?" diyor sesi garip bir yüksek tınıyla. "Hadi."

Beni resmen koridorun sonundan bebek odası da, gündan önce taşınmış olacağız.

"Evet." Suze kapıyı kapatıp hayretler içinde surluma bakıyor.

"Ne?" diye omuz silkiyorum, ne demek istediğini çakmamış numarası yaparak.

"Sence bu olağan bir şey mi? Eski sevgilinin evine uğrayıp bütün akşam da kalkmamak olağan mı?"

"Tabii ki olağan bir şey. Niye oturup eski günleri yad etmesinler ki?"

"Baş başa? Şarap eşliğinde?" Şarap kelimesini de eski çağlardan kalma, Yeşilaycı din adamları gibi telaffuz ediyor.

"Onlar arkadaş, Suze!" diyorum savunmaya geçerek. "Eski... çok yakın... platonik... dostlar."

Küçük odada sessizlik oluyor.

"Tamam Bex," diyor Suze sonunda, teslim olmasına elini havaya kaldırarak. "Kendinden eminsen."

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Bu nedir yani? Bebek odası geçiyor mu?"

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Eminim tabii! Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz..." Cümlemi yarıda kesip Christian Dior marka biberon ısıtıcıyla oynamaya başlıyorum. Obsesif kompulsifin teki gibi kapağını açıp açıp kapıyorum.

"Doğru." Ciddiyetle kafa sallıyorum.
"İki: Bu akşam havayı koklamak amaçlı
Üç: Kesinlikle Luke'a kancayı atmış. Don...
ne hakim oluyor.

"Dört ne?" diyorum dehşet içinde.
"Dört yok," diyor Suze çabucak.

raya girer. Kafasında durumu tartmaya gelir.
durum nasıl diye bakıp görmeye."

"Bu durumda... ne yapmalıyım?"

"Ona gözünün üstünde olduğunu belli etmeden
Suze anlamlı anlamlı kaşlarını kaldırıyor. "Kadın
dına."

Kadın kadına mı? Suze ne zamandan beri bu
hakkında engin görüşlere sahip bir kötümser
Altında plili etek, sigara dumanını üfleyen kari fi
lerden fırlamış biri gibi.

"Bir sonraki randevun ne zaman?" diye soruyor.

"Haftaya cuma. Check-up randevumuz var."

"Tamam." Suze kararlı. "Oraya git, Bex ve id
ortaya koy."

"İddiamı mı ortaya koyayım?" diyor kar
ca. "Nasıl yapacağım?" Hayatında hiçbir şey
de iddiamı ortaya koymadım ki hiç. Belki Barney
diriminde bir çift ayakkabı için koymuşumdur.

"Çaktırmadan ufak sinyaller ver," diyor Suze bi
giççe tonlamalarla. "Luke'un sana ait olduğunu m
göster. Kolumu omzuna at... Birlikte yaşadığını b
rika hayattan bahset... Ne bileyim, kafasında filan
nebilecek her türlü fikri kökünden çürüt işte. Ve gi
kamaştırıcı görünmeye özen göster. Ama çok ç
sarfetmiş gibi de durmasın."

"Çaktırmadan ufak sinyaller ver," diyor Suze bi
giççe tonlamalarla. "Luke'un sana ait olduğunu m
göster. Kolumu omzuna at... Birlikte yaşadığını b
rika hayattan bahset... Ne bileyim, kafasında filan
nebilecek her türlü fikri kökünden çürüt işte. Ve gi
kamaştırıcı görünmeye özen göster. Ama çok ç
sarfetmiş gibi de durmasın."

"Çaktırmadan ufak sinyaller ver," diyor Suze bi
giççe tonlamalarla. "Luke'un sana ait olduğunu m
göster. Kolumu omzuna at... Birlikte yaşadığını b
rika hayattan bahset... Ne bileyim, kafasında filan
nebilecek her türlü fikri kökünden çürüt işte. Ve gi
kamaştırıcı görünmeye özen göster. Ama çok ç
sarfetmiş gibi de durmasın."

"Çaktırmadan ufak sinyaller ver," diyor Suze bi
giççe tonlamalarla. "Luke'un sana ait olduğunu m
göster. Kolumu omzuna at... Birlikte yaşadığını b
rika hayattan bahset... Ne bileyim, kafasında filan
nebilecek her türlü fikri kökünden çürüt işte. Ve gi
kamaştırıcı görünmeye özen göster. Ama çok ç
sarfetmiş gibi de durmasın."

"Demeyeceğini biliyorum. Ama bir sürü insan ya
yor."

"Yapmasınlar o zaman! Her neyse, belki de sen
haklıydın, Bex. Belki de Venetia'nın Luke'la alakası
yoktur ve tamamen masumdur." Tahta koyunu yemi
ortaya koyardım gene de. Ne olur, ne olmaz."

"Ah, hiç merak etme." Kararlı bir biçimde ka
sallıyorum. "Koyacağım."

Suze ne kadar haklı. Venetia'ya mesajı iletme
yim: *Kocamdan uzak dur*. Kurnazca, tabii.

Cuma günü doğum kliniğine vardığımızda en iyi
hiç çaba göstermedim ama göz kamaştırıcıymı giymi
mi giyiyordum: Seven marka hamile kot pantolonu,
seksi dar kırmızı bir üst ve yeni Moschino az topuklu
ayakkabılarım. Gerçi biraz süslü oldu ama kot pantol
lon kurtarır. Geldiğimizde bekleme odası oldukça
boş, ortalıkta hiç ünlü yok ama önemsemiyorum, ni
nirlerim o kadar bozuldu ki.

"Becky?" Luke onun eline yapışmış elime bakı
yor. "İyi misin? Çok gergin görünüyorsun."

"Ah... bilirsin işte," diyorum. "Kafam biraz do
lu."

"Eminim öyledir." Anlayışla kafa sallıyor bir ka
re. "Venetia ile paylaşırsın?"

Hı hı. Asıl plan bu zaten.

Peliş sandalyelere oturuyoruz, elime bir dergi al
yorum ve Luke da *Financial Times*'ı açarak ilgileni
yor. Bebek Falınız sayfasını açmak üzereyken Su
ze'un dünkü tavsiyesini hatırlıyorum. Luke ile habi
lık hakkında konuşmalıyım. İşte kusursuz zaman.

"Becky?" Luke onun eline yapışmış elime bakı
yor. "İyi misin? Çok gergin görünüyorsun."

"Ah... bilirsin işte," diyorum. "Kafam biraz do
lu."

"Eminim öyledir." Anlayışla kafa sallıyor bir ka
re. "Venetia ile paylaşırsın?"

Hı hı. Asıl plan bu zaten.

Peliş sandalyelere oturuyoruz, elime bir dergi al
yorum ve Luke da *Financial Times*'ı açarak ilgileni
yor. Bebek Falınız sayfasını açmak üzereyken Su
ze'un dünkü tavsiyesini hatırlıyorum. Luke ile habi
lık hakkında konuşmalıyım. İşte kusursuz zaman.

"Becky?" Luke onun eline yapışmış elime bakı
yor. "İyi misin? Çok gergin görünüyorsun."

"Ah... bilirsin işte," diyorum. "Kafam biraz do
lu."

"Eminim öyledir." Anlayışla kafa sallıyor bir ka
re. "Venetia ile paylaşırsın?"

Hı hı. Asıl plan bu zaten.

Peliş sandalyelere oturuyoruz, elime bir dergi al
yorum ve Luke da *Financial Times*'ı açarak ilgileni
yor. Bebek Falınız sayfasını açmak üzereyken Su
ze'un dünkü tavsiyesini hatırlıyorum. Luke ile habi
lık hakkında konuşmalıyım. İşte kusursuz zaman.

"Becky?" Luke onun eline yapışmış elime bakı
yor. "İyi misin? Çok gergin görünüyorsun."

"Ah... bilirsin işte," diyorum. "Kafam biraz do
lu."

Çaktırmadan ufak sinyaller ver. Birlikte yaşadığını
mız harika hayat. Göz kamaştırıcı görün. Yapabili
rım.

"Luke'un bebek konusuna yaklaşımı nasıl bu ara
da?" diye soruyor Suze gayet sıradan. "Heyecanlı mı?"

"Evet, sanırım. Neden ki?"

"Hiç, yok bir şey." Suze omuz silkiyor. "Geçen
lerde bir dergide baba olma fikrini taşıyamayan er
keklerle ilgili bir yazı okumuştum da. Dediğine göre,
bunu bastırmak için çoğunlukla yasak ilişki yaşıyor
larmış."

"Çoğunlukla mı?" diye tekrar ediyorum elim vaz
yete.

"Ne kadar çoğunlukla?"

"Eee... erkeklerin yarısı yapıyormuş."

"Yarısı?"

"Yani... onda biri," diye ekliyor Suze çabucak.

"Ne bileyim, tam hatırlayamıyorum aslında. Ve Lu
ke'un onlardan biri olmadığına eminim. Yine de,
onunla babalık meselesini konuşmak işe yarayabilir.

Makale bazı erkeklerin yalnızca bebek sahibi olmanın
getirdiği baskı ve stresi gördüğünü ve onlara olumlu
bir resim çizilmesi gerektiği yazıyordu."

"Tabii." Başımınla onaylıyorum ve tüm bu bilgileri
sındırmaya çalışıyorum. "Tamam. Bunu da yaparım.

Bir de Suze..." Beceriksizce duraklıyorum. "Demiş
tim ben sana, demediğin için teşekkür ederim. Bana
Venetia Carter'dan uzak durmamı söylemiştin ve...

belki de haklıydın."

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Hiçbir zaman Demiştim ben sana, demem!" di
yor Suze gözleri büyüyerek.

"Ah. Anladım." Luke başıyla onaylayıp gözünü elinden bırakıyor. "Kafanda hangi spor dalı var?"

"Uzun atlama," diyorum biraz düşünülüp. "Ya da engelli koşu da olabilir. Daha az revaçta ya, alın mı dalyayı kazanması daha kolay olur."

"Ya da güreş," diye öneriyor Luke.

"Güreş mi?" Ona içerleyerek bakıyorum. "Çamaşır güreş yapmayacak! Bir yerini incitebilir!"

"Ya kaderinde dünyanın gelmiş geçmiş en büyük güreşçisi olmak varsa?" Luke kaşlarını kaldırıyor. Birkaç saniye afallayıp cevap veremiyorum.

"Hayır, yok," diyorum nihayet. "Ben annesiyim, anlarım."

"Bay ve Bayan Brandon?" Danışmadaki kız sevinince dönüp bakıyoruz. "Venetia sizi şimdi alacak, eğer randevuya hazırsanız."

Sinirlerimin yay gibi gerilişini hissediyorum. Tamam, işte gidiyoruz. İddiamı ortaya koymaya.

"Haydi hayatım!" Kolumu sınıksı Luke'un omzuna atıyorum ve ben dengem hafif bozulduğu için sedelersen koridoru geride bırakıyoruz.

"Selam çocuklar!" Venetia bizimle selamlaşmak için odasından çıkıyor. Siyah bir pantolon ve derinin en güzel, parlayan siyah timsah derisi kemerinin altına sokulmuş yakasız pembe gömlek giymiş. Bizi de yanaktan öpüyor ve Chanel Allure parfümü şöyle bir esiyor. "Sizi yeniden görmek ne güzel!"

"Seni de, Venetia," diyorum ve kocamı çalınmış gibi bir planın varsa, unutsan iyi edersin, anlamında kinayeli bir biçimde kaşlarını kaldırıyorum.

"Harika. İçeri gelin..." Odasına kadar eşlik ediyor. Kaş manevramı farkettiğinden emin değilim. Biraz daha bariz göstermeliyim.

Luke ve ben otururken Venetia da masasına tünüyor ve Yves Saint Laurent topuklularını gözümüze sokuyor. Tanrım, bir doktora göre fazla iyi bir gardi-
"Evet, Becky." Notlarını açıp bir saniye inceliyor.

"Özellikle, kan tahlili sonuçların geldi. Tüm sayıların iyi seviyede... Gerçi, hemoglobine dikkat etmemiz gerekiyor. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Harikayım, teşekkür ederim," diyorum düşünmeden.

"Çok mutluyum, sevgi doluyum... Müthiş bir evliliğe sahibim, bebek bekliyoruz... Luke ile birbirimize hiç bu kadar yakın hissetmemiştik." Uzanıp Luke'un elini tutuyorum. "Sence de öyle değil mi, hayatım? Şu anda çok yakın değil miyiz? Ruhsal, zihinsel, duygusal ve... ve... cinsel açıdan!"

İşte. Al bakalım.

"Eee... evet," diyor Luke, hafiften donakalarak. "Sanırım öyleyiz."

"Bunu duymak çok güzel, Becky," diyor Venetia da bana garip garip bakarak. "Gerçi ben aslında fiziksel durumunu kast etmişim. Herhangi bir bayılma, bulantı ya da o tür bir durum?"

Doğru ya.

"Eee... yok," diyorum. "Turp gibiyim."

"Tamam o halde. Hadi bir de kendi gözümüzle görelim." Koltuğu işaret ediyor ve itaat ederek ayağa kalkıyorum.

"Uzun, sakar bir yerleş..." Burada bir çatışma mı var mı?" diye ekliyor neyle bir popümü kullandığını düşünüyorum. "Olmaz ki! Her gün bir şey kullanıyorum, sakarları da benzersiz ve..."

"He! Yanlış görmüşüm!" diye Venetia. "Sizden kopmuş bir ipkimi sadece."

"Ah." Hafiften travma sonrası yokmuş gibi görünüyor. "Gerçi ilerleyen dönemde çatışma çıkarmışsınız," diye ekliyor hoşsohbet bir edifle. "Tanıma döneminde. Hastaların yerlerde sürünmesi, hastaların çıkması için yalvarmaları..."

"Sürünmek mi?"

"Ben yerlerde sürünmem," diyorum bu arada kaba atarak.

"Kusura bakma ama sürüneceksin." O'nun bencilliğiyle. "Doğanın insanı yavaşlatma yönü ve gebeliğini geçiren hastalarına her zaman acımasızlardan tutumunu daha adil bulurum. Bir ayı mı güneşlik, çiçekli böcekli değil!"

"Elbette!" diye araya giriyor Luke da. "Bunu bel ediyorsunuz, değil mi Becky?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. Venetia bilimsel aletini sararken.

Külliyen yalan. Hiç de kabul etmiyorum. Bu sonsuza kesin belirtelim: Asla sürünmeyeceğim.

"Tansiyonun biraz yüksek..." Göstergesini okutuyor. "Rahat olduğundan emin misin Becky? Bugün dinlenmeye zaman ayır ya da en azından rutindeki afubeliği ara. Hoş ve sakin kalmanı istiyorum."

"Bunu duymak çok güzel, Becky," diyor Venetia da bana garip garip bakarak. "Gerçi ben aslında fiziksel durumunu kast etmişim. Herhangi bir bayılma, bulantı ya da o tür bir durum?"

Doğru ya.

"Eee... yok," diyorum. "Turp gibiyim."

"Tamam o halde. Hadi bir de kendi gözümüzle görelim." Koltuğu işaret ediyor ve itaat ederek ayağa kalkıyorum.

"Uzun, sakar bir yerleş..." Burada bir çatışma mı var mı?" diye ekliyor neyle bir popümü kullandığını düşünüyorum. "Olmaz ki! Her gün bir şey kullanıyorum, sakarları da benzersiz ve..."

"He! Yanlış görmüşüm!" diye Venetia. "Sizden kopmuş bir ipkimi sadece."

"Ah." Hafiften travma sonrası yokmuş gibi görünüyor. "Gerçi ilerleyen dönemde çatışma çıkarmışsınız," diye ekliyor hoşsohbet bir edifle. "Tanıma döneminde. Hastaların yerlerde sürünmesi, hastaların çıkması için yalvarmaları..."

"Sürünmek mi?"

"Ben yerlerde sürünmem," diyorum bu arada kaba atarak.

"Kusura bakma ama sürüneceksin." O'nun bencilliğiyle. "Doğanın insanı yavaşlatma yönü ve gebeliğini geçiren hastalarına her zaman acımasızlardan tutumunu daha adil bulurum. Bir ayı mı güneşlik, çiçekli böcekli değil!"

"Elbette!" diye araya giriyor Luke da. "Bunu bel ediyorsunuz, değil mi Becky?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. Venetia bilimsel aletini sararken.

Külliyen yalan. Hiç de kabul etmiyorum. Bu sonsuza kesin belirtelim: Asla sürünmeyeceğim.

"Tansiyonun biraz yüksek..." Göstergesini okutuyor. "Rahat olduğundan emin misin Becky? Bugün dinlenmeye zaman ayır ya da en azından rutindeki afubeliği ara. Hoş ve sakin kalmanı istiyorum."

"Uzun, sakar bir yerleş..." Burada bir çatışma mı var mı?" diye ekliyor neyle bir popümü kullandığını düşünüyorum. "Olmaz ki! Her gün bir şey kullanıyorum, sakarları da benzersiz ve..."

"He! Yanlış görmüşüm!" diye Venetia. "Sizden kopmuş bir ipkimi sadece."

"Ah." Hafiften travma sonrası yokmuş gibi görünüyor. "Gerçi ilerleyen dönemde çatışma çıkarmışsınız," diye ekliyor hoşsohbet bir edifle. "Tanıma döneminde. Hastaların yerlerde sürünmesi, hastaların çıkması için yalvarmaları..."

"Sürünmek mi?"

"Ben yerlerde sürünmem," diyorum bu arada kaba atarak.

"Kusura bakma ama sürüneceksin." O'nun bencilliğiyle. "Doğanın insanı yavaşlatma yönü ve gebeliğini geçiren hastalarına her zaman acımasızlardan tutumunu daha adil bulurum. Bir ayı mı güneşlik, çiçekli böcekli değil!"

"Elbette!" diye araya giriyor Luke da. "Bunu bel ediyorsunuz, değil mi Becky?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. Venetia bilimsel aletini sararken.

makale okudum *Financial Times*'da onlarla...
yici birine benziyor."

Eee... merhaba?

Ters dönmüş bir hamamböceği gibi yatıyor...
üstü terketmiş vaziyetler. Gürlülü bir boynuz...
gazımı temizliyorum ve Luke dönüp bakıyor.

"Affedersin sevgilim! İyi misin?" Hızla...
gelip elini uzatıyor.

"Özür dilerim, Becky!" diyor Venetia da...
su verecektim. Biraz susuz kalmış gibisin. Sonra...
betmemen senin için son derece önemli. Her gün...
az sekiz bardak su içmen lazım. Al bakalım."

"Teşekkürler!" diye gülümsüyorum buralık...
ken ama oturduğumda kafamda karanlık...
dönmeye başlıyor. Venetia, Luke ile iyi çene...
Fazla çene çalıyor. Kalçamda çatlak çıktım...
mak için de çaba sarfetti. Sağım televizyon...
rındaki mankenler gibi geriye atışına ne denedi? ...
torsal bir hareket sayılmaz, değil mi?

"Evet!" Venetia tekrar masasına geçiyor, ...
ma bir şeyler daha ekliyor. "Herhangi bir sorun...
mıydı? Gündeme getirmek istediğiniz konular."

Luke'a bir bakış atıyorum fakat cebinde...
nunu çıkarmış olduğunu görüyorum. Telefon...
ken çıkan boğuk bzzz sesini duyuyorum.

"Kusura bakmayın," diyor. "Dışarı çıkayım...
siz devam edin." Ayağa kalkıp odayı terk ediyor...
pıyı da arkasından kapatıyor.

Yani ikimiz kalıyoruz. Kadın kadına. O...
rilimle dolup şiştiğini hissediyorum.

En azından... benim tarafım...
"Becky?" Venetia gülümseyişle kuso...
Benimle konuşmak istedi...

dişlerini ortaya seriyor. "Benimle konuşmak istedi...
bir şey var mı?"

"Yok herhalde," diye cevaplıyorum memnuniyet...
le. "Değim gibi, her şey yolunda. Ben iyiyim... Lu...
ke iyi... İlişkimize daha iyi olamazdı... Biliyorsun ki...
bu bir balayı bebeği?" diye eklemekten de edemiyor...

num. "Evet, harika balayınız hakkında her şeyi duy...
dum!" diye heyecanlanıyor Venetia. "Luke İtal...
ya dayken Ferrara'ya gittiğinizi söyledi."

"Doğru." Anımsadığımı gösteren bir gülüşle güle...
rek bakıyorum. "Çok romantikti. Her zaman paylaşı...
cağımız, harika bir anı olacak bizim için."

"Luke ve ben Ferrara'ya gittiğimizde o nefes kesi...
ci fresklerden gözümüzü alamamıştık. Anlatmıştır...
berhalde?" Gözleri kocaman ve masum.

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

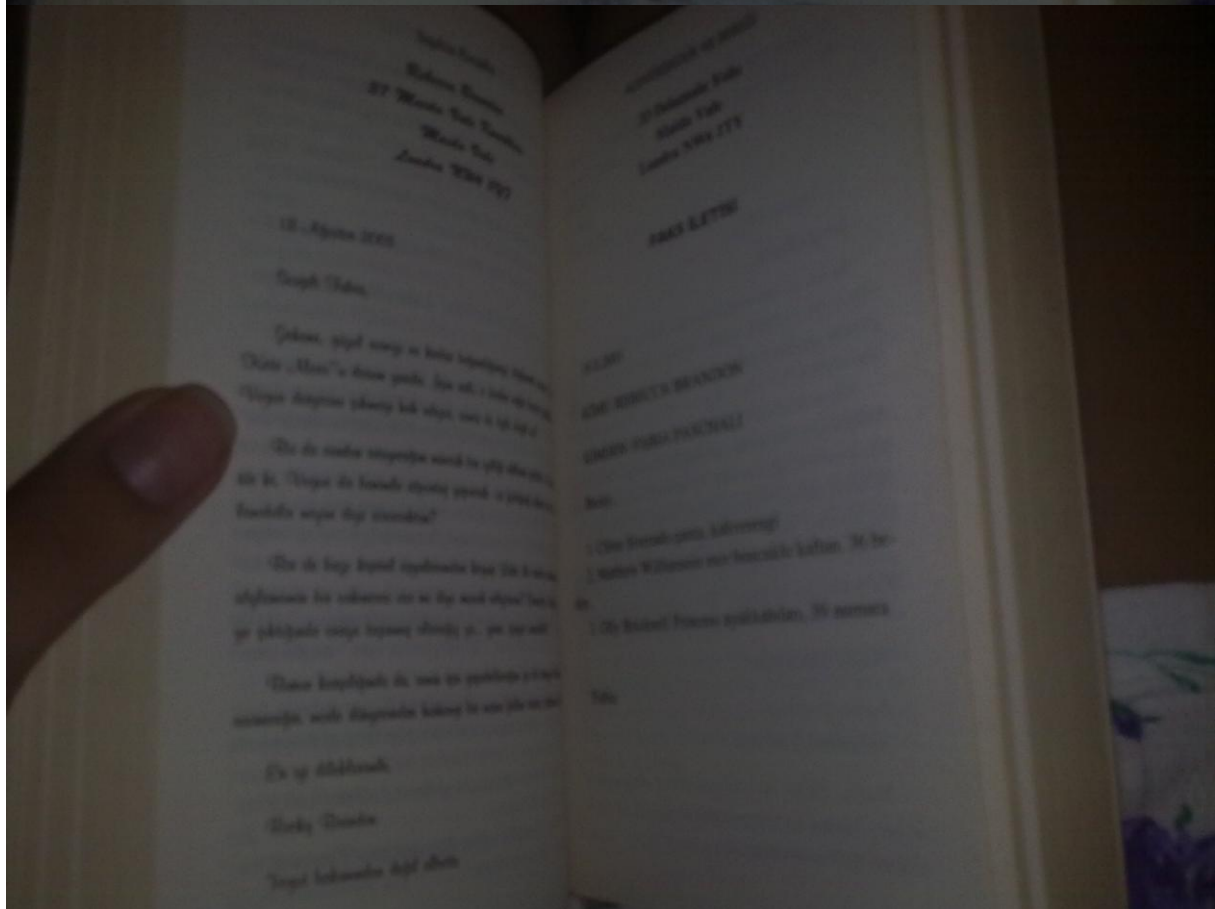
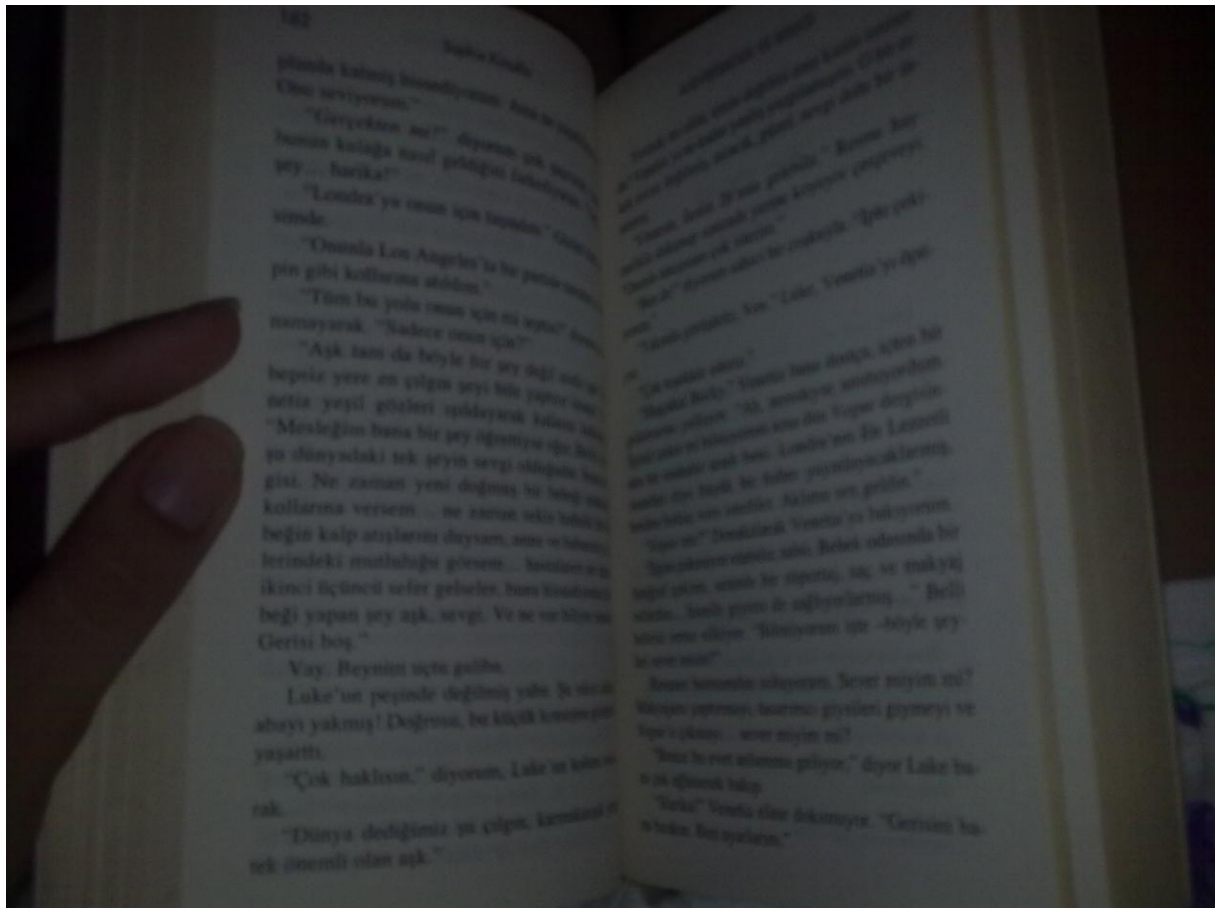
Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

Luke ve ben Ferrara'da hiçbir freski görmeye git...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...
medik. Bütün öğleden sonrası boyunca aynı açık ka...

23 Ağustos 2003

Sevgili Becky,

Bunca yıl sonra senden haber almak ne hissi? Öğrencilik yaptığın zamanı da evet, katıyım. Yılında 'dostluk çantaları' çılgınlığına başlıyorsun. Unutabilir ki?

Vogue dergisinde çıkacak olmana çok sevdim. dediğin gibi, hakikaten de sürpriz oldu bana. Temin ederim, öğretmenler, öğretmenler odasında da hiçbir zaman 'Bahse girerim, Becky Blomster' diye konuşmaz 'Vogue'a çıkamaz' diye konuşmaz.

Bir kopya alacağımın emin olabileceğini ettiğin gibi her öğrenciye Hatıra olarak vermeni ma fikrine Müdiremiz sıcak yaklaşmıyor.

En iyi dileklerle,

Lorna Hargreaves
Kütüphane Sorumlusu

Hamiş: Elinde hala *Afacan Beşer* mi? *si'nde* kitabının bir kopyası bulunuyor mu? *Lorna* meyene para cezası konda da.

Vogue dergisine çıkacağım! Geçen hafta Martha, ki kendisi Londra'nın En Lezzetli Anneleri haberini yazacak, beni aradı ve uzun, neşeli bir sohbet ettik. Belki bir iki küçük yalan uydurmuş olabilirim. Mesela her gün egzersiz yapmak gibi. Ya da her sabah kahvaltıda taze püre yapmış böğürtlen yediğimi ve doğmamış bebeğime şırıler yazdığımı söylemek gibi. (Acil bir durumda bir kitaptan araklayabilirim ne de olsa.) Artı, Delamain Caddesi'ndeki evde oturduğumuzu söyledim çünkü bir apartman dairesinde yaşamaktan daha havalı böylesi.

Ne var canım, zaten kısa süre sonra oraya taşınmış olacağız. Şimdiden bizim sayılır. Telefondaki kız, kız ve oğlan bebek odası fikrini duyunca da heyecandan yerinde duramadı. Çekimin arka fonu görevini göre-bilir dedi. Arka fon!

"Becky?"

Bir ses düşüncelerimi bölüyor ve kafamı kaldırmamla birlikte Eric'in bana doğru ilerlediğini görü-

yorum. Listemi çabucak bir MaxMara kurtarıcı altına gizliyorum ve mağazanın içini bulamıyorum ki, gözden kaçırdığım bir müddet önce kaydedilmedi.

Gerçeği söylemek gerekirse, bir felaket dansıydık. Pazarlama departmanından biri şirketin kampanyası başlatmaya karar vermiş ve katmanlı ilanı dağıtmaları ve The Look hakkında konuşmuş, tabii gençler ilanları bir mağaza her şeyi ne vermeseydi ve çete de içeri dalaş Benzeri olan tütün ürünlerini gasp etmeseydi. Ben, yılanlar ama yine de işte. *Daily World* gazetesi, "The ok'un çaresizlikten artık vesikalı saçlıları davet ettiğini" büyük haber yaptı.

Mekan eskisinden de boş artık ve üstüne kapı sun diye beş personel de bu hafta istifa etti. Eric neden bu kadar süzgün göründüğüne şaşırıyorum.

"Jasmine nerede?" Bireysel alışveriş danışmanı odasında etrafına bakınıyor.

"Az önce... depoya gitti," diye yalan söylüyor.

Aslında Jasmine soyunma odalarından birinde uyuyor. Yeni teorisi şu, madem ki işyerinde hiçbir şey yok, boş geçen zamanı verimliliği artırarak geçirebilir, gece de kulübe gidebilir. Şu kadar da tıkrında işliyordu planı.

"Her neyse, seni görmeye geldim zaten." Kapanı çatıyor. "Danny Kovitz anlaşmasını okumayı bitirdim. Senin şu arkadaşın çok şey istiyor. Ben sınıf volcülük biletleri, Claridge's'de bir saat, bir-

ADVERSUSKUL VE BEN
kullanmaya eyvallah bir limuzin, içinde sıkıyor. Ben çıkmak için sınırsız San Pellegrino..."
Kahkahesiz bastırıyorum. Klasik Danny iste. "Kendisi büyük, önemli bir tasarımcı," diye hatırlıyorum Eric'e. "Yetenekli insanların hep kendine has bir lakımsı olur biliyorsun."

"Futuristik süreci boyunca," diye dışından okuyor Eric.
"Ben Kovitz'ın en az on beş santim genişliğinde bir kumaş dolusu jelibon ister. Yeşillerinden olmaya-
mı. Ya bu zıvalık ne demek oluyor?" Sabri tükenmiş xaxiyete kağıdı elinde savuruyor. "Ne bekliyor
yani, birisi saatlerce oturup kutudaki yeşil jelibonları mı ayıklayacak?"

Ooh. Ben yeşillerine bayılırım.
"Bu işi ben üstlenebilirim," diyorum gayet sıradan.

"İyi." Eric derin bir nefes veriyor. "Tek söylemek istediğim, umarım bu kadar çabamıza ve paramıza değer."

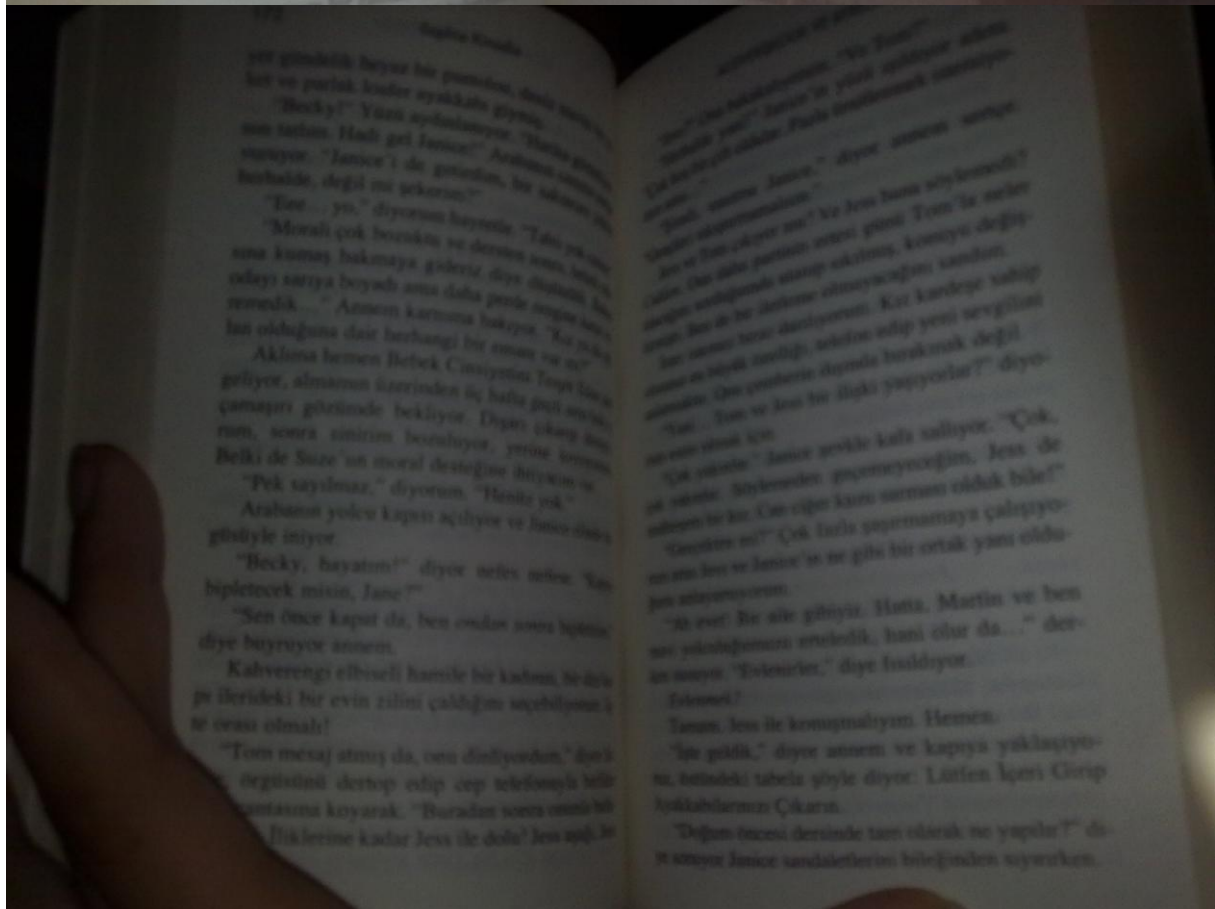
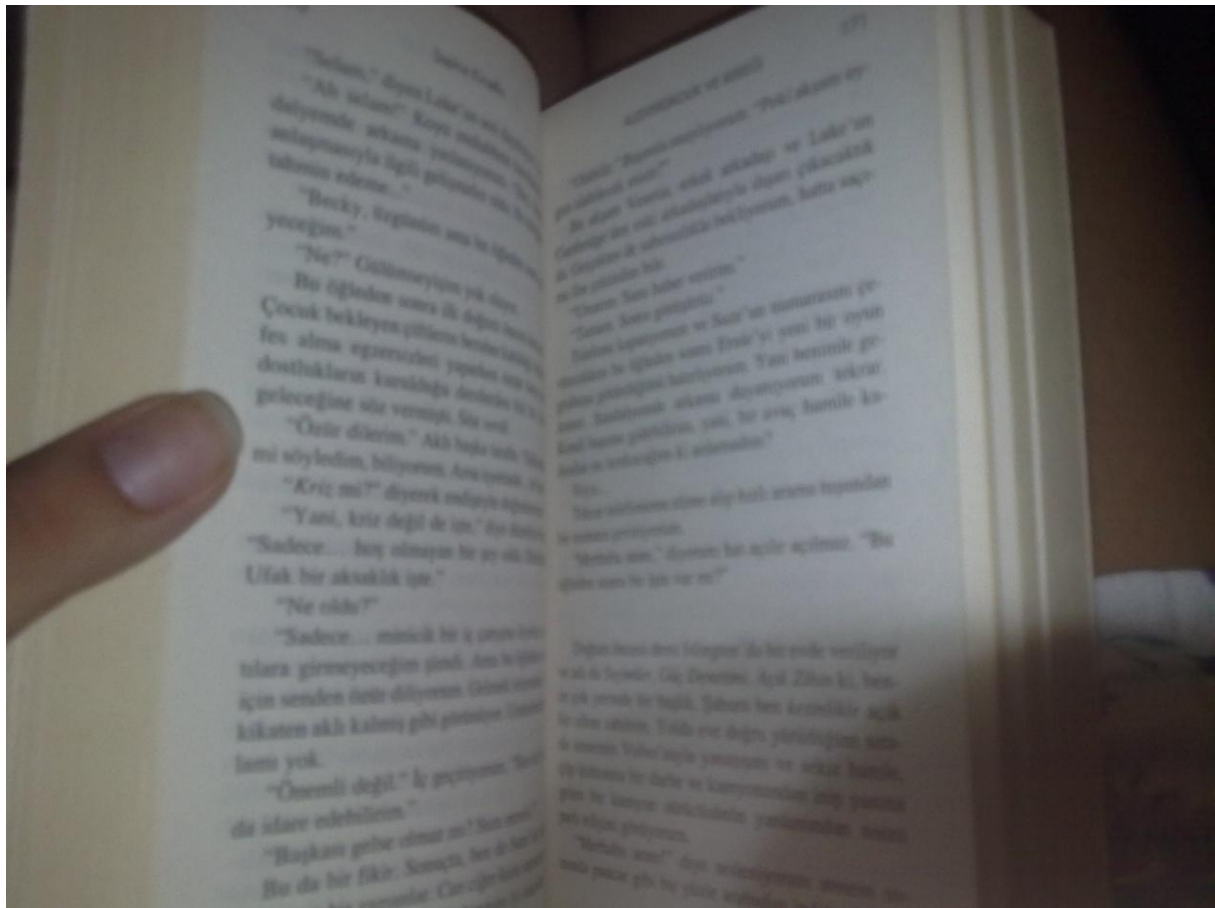
"Değecek!" diyorum, çaktırmadan da şeytan kulağına kurşun olsun diye tahtaya dokunuyorum. "Danny piyasadaki en sevilen tasarımcı! Çabucak parlak ve bizi üliye götürecektir bir fikir buluverir. İnsanlar mağazamıza üşüşür. Söz veriyorum!"

Umarım gerçekten, gerçekten haklı çıkarım.

Eric uzun adımlarla odadan çıkarken acaba Danny'yi arayıp yeni fikirler bulmaya başlayıp başla-

madığını soracağım mı, diye düşünüyorum. Ama buna fırsat kalmadan telefonum çalıyor.

"Alo?"

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

de "tanta buena compañía" y
me lo voy pa'carra de."

1. a) ağız yapımı

fa sallıyor.

"Orada görüşürüz! Dört ayak üstünde taşıyarak maktansa bunu yeğlerim."

"Ya da alışverişe çıkmayı," diye ekliyor. "Alışveriş mide bulantısını mı iyileştiriyor, o yüzden."

"Alışveriş mide bulantısını mı iyileştiriyor, o yüzden."

"Ben de internet üzerinden sipariş veriyordum."

"Belki siz de tedavi listenize bunu eklemelisiniz" diye öneriyorum yardımseverce. "Zencefil çayına."

Noura ağzını açıyor -sonra da kapatıyor. El kaldıran bir başka kadına dönüyor, tam o sırada cep telefonu bipliyor.

Sayılır.

Sayılır mı? Bu ne demek şimdi? Hemen yazıyorum:

Janice evleneceğinizi sanıo! Bex

Gönder'e basıyo... Oh. Bu aklını başına getirir.

Auşverişe çıkıyorum.

"Tamam. Devam edelim." Noura ya da başka birçoğunuz doğum yapma fikrinden korkuyor ve onu gözüyle geziyor.

"İlk cevabım şu: Başa çıkabilirsiniz. Hepiniz." Odada gerginlikten atılan kahkahalar duyuluyor.

"Evet, yan tesirleri yoğun olabilir," diye devam ediyor Noura. "Ama vücudunuzdan çıkarmamanız gereken bir şey de, bu ağrılar pozitif olabilir. Eminim hepiniz hemfikirsiniz?" Janice dehşet içinde kafasını kaldırı-

"Pozitif mi?" Janice dehşet içinde kafasını kaldırı-

yor. "Aaaa, hayır, canım. Benimki tam bir cezaydı. Zalim yaz güneşi altında yirmi dört saat. Hiçbirinizin bunu yaşamasını istemem doğrusu."

"O zamanlar ağrı kesiciler yoktu tabii," diye şakıyor annem. "Benim tavsiyem, ne bulursanız için."

"Ama kullanabileceğiniz doğal ve içgüdüsel yöntemler de var," diye araya giriyor Noura hemencecik.

"Eminim beşik pozisyonunda sallanma ve pozisyon değiştirmenin sancılara iyi geldiğini keşfetmişsinizdir?"

Annem ve Janice birbirine bakıyor.

"Ben öyle ifade etmezdim," diyor annem kibarca.

"Ya da ılık bir duş?" diye öneriyor Noura gülüşü yüzünde donarak.

"Duş mu?" Annem neşeyle kahkaha atıyor. "Şekerim, o sancılar seni bir kere pençesine almışken ve sen ölmek isterken duş pek de işe yaramıyor!"

Noura'nın nefes alış verişleri...

"Annem, seninle aynı hastane...

her şeyin, hayatının değiştiğini...

"Jey..." Annem şüpheli bakıyor.

Becky'nin doğduğu gün çok mutluymuş...

"Bir daha hayatı..." Janice'nin...

Otada etrafına şöyle bir bakınca...

"Evet," diyor Noura, beşirlediğini...

"Bize... (ilham veren sözler)...

"Lafı mı olur?" Janice tepkisiyle...

"Şimdi ufak bir nefes alma...

giz," diye devam ediyor Noura. "Bu...

olucak. Hepinizden ilk doğup hafif nefes...

tiyorum. Al... ver... işte böyle."

Hafif hafif nefes almayı sürdürüyor...

num bipliyor.

Ne?????

Ha ha! Kukurumumu...

Annem ve Janice birbirine bakıyor.

"Ben öyle ifade etmezdim," diyor annem kibarca.

"Ya da ılık bir duş?" diye öneriyor Noura gülüşü yüzünde donarak.

"Duş mu?" Annem neşeyle kahkaha atıyor. "Şekerim, o sancılar seni bir kere pençesine almışken ve sen ölmek isterken duş pek de işe yaramıyor!"

Noura'nın nefes alış verişleri...

"Annem, seninle aynı hastane...

her şeyin, hayatının değiştiğini...

"Jey..." Annem şüpheli bakıyor.

Becky'nin doğduğu gün çok mutluymuş...

"Bir daha hayatı..." Janice'nin...

Otada etrafına şöyle bir bakınca...

"Evet," diyor Noura, beşirlediğini...

"Bize... (ilham veren sözler)...

"Lafı mı olur?" Janice tepkisiyle...

"Şimdi ufak bir nefes alma...

giz," diye devam ediyor Noura. "Bu...

olucak. Hepinizden ilk doğup hafif nefes...

tiyorum. Al... ver... işte böyle."

"Jess?" Luke da şaşırıyor. "Onu beklemiyorduk değil mi?"

"Hayır." Kapının zarif zilini duyuyorum ve damaya başlıyorum. "Çabuk, giyin hadi!"

Kapıyı açınca Jess'i üstünde bir kot, spor ayakkabı ve yetmişlerden kalma, çok retro ve havaholü dar kahverengi bir üstle karşımda buluyorum.

"Merhaba!" Bana kaskatı sarılıyor. "Ne bekliyorsun? Öğretmenimi görmeye gelmişim de bir şey yayım dedim. Telefon ettim ama meşguldü. Misin mi?"

Azıcık gergin görünüyor. Cidden! Sanki Yok. "Tabii!" Ben de ona sıcak bir şekilde dokunurum. "Seni görmek harika. İçeri gel!"

"Bebeğe bir hediye getirdim." Sırt çantasını kurtarıp içinden kahverengi bir bebek tulumu çıkarıp üstünde bej rengi harflerle *Dünyayı kirlitemeyen* yazıyor.

"Eee... şahane!" diyorum tulumu parmakları arasında evirip çevirerek. "Teşekkür ederim!"

"Doğal kenevirden yapılmış," diyor Jess. "Bebek gardrobunu sırf doğal kenevirden giyeceklerle doldurma kararından dönmedin, değil mi?"

Sırf doğal kenevirden giyecekler mi? Neden bu sediyor bu?

Ah. Belki de annemin evindeki partide bana vermiş pamuklunun zararları üzerine bir nutuk çekmiş diye böyle bir laf etmişimdir.

"Yarı doğal kenevir... yarı diğer kumaşlar için..."

"Mükemmel." Başıyla onaylıyor. "Bu na ödeş bir bez değişir ve oyuncak odamda bekler. Bebek malzemeleri var. Numarasını getiririm bir kız öğrenciler derneği var. "Tamam!" Jess dün Funky Baba'dan gelen, içinde kendiliğinden kukla şovu bulunan, Sirk Çadırı bebek bezi değişir ünitesini görmesine olanak tanımadan ayagıyla bebek odasının kapısını kapıyorum. "Bu nu... aklımda tutacağım. Gel, bir şeyler içelim."

"Bebek bezlerini yaptın mı?" diyerek peşimden mutfaka yürüyor.

Yine mi bebek bezi. Annemin evindeki paçavraların fırlatıp attığını ona söyleyemem.

"Eee... henüz değil." Telaşa etrafıma bakmıyorum. "Ama başka işler yaptım." Raftan çizgili bir mutfak havlusu alıp ucuna bir düğüm atıyorum. "Bu ev yapımı organik bir oyuncak mesela," diyorum gayet sıradan bir tavırla, ona dönerek. "Adı Düğümçük."

"Harika bir şey." Jess havluyu inceliyor. "Ne kadar basit bir tasarım. Fabrika üretimini zamazingolar-

dan çok daha iyi."

"Bir de... şu kepeci toksin içermeyen doğal kök boyayla boyamayı planlıyorum." İyice yüz bularak çekmeceyi açıp bir kepeci çıkarıyorum. "Üstüne surat çizip adını da Kaşıkçık koyacağım."

Tanrım, şu geri dönüşüm zırvasında çok iyiyim be. Kendi basın bültenimi bile yazabilirim!

"Neyse, sana içecek bir şeyler hazırlayayım." Jess'e bir kadeh şarap koyup karşısına geçiyorum.

"Eee. Ne var, ne yok? Janice, Tom'la çıktığımızı söylediginde inanmadım!"

"Biliyorum," diyor Jess. "Kusura bakma, sana dedim söylemeliydim. Ama her şey çok..."

"Ne?" diyorum şaşkınlık içinde. Jess içimden gelece bardağına bakıyor.

"İyi geçinemiyoruz," diyor sonunda.

"Neden ki?"

Jess yeniden sessizleşiyor. Erkek arkadaşımı anlatıyorum muhabbetini çok iyi kıvrımlarıyla anlatıyorum.

"Devam et," diye teşvik ediyorum onu. "Açıkla, her şey bende kalacak. Yani... ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hoşlanıyorum. Ama..." Nefes veriyorum Jess. "Sadece..."

"Becky?" Luke kapının kenarından içeri eğiliyor. "Ah, merhaba Jess. Lafınızı bölmek istemem ama b razdan çıkmamız gerek..."

"Bir programınız var," diyor Jess kaskatı sarılarak. "Ben gideyim."

"Hayır!" Elimi koluna koyuyorum. Jess kıkırtarak bir evime uğrayıp bana akıl danışıyor, onu gereğince derecek halim yok. Onunla ilk tanıştığımdaya hayal ettiğim an tam da buydu çünkü. İki kız kardeş, bütçesinin evine uğrar, erkeklerden konuşurlar...

"Luke." Anı bir karar veriyorum. "Sen önden beni sonra katılırım size barda."

"Sen bilirsin o zaman, eminsen." Luke beni bekliyor. "Görüştüğümüze sevindim. Jess!"

Luke mutfaktan çıkıyor ve ön kapının kapandığını duyunca bir Pringles açıyor. "Evet. Ondan hoşlanıyorsun..."

"Harika biri." Jess parmaklarından birinin altına parmağıyla oynuyor. "Zeki, ilginç, geniş dünya"

rüşüne sahip... ve yakışıklı. Yani, orası su götürmez bir gerçek."

"Kesinlikle!" diyorum bir saniye durduktan sonra. Dürüst olmak gerekirse, Tom beni hiçbir zaman çekmemiştir. (Her ne kadar Janice ve Martin hayatım boyunca ona sınırlı aşk olduğum tezini savunsa da.) Ama zevkler ve renkler tartışılmaz.

"O halde sorun..." Cevap beklediğimi gösterircesine ellerimi öne uzatıyorum.

"Çok üstüne düşüyor. Beni günde on kere anıyor, öpücüklerle kaplı kartlar gönderiyor..." Jess küçümseyen bir ifadeyle konuşuyor ve o an içimden zavallı Tom'a acıyorum. "Geçen hafta adımı koluna dövme yaptırmaya çalıştı. Yaptırdığını haber vermek için aradı ve ona o kadar sinirlendim ki J'den sonrasını bırakmış."

"Şu an kolunda bir J dövmesi mi var?" Kıkırdamamak isten değil.

"Dirseğinin yakınlarında." Jess gözlerini deviriyor. "Çok gülünç duruyor."

"Belki de kendince havalı görünmeye çalıştı sana," diye öneriyorum. "Biliyorsun ki, Lucy ondan adımı dövme yaptırmasını istemişti ve o yaptırmamıştı. Sadece seni etkilemek istemiş bence."

"Evet ama hiç etkilenmedim. Ve Janice'e gelince de..." Jess parmağını kırpılmış saçlarında gezdiriyor. "Her gün muhakkak sudan bir bahane bulup beni arıyor. Tom'un doğum gününde ne hediye alacağımı düşündüm mü? Hafta sonu Fransa'ya şarap gezisine gidiyorlarmış, katılmak ister miymişim? Burama kadar geldi artık. Bu yüzden bitirmeyi düşünüyorum."

Üstüne bakıyorum. "Bismillah mi? Allah'a şükrederim, her şeyi Allah'a şükrederim."

"Bakayayım, yüzünden illeki..."

"Yani, derime derime..."

"Geçen gün öldüğün büyük bir karga..."

"Hangi konuda?"

"Ah, işte bu da kanı. Biberleri için..."

"Jen, Tom'la konuş." diyorum içimden.

"Her şeyi düşünüyordum, eminim. Sen de..."

"Her şeyi değil ki." Jen kollarını dize vurur.

"Bir şey... daha var."

"Neymiş o?"

Bu nefes almamla beraber kafa-ya-ya-ya...

da kanı. Kırım. Tazir, ne harika! Benim için...

yaşamış, çocuklarımın kırım olacak ve...

belki cennet rüyalarını göreceğim.

"Çile de iki yıl sürcek bir aşkımın...

yer alman tekil oldu." Jen'in sesinde...

hayal bulunuşu var.

"Çile mi?" Ağırın açık kalıyor. "Ama...

komateler uzakta."

"On beş bin." Jen kafa sallıyor.

"Tee... gidecek misin?"

"Daha önce vermedim. Ama kaptırmıştım."

Yolda katledilmek istediğim bir ekip...

"Değer," diyorum kısa bir sessizlikten...

hale... gitseniz."

Onu demek istediğimi biliyor. Jen'in kolları bu...

"Ben de büyük istemiyordum. Bismillah..."

Başını kaldırıyor ve doğrudan doğruya...

Belki beşimin de böyle olduğunu...

"Ben yavaşca bir sürü güzel...

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Çile'ye gitseniz," diyorum sesimle. "Seni..."

hale... gitseniz."

İlk önce Pringles yok edeceğim benzerim, o yüzden...

yaşamış, çocuklarımın kırım olacak ve...

belki cennet rüyalarını göreceğim.

"Çile de iki yıl sürcek bir aşkımın...

yer alman tekil oldu." Jen'in sesinde...

hayal bulunuşu var.

"Çile mi?" Ağırın açık kalıyor. "Ama...

komateler uzakta."

"On beş bin." Jen kafa sallıyor.

"Tee... gidecek misin?"

"Daha önce vermedim. Ama kaptırmıştım."

Yolda katledilmek istediğim bir ekip...

"Değer," diyorum kısa bir sessizlikten...

hale... gitseniz."

"Çile'ye gitseniz," diyorum sesimle. "Seni..."

hale... gitseniz."

İlk önce Pringles yok edeceğim benzerim, o yüzden...

yaşamış, çocuklarımın kırım olacak ve...

belki cennet rüyalarını göreceğim.

"Çile de iki yıl sürcek bir aşkımın...

yer alman tekil oldu." Jen'in sesinde...

seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

"Eminim, seni düşünüyordum. Bismillah..."

olmayım çünkü o anda Kraliçe'nin elinden Oscar aldığıma yemin edebilirdim.

"Merhaba!" diyerek uykulu uykulu oturuyorum. "Saat kaç?"

"Biri geçiyor," diye fısıldıyor Luke. "Uyandır-
ğım için özür dilerim."

"Önemli değil." Başucu lambasına uzanıp lamba-
yı yakıyorum. "Nasıl geçti?"

"Güzeldi!" Luke'un sesinde beklemediğim bir coş-
ku duyuyorum. Bulanık gören gözlerimi ovuşturup ona
odaklanıyorum. Yüzü parlıyor ve üstünde de aylardır
olmasa da, haftalardır görmediğim bir hafiflik ve can-
lılık havası var. Kravatını çıkarıp bir sandalyeye fırla-
tıyor. "O eski arkadaşlarımla ne kadar çok ortak yönü-
müz olduğunu unutmuşum," diyor. "Yıllardır aklımın
ucundan geçmeyen şeylerin muhabbetini yaptık. Poli-
tika... sanat... eski arkadaşım Matthew şu anda bir ga-
leri sahibi. Bizi bir sergiye davet etti. Gidelim!"

"Vay!" Luke'un hevesini görünce gülüyorum ben
de. "Ne harika!"

"İş hayatından biraz uzaklaşmak müthiş bir duy-
gu." Düşüncelere dalmış gibi kafa sallıyor. "Daha sık
yapmalıyım. Kafa dağıtmalıyım. Rahatlamalıyım." Gömleğinin düğmelerini çözmeye başlıyor. "Jess'le
senin akşamın nasıldı?"

"Muhteşem! Film izledik ve pizza yedik. Sana
onunla ilgili bir haber vermem gerek..." Birden esni-
yorum. "Neyse, yarın anlatırım." Tekrar kafamı yas-
tıklara gömüyorum ve Luke'un soyunuşunu izliyo-
rum. "Eee, Venetia'nın ünlü erkek arkadaşı nasıl bi-
rini? Bana anlat geçiyor, zavallı Ven. Hep evli erkeklerle sık
olup karışık durumlara düşüyor böyle."

"Sakinliğimi korumaya gayret ediyorum. Hafif so-
fes al. Fazla tepki gösterme."

"Ne tür durumlara?" diye soruyorum yumuşakça.

"Ah, ne bileyim işte," Luke dış fırçasına macun so-
kuyor.

"Boşanma işlemleri... çalıştığı hastanede emekli
doktorlardan biriyle bir skandal... LA'de uyarı al-
mış..." Luke dış macunu tüpüne kaşlarını çalıyor.

"Bu da bitmiş ya."

"Boşanma işlemleri? Uyarı almalar? Skandallar?
Verecek cevap bulamıyorum. Ağzım akvaryum
balığı gibi açılıp kapanıyor. Vücudumdaki her bir iç-
güdü kırmızı alarmda."

Kadın Luke'un peşinde.

Dişlerini fırçalayan Luke'a, Venetia'nın gözüyle
bakıyorum. Üstünde sadece bir pijama altı var, yazılan
kalma bronzluğu duruyor ve dişlerini fırçalarken omuz
kasları hafifçe sıkılıp gevşiyor. Ah tanrım, ah tanrım.
Tabii ki Venetia onun peşinde. Luke hem yakışıklı,
hem multi milyon pound'luk bir şirketi var ve gençken
bir ilişki yaşamışlar. Belki de Luke, Venetia'nın ilk aş-
kıydı ve ondan başka kimseyi o kadar sevmemi.

Belki Venetia da Luke'un ilk aşkıydı.

Midemde bir boşluk hissediyorum. Ki bütün ak-
şam içini ne kadar doldurduğumu hatırladığımda çok
saçma bir duygu oluyor.

"Eee!" Son derece kendinden emin ve tuzu kuru ko-
nuşmaya çalışıyorum. "Endişelenmem gerekiyor mu?"

"Gelmedi ki," diyor Luke takım elbisesinin panto-
lonunu asarak.

Yayılmayı bırakıp şaşkınlık içinde kafamı çeviri-
yorum. Venetia'nın erkek arkadaşı orada değil miydi?
Oysaki ben bu akşamı düzenlemenin bütün amacımın
harika finans uzmanı Justin'i bizimle tanıştırmak ol-
duğunu sanıyordum.

"Hadi ya? Nasıl olur?"

"Ayrıldılar." Luke pantolonunu asıyor.

"Ayrıldılar mı?" Yatakta yine oturma pozisyonu
alıyorum. "Ama... Justin'i dünyadaki herkesten daha
çok sevdiğini zannediyordum. Venetia'nın onunla ol-
mak için dünyanın diğer ucuna taşındığını ve evren-
deki en mutlu çift olduklarını sanıyordum."

"Evet taşındı." Luke omuz silkiyor. "Ve öylelerdi.
Üç gün öncesine kadar. Venetia çok üzgün."

"Tamam," diyorum biraz durduktan sonra. "Anlı-
yorum."

Birdenbire, bütün akşam tamamen farklı bir görü-
nüm kazanıyor. Artık Venetia'nın uzun zamandır bir-
likte olduğu sevgiliyle tanışan Luke yoktu. Çiçeği
burnunda bekar Venetia'nın omzunda ağladığı Luke
vardı.

"Peki... Venetia mı bitirdi?" diye soruyorum ga-
yet sıradan. "Yoksa adam mı?"

"Hangisi son noktayı koydu, emin değilim." Luke
banyoya ilerliyor. "Adam karısına geri dönmüş galiba."

"Karısına mı?" Sesim hızla yükselen bir roket gi-
bi çıkıyor. "Ne demek karısına?"

"Venetia ayrıldıklarını, sadece kağıt üstünde evli
olduklarını sanıyordum." Luke musluğu açıyor ama

Luke yüzüne su vuruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben..." Bunu dile getirmeye yüzüm yok. Ne ima
ediyorum ki, ona güvenmediğimi mi? "Belki bekar
erkeklerin peşine düşmeyi dener!" diye taktik değiştiri-
yorum. "O zaman hayatı da bu kadar karışık ol-
maz!" Hafifçe kahkaha atıyorum ama Luke bana dön-
düğünde kaşları çatık.

"Venetia şimdiye kadar... akıllıca olmayan seçim-
ler yaptı. Ama hiçbir kasti ya da kötülük olsun diye
değildi. O sadece ümitsiz bir romantik."

Onu savunuyor. Kendimi son derece yanlış adım
atmış hissediyorum.

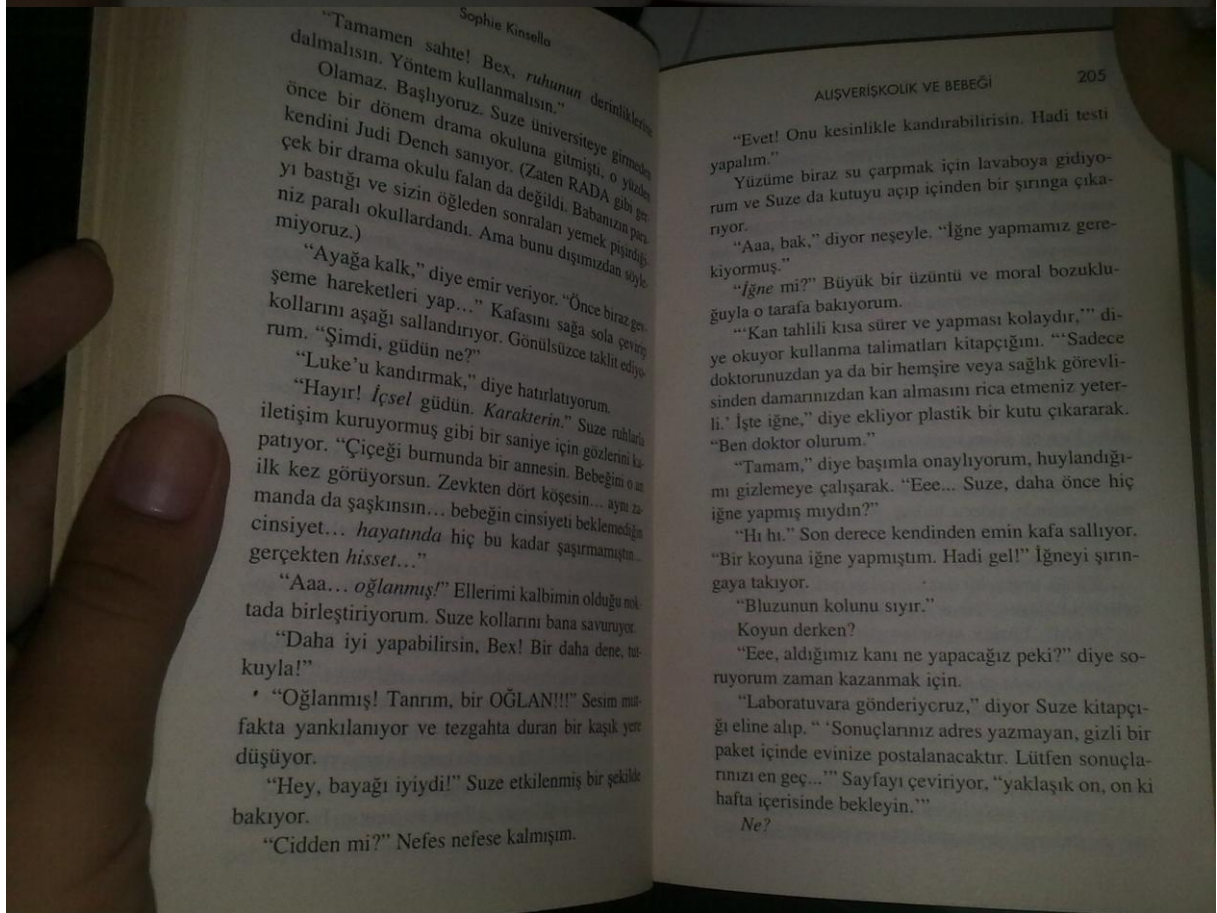
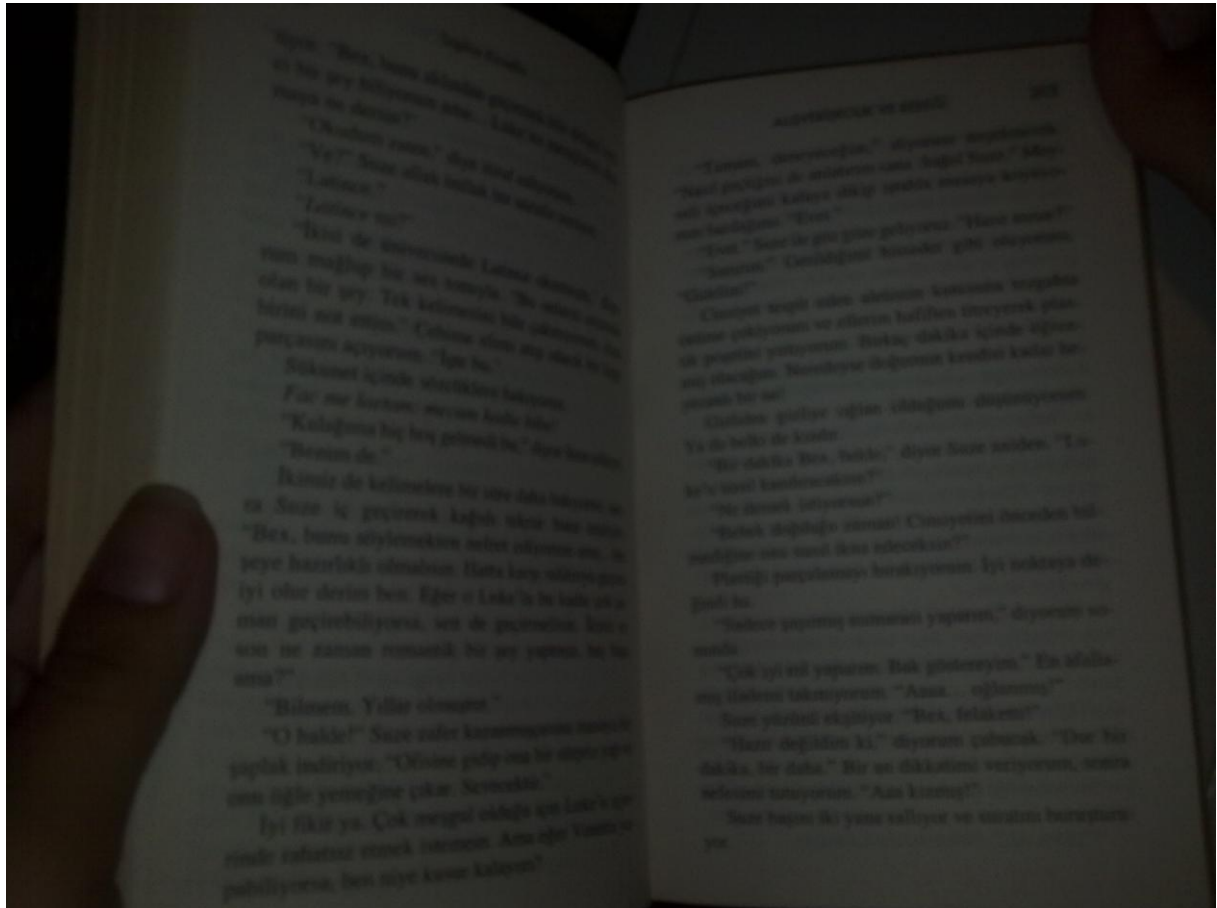
Luke'un ceketinden birden bip sesi geliyor. Yüzü-
nü kurularak banyodan çıkıyor ve telefonu cebin-
den çıkarıyor.

"Venetia mesaj atmış." Mesajı okuyup gülüşü-
yor. "Bak, bu akşam çektiğimiz resimlerden biri."

Telefonu Luke'un elinden alıp görüntüyü inceli-
yorum. Venetia orada, iş çıkışı için giyinmiş, üstünde
uzun paça kot, deri bir ceket ve sivri burun bot var.
Kendinden emin bir gülüşle bakıyor, tek kolunu da
sahibiymiş gibi Luke'un omzuna atmış.

Yuva yıkan, deyişi çıkıyor beynimde kendime en-
gel olamadan.

Tamam, bu yuvayı yıkamayacak ama. Asla. Luke
ve ben yıllardır çok şey yaşadık ve bizi ayırmak için
son moda saç kesimli, sivri burun botlu bir doktordan
fazlası gerek. Yüzde 110 eminim bundan.

"Hadi geç otur, Becky!" diyor Karen ama kılını kıpırdatmıyorum.

"Daha önceki konuşmanıza istemeden kulak misafiri oldum," diyorum gayet sıradan bir şekilde. "Ben sorun mu var?"

"Tabii ki yok!" Karen'in cevabı fazla hazır ve çabuk geliyor, sanki bu soruyu zaten bekliyormuş gibi. "Biz... televizyonda izlediğimiz bir şeyden bahsediyorduk. Değil mi, Dawn?"

Dawn da onaylarcasına kafasını sallasa da gözleri başka şeyler söylüyor.

"Senden ne haber?" diyor Karen. "Kendine iyi bakıyorsun, değil mi Becky?"

"E artık az kaldı?" diye araya giriyor Dawn da.

Doğal, arkadaşça bir cevap düşünüyorum ancak ne mümkün? Bu konuşmanın tamamı sahte bir kere. Tam o anda asansörün kapısı açılıyor ve Adam Faz öne atılıyor.

"Rebecca!" Her zamanki büyük-şirkette-çalışıyorum gülümsemesi yüzünde ve BlackBerry'sini cebine sokuyor. "Seni görmek ne güzel!"

Bu herif belki de ülkedeki en eli hafif cerrah. Ama bana *sökmez*.

"Selam Adam," diyorum ben de kısaca. "Luke buralarda mı?"

"Bir toplantıdaydı da, bitirmek üzere," diyor Adam, bir saniye duraklamadan. "Hadi yukarı çıkalım, sana bir kahve söyleyeyim, uğradığımı duyunca herkes çok sevinecek..."

"Ne toplantısı?" diye sözünü bölüyorum ve Adam'ın tereddüdünü gördüğüme yemin edebilirim.

"Finans," diyor, bana sonsuz gibi gelen bir duraklamanın ardından. "Çok sıkıcı işler, ne yaparsın. Çıkalım mı?"

Adam beni asansöre götürüyor ve hiç konuşmadan yukarı devam ediyoruz. Artık ona daha yakınlam ya, o kendine güvenen, işadamlı havasının altındaki gerginlik emarelerini sezebiliyorum. Gözlerinin altında halkalar var ve tikli biri gibi sürekli parmak uçlarını birbirine vuruyor.

"Eee... hayat nasıl?" diyorum. "Hepiniz çok meşgul olmalısınız, genişleme vesaire."

"Aynen öyle." Kafa sallıyor.

"Bu kadar farklı Arcodas projesi üzerinde çalışmak eğlenceli mi bari?"

Sessizlik. Adam'ın parmaklarını daha da bastırıldığını ve daha hızlı vurduğunu görüyorum.

"Tabii," diyor sonunda ve tekrar kafa sallıyor. Asansör kapısı açılır açılmaz da başka bir kelime etmeme fırsat bırakmadan beni dışarı itiyor.

Orada da asansör bekleyen, Brandon İletişim personelinin birkaç kişiyi görüyoruz, tanıdığım yüzlere gülümseyip "Merhaba!" diyorum -fakat kimse gülümşeme karşılık vermiyor. En azından samimi bir karşılık. Herkes beni gördüğü için hayretler içinde, arada birkaç diş sahtece parlıyor, bir-iki kişi "Merhaba Becky," diyor ve sonra mahcupça önüne bakıyor. Ama kimse konuşmak için durmuyor. Hatta bebek nasıl diye soran bile yok.

Niye herkes bu kadar *garip*? Su soğutucunun arkasından iki kadının kısık sesle konuştuğunu duyabiliyorum, bakmıyorum zannettiklerimle beni izliyorlar.

acayip acayip bakıyor. Beni idare etmesi için Adam'ı aşağı göndermeler falan. Bir sorun var, biliyorum, var!"

"Becky, kimsenin seni idare ettiği falan yok," diyor Luke sabırla. "Kimse de acayip bakmıyor."

"Bakıyorlar! Sanki vücut avcılarının istilasına uğramışsınız gibi! İnsanlar gülümsemiyor bile! Herkes çok gergin, kaskatı ve..."

"Millet meşgul, hepsi bu." Rahat olma gayretine rağmen Luke huzursuzlanmış gibi duruyor. "Şu anda hepimiz çok çalışıyoruz. Ben de dahil. Gerçekten gitmem gerek." Beni öpüyor. "Pikniğimizi evde yapalım, olur mu? Adam sana bir araba getirtsin."

Bir sonraki saniye de asansörün içinde gözden kayboluyor ve beni de kafamda kaynayan, rahatsız edici düşünceler ve elimde sepetimle öylece bırakıyor.

Toplantı. Ne toplantısı? Niye Mel'in haberi yok?

Şimdi de Luke'u bir restorana koştururken hayal ediyorum zihnimde, Venetia'nın beklediği masaya gidiyor ve garsonların hayran bakışları karşısında şarap kadehlerini tokuşturuyorlar. Venetia ayağa kalkıyor, öpüşüyorlar ve Luke, "Kusura bakma geciktim, kanım uğradı da," diyor...

Hayır. Dur. Dur Becky.

Ama elimde değil. Düşünceler beynime doluyor, tipi gibi yağıyor, birikiyorlar. Her gün öyle yemeklerinde buluşuyorlar. Tüm Brandon I. personeli biliyor. O yüzden Karen ve Dawn o kadar garip, o yüzden beni başlarından savmaya çalışıyorlar.

Diğer asansör kapıları açık vaziyette bekliyor ve içgüdüsel bir biçimde biniyoruz. Zamanı kafa tutuyor.

şundan beri saflık mı ediyorum? Onlar ne biliyor ki? Biliyor, Luke ofise kolunda Venetia ile giriyor, kapıyı kaparken de "Lütfen bir saat rahatsız etmeyin," diyor... "Becky!" Luke'un kulağında patlayan seslerle ye-rimden sığıyorum. "İyi misin? Burada ne için var?" Koridorun bir ucunda uzun adımlarla bana yürüyor, bir tarafında ondan iki kademe alt olan Gary, diğer tarafında da tanımadığım bir adam daha, bir avuç insan da arkalarından geliyor. Hepsi de eşit derecede stresli görünüyor.

"İyiyim!" diyorum neşeli konuşmaya çalışarak. "Düşündüm ki... senin ofisinde piknik yapabiliriz."

Şimdi bu lafı bütün personelin önünde dedim ya, kulağıma ne kadar aptalca geldi! Elimde bu salak his-sir sepetle kendimi Polyanna gibi hissediyorum. Sapa-na da pembe kurdele bağlanmış, kı çoktan yırtılmayı olmalıydım.

"Becky, benim toplantım var." Luke olumsuz anlamda kafa sallıyor. "Üzgünüm."

"Ama Mel hiçbir işin olmadığını söylemişti!" Sesim elimde olmadan daha cırtlak çıkıyor. "Vaktim olacağını söylemişti!"

Gary ve diğerleri birbirine bakıp uzaklaşıyorlar. Luke ve beni yalnız bırakıyorlar. Yanaklarım kızan-ıyor, kendimi aşağılanmış hissediyorum. Kocamı git-meye geldim diye niye herkese ayak bağı oluyorum ve aptal durumuna düşünüyorum ki?

"Luke, neler oluyor?" Sözceklere ben engel ol-madan dökülüyor dudaklarımdan. "Herkes bana

YATIRIM ÖZETLERİ

Fon A: 'Luke'un Portfolyosu'

Bugüne kadar yapılan yatırımlar:

Fon B: 'Becky'nin Portfolyosu'

Bugüne kadar yapılan yatırımlar:

"Kesinlikle!" Venetia sandalyesini çekiyor tokos.
"Bir inceleyelim mi, Becky? Yatağa dön bakalım."
Gözündeki o parıltıyı hiç beğenmiyorum. Göz-
süzce lirkalı çoraplarını çıkarıp yatağa uzanıyorum.
"Hımm." Venetia bacağıma eline alıyor, yakından
bakıyor, sonra da eliyle ovuşturuyor. "Sanırım varisi
bir damar başlangıcı hissediyorum!"
Pürüzsüz cildime dehşetle dikiyorum gözlerimi.
Yalan söylüyor. Varisin v'si yok bacağımda.
"Ben bir şey göremiyorum," diyorum sakın ka-
maya çalışarak.
"Senin için görünmez olabilir fakat ben bu tür şey-
leri ilk başında tespit edebilirim." Venetia omuzumu
hafifçe vuruyor.
"Sana tavsiyem, Becky, şu andan itibaren cema-
ların önerdiği o külotlu çoraplardan giymen." Çal-
ma masasının çekmeçesinden bir paket alıyor ve içi-
den uzun, beyaz muz çoraba benzeyen bir şey çıkar-
yor. "Giysene."
"Onu hayatta bacağıma geçirmem!" diye geri çe-
liyorum korkuyla. Giymek bir yana dursun, elimi bile
süremem o şeye. Hayatımda gördüğüm en itici şey bu.
"Becky, tatlım," Luke öne eğiliyor. "Venetia gi-
men gerektiğini söylüyorsa..."
"Bende varisli damar olmadığına eminim!" Seve-
niye tizleşiyor. "Luke, giydiğim ayakkabıdan döke-
yiydi, unuttun mu?"
"Ah," diye araya giriyor Venetia. "Doğru olabilir.
Bakayım nasıl bir ayakkabıymış."
Yeni platform topuk ayakkabılarını inceliyor ve
üzgün üzgün kafasını iki yana sallıyor.

"Bunlar hamileliğin ilerleyen dönemleri için hiç
uygun değil. Al, bunları dene." En alt çekmeçesine
elini sokup bir çift çirkinin çirkin, kahverengi sanda-
let çıkarıyor. "Bunlar ortopediktir. Ne düşündüğünü
öğrenmek isterim."

Hüzünle bakıyorum ayakkabılara. "Varis çorabı
yerine mi?"

"Ah yok!" Gülümstüyor Venetia. "Bence varis çor-
abını da giymelisin. Ne olur, ne olmaz."

Kaltak. Kaltak.

"Giy hadi tatlım," diyor Luke teşvik edici bir kafa
sallayışla. "Venetia senin sağlığını düşünüyor."

Hayır, düşünmüyorum! diye haykırmak istiyorum.
Ne yaptığımı anlamıyor musun?

Ama haykıramam. Kaçacak yerim yok. İkisinin de
gözü üzerimde. Bunu yapmak zorundayım.

Midem kalkarak yavaşça varis çorabının tekini ba-
cağımdan geçiriyorum, sonra diğer bacağımdan.

"İyice yukarı çek!" diyor Venetia. "İşte böyle. Uy-
luklarından yukarı." Topuklularını çıkarıp iğrenç
sandaletleri giyiyorum. Sonra çıkardıklarını koymak
üzere yeni, kocaman (açık sarı, muhteşem) Marc Ja-
cobs çantamı alıyorum.

"Çantan bu mu?" Venetia'nın delici bakışları
çantada odaklanıyor ve içimde yükselen dehşeti his-
sedebiliyorum. Çantam kalsın. Lütfen, çantama do-
kunmayın.

"Bu hamile bir kadın için fazlasıyla ağır!" diyor
çantayı benden alıp çatık kaşla elinde tartarak.
"Omurgana nasıl bir zarar verebileceğinden haberin
var mı? Biliyorsun, bir yıl bir fizyoterapistle birlikte

sercecede büyük çantalar taşımaktan kendilerine ne
dikleri zararı bir görsen!"

"Büyük çanta moda ama," diyorum inalla.
"Moda!" Venetia parlak bir kahkaha atıyor. "Ma-

da sağlığına zararlıdır. Bunu dene, Becky. Fizyoter-

pistimin önerisi." Bir başka dolabı açıp içinden ka-

renk dokuma kayıştan yapılmış bir bel çantası çıkar-
yor. "Sırtın için çok daha ergonomik. Güvenliğinin

tişörtünün altına bile saklayabilirsin..."

"Harika işte!" diyor Luke, Venetia'dan Marc Ja-
cobs'ımı kapıp ulaşamayacağım uzaklıkta yere koyu-

yor. "Venetia çok nazıksın."

Nazık? Burada neler döndüğünden haberi bile
yok. Ayakta uyuyor.

"Hadi Becky!" Venetia sanki ölgün bir fareyle na-

nayan bir kediyim de, farenin can çekişmesinden
zevk alıyor gibi. "Olacak mı bakalım."

Titreyen ellerimle haki bel çantasını takıyorum.
tokasını sağlamlayıp tişörtümü de üstüne örtüyorum.

Arkamı dönünce arkadaki kapıya asılı duran boy a-
nasında tipimi görüyorum.

Ağlamak istiyorum. Feci bir yaratığa benzedim.
Bacaklarım bembeyaz, iki kalın ağaç gövdesi. Ayak-

larım birer anneanne ayağı. Hem önümde, hem de ar-
kamda iki çıkıntı var.

"Harika görünüyorsun, Becky!" Venetia masanın
atlıyor ve uzun, esnek kollarını ortaya seren, yoga ta-

zı bir esneme hareketi yapıyor. "Luke, buluşmamızı
çok verimliydi. İnternet linkleriyle ilgili söylediklerim

hakikaten çok dikkatimi çekti..."

Sercefil vaziyette, yerime oturup Venetia'mın iş
profilini hakkında konuştuklarımızın bitmesini bekliyo-
rum. Şimdiye broşürü ve nasıl daha iyisinin basılacağı
konusuna dönüyorlar.

"Ah, affedersin Becky!" Venetia ansızın beni
farketmiş görünüyor. "Sana çok sıkıcı geliyordur her-

halde. Biliyorsun, muayenenen tamamlandı, kalmak is-
temiyorsan..."

"Sen öğle yemeği için Suze ve Jess ile buluşmaya-

cak mıydın?" Luke kafasını kaldırıyor. "Kaçsan iyi
olur? Ben Venetia ile birkaç ayrıntının üstünden ge-

ceceğim."

Olduğum yere çakılıyorum. Onu burada bu kadın-
la baş başa bırakmak hiç istemiyorum. İçimdeki her

bir içgüdü bana bunu diyor. Ama bunu dile getirir-
sem, Luke yine sahiplenici ve şüpheci davrandığımı

düşünecek ve gene laf uzayacak.

"Eh, tamam o zaman," diyorum sonunda. "Ben gi-
deyim."

"Sadece ihtiyacın olanları aldığından emin ol," di-
yor Venetia, Marc Jacobs'ımı göstererek. "O çantayı

kullandığımı da duymak istemiyorum!" İşaretparma-
ğımı sallıyor gözümün önünde.

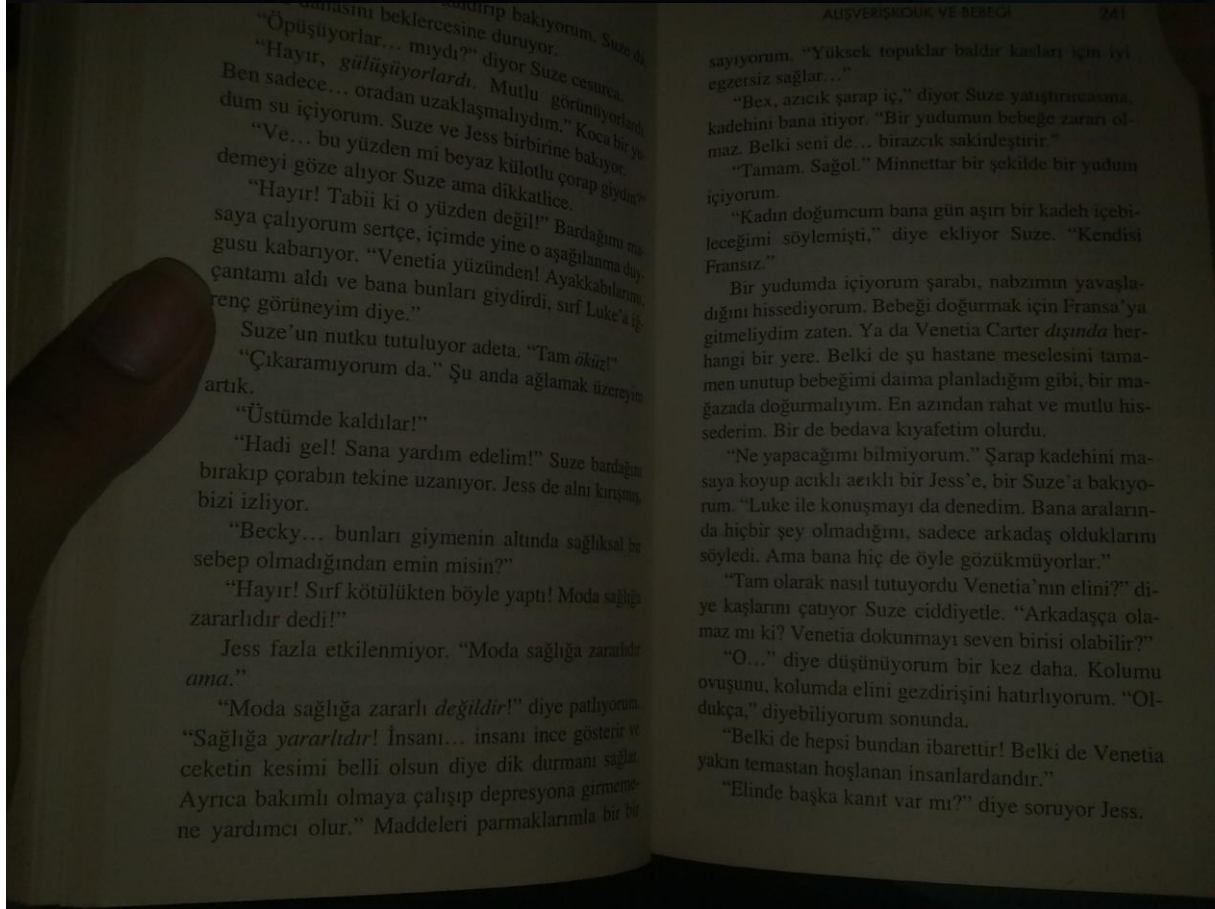
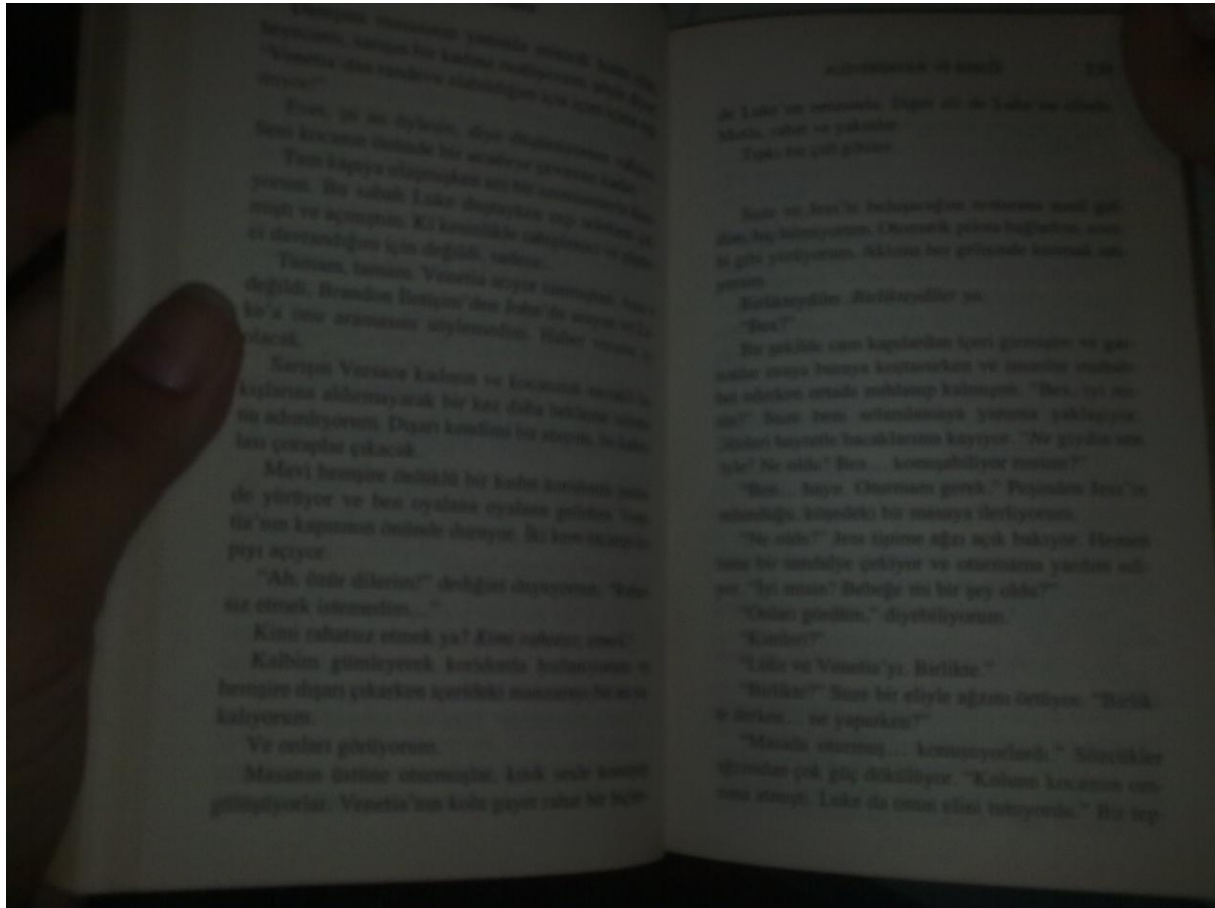
Onu vurmak istiyorum. Ama tartışmanın bir ma-
nası yok, Luke da onun tarafını tutacaktır. Sessizce

cüzdamımı, cep telefonumu, anahtarımı ve hayati öne-
me sahip birkaç makyaj malzemesini topluyorum.

Haki bel çantasına doldurup fermuarı çekiyorum.

"Güle güle tatlım." Luke beni öpüyor. "Seni son-
ra ararım."

"Hoşçakal. Hoşçakal Venetia." Kadının gözüne
bakamıyorum. Odayı terkedip fuayeye çıkıyorum.

"Bebek iyi." Düşünmeden karnıma dokunuyorum.
"Ama benim... bir... sorunun var."
"Ne tür bir sorun?" Annem kaygılanmış görünüyor.
"Becky, yine Mastercard'dan aradılar deme sakın!"
"Hayır! Kişisel... bir şey bu seferki."
"Kişisel?" Annem telaşlanıyor.
"Ben... şey..." Dudağımı ısırıyorum, keşke telefon etmeden önce düşünseydim. Anneme açılmam. Onu da endişelendiremem. Üstelik de bunun olacağı konusunda beni uyardıktan sonra.

Belki de ona gerçeği çıkartmadan tavsiyesini sorabilirim. Hani nasıl insanlar gönül abla köşesine bir arkadaşlarının sorununu yazıyor, oysaki asıl karının mayosuyla yakalanan kendileri oluyor ya.
"İşyerindeki... bir arkadaşım," diye başlıyorum sesim titreyerek. "Galiba... başka bir departmana geçecek. Benden habersiz onlarla konuşuyor ve onlarla öğle yemeğine çıkıyor, az önce de bana yalanını yaladım..." Yanağımdan bir gözyaşı süzülüyor: "Bana akıl verir misin?"

"Tabii ki veririm!" diyor annem şen şakrak. "Tatlım, o sadece bir iş arkadaşı! İş arkadaşlıkların başlar ve biter. Birkaç hafta sonra kim olduğunu bile unutacaksın ve yeni birileriyle birlikte takılıyor olacaksın!"
"Doğru," diyorum durakladıktan sonra.

Dürüst olmak gerekirse, dünyanın en yardımcı tavsiyesi denemez.

"Şimdi," diyor annem. "Bebek bezi çantası aldın mı? Çünkü John Lewis'te harika bir tane gördüm."

"Mesele şu ki, anne..." diye bir kez daha şansımı deniyorum. "Bu iş arkadaşımı gerçekten çok seviyo-

rum. Ve arkandan o insanlarla görüşüp görüşmediğinden de emin değilim..."

"Tatlım ya, kimmiş bu arkadaş?" Annem şaşırıyor. "Daha önce hiç bahsetmiş miydin?"

"Sadece... kafaca nyuştüğüm biri. Çok eğleniyoruz ve... birlikte bir proje üzerinde çalışıyoruz... Ve bilirsin işte, sahiden anlaşıyor gibiydik." Boğazımda koca bir yumru var.

"Onu kaybetmeye dayanamam."

"Onu kaybetmeyeceksin *kı!*" diyor annem neredeyse kahkahalarla gülererek. "Seni başka bir departman için bırakıyor olsa bile, birlikte bir kahve içebilirsiniz gene de..."

"Bir kahve içmek mi?" Sesim kederle çınlıyor. "Birlikte bir kahve içmek neye yarar?"

Venetia bir köşede tınaklarını masaya vura vura beklerken Luke ile bir kafede buluşup bir kahve içtiğimizi hayal ediyorum.

"Becky?" diye heyecanlanıyor annem telaşla. "Hayatım? Sen iyi misin?"

"İyiyim," diye burnumu çekiyorum ve yüzümü ovuşturuyorum. "Sadece durum biraz... moralimi bozdu."

"Bu kadın senin için hakikaten *bu kadar* önemli mi?" Annem resmen afallıyor. Arka planda babamın sesini duyabiliyorum, "Ne olmuş?" diyor anneme ve annem telefonda uzaklaşırken bir hışırtı geliyor sadece.

"Becky," dediğini duyabiliyorum, *alçak sesle*. "Bence hormonlar biraz sinirlerini bozmuş, zavalım..."

Hakikaten ya. *Hormonlardan* falan değil. Kocam bir başkasıyla *ilişki* yaşıyor.

"Becky, dinle beni." Annem katta geri dönüyor. "Arkadaşınla bu konuyu konuşan mı? Osa başka bir departmana geçmeyi planlıyor olabilirsin. Senin sorun mu? Venetia'dan başka arkadaşın mı?"

Bu gece eve geldiğinde Luke ile yatağında yatarken sesizleşiyordum. Yalınca oturmuştu. Ya ne kadar uzat, uykuya geçiyorsun diye sordu ki ya Venetia'yı sevdiğini ve beni onun için sevdiğini söylüyor?

Her iki ihtimali karnımda da mükemmel hissediyordum. "O kadar kolay değil işte," diyordum alımt.

"Ah Becky." Annem derin bir nefes alıyordu. "Nedenlerle yürüyen bir kadın senin için çok önemli, değil mi?"

"Hayır." Ayağımı halıya vuruyordum. "Gülsüm."

"Artık bir yetişkinisin, canım." diye yanıtlıyordu. "Sorunlarında yürüyorsun. Ne yaparsın, seni biliyorsun."

"Haklısın." Derin bir iç geçiriyordum, göğüslerim karnımdan bedenimden çıktığını hissediyordum. "Tatlım."

"Kendine iyi bak, bir taneim. Hiçbir şey değil. Buzma. Babam da sevgilerini iletiyor."

"Görüşürüz anne. Güle güle. Sağol."

Yeni bir azimle telefona kapıyordum. Bu bir anlaşıldığı gibi, anneler her şeyin en iyisini bilir ve benim hayatımda ilk kez bu gerçeği benimle paylaşmıştı. Kesinlikle ne yapacağımı kara versen bile deniyordum.

Bir ocel destekli tutacağım.

Barry R. Brown
37 Maple Vale Road
Maple Vale
London NW10 7YF

3 Kasım 2003

Barry R. Brown

Yatırım menajeri için beş yıllık sözleşme, sekiz yıllık sözleşme için beş yıllık sözleşme.

Konuştu, yine de yine de "Lutens bir işi yapmış" dediğini çok sevdim. Ne kadar endişelendiğini, tutulduğunu, sevdiğini ve güldüğünü, tutulduğunu da memnuniyetle gördüm. Unutmuş seni aydınlatıldı.

Saygılarımla,

Edmond Fortescue
Klinik Edebiyat Profesörü

Ranig: "Lutens apt", sevgiliyle Lutens konuları bittir verilmektedir, unuttum bu da size bir görüşme veriyorum.

Sophie Kinsella

Denny and George
44 Royal School
Covent Garden
London

Bayan R. Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
London NW6 0YF

4 Kasım 2003

Sevgili Rebecca,

Mektubun için teşekkürler. Kadın doğumunu düşünmeye
başladım.

Burada çok mutlu günler geçirdiğimi ve bununla ilgili
getirmek için en iyi yer olduğunu söyleyen biri çok sevdim. Ben
maalesef mağazamızı bu bir doğum odasına çevirmeyi istemiyordum.
Şimdi, eski ve değerli bir müşterimin amacı uğrunda bile olsa.

Bebegin adını 'Denny George Brandon' koyma fikrinizi
londradaki fakat yine de, bu da kararımı değiştiremeyecek.

Doğumda bol şans.

En iyi dileklerle,

Francesca Goodman Mağaza Müdürü

ALÜŞVERİŞKOLUK VE BEBEĞİ

255

REGAL HAVAYOLLARI

Merkez Büro
Preston House
354 Kingsway • Londra WC2 4

Bayan R. Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
Londra NW6 0YF

4 Kasım 2003

Sayın Bayan Brandon,

Mektubunuz için teşekkür ederiz.

Ciddi bir yanlış anlaşılıma düşmüşsünüz galiba.
Eğer Regal Havayolları ile uçarken havada doğum ya-
pacak olursanız, çocuğunuz hayat boyu 'bedava birinci
sınıf uçuş' bileti kazanmayacaktır. Artı siz de çocuğunuz-
un 'refakatçisi' olarak bundan faydalanamayacaksınız.

Uçuş görevlilerimiz daha önce 'milyonlarca' be-
bek doğurtmadı ve şunu da hatırlatmak isterim ki, ge-
çtiğimiz politikası 37 haftayı geçmiş hamile bayanların
uçuşa almamızı yasaklıyor.

Yeniden Regal Havayollarının kabinasına hoş geldiniz
şöyle.

Saygılarımla,

Margaret McNair-Halliday Regal Havayolları Müdürü

KENNETH PRENDERGAST
Prendergast de Wit Connell
Finansal Danışmanlık
Forward House
394 High Holborn Londra WC1V 7EX

Bayan R. Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
Londra NW6 0YF

5 Kasım 2003

Sayın Bayan Brandon,

Mektubunuz için teşekkürler.

'Yeni dahiyane planınızı' duymak beni kaptırdı.
Bebeğinizin yatırım bütçesinin kalması için
'Geleceğin Antikaları' denilen yere yatırımınızı
şiddetle tavsiye eder. Topshop bükiminde elbise-
lerimize göndermemiz konusunda da yorumları ka-
rşınıza yığdım. Bu tür satın alımlar 'çamada kalı-
r' zanaat sağlamayabilir, kimse de 'yeterince alış-
tırılmaz' bundan herhangi bir kar elde edemeyebilir.
Size bono ve hisse senedi gibi daha geleneksel
yatırımlar öneririm.

Saygılarımla,

Kenneth Prendergast
Aile Yatırım Uzmanı

12

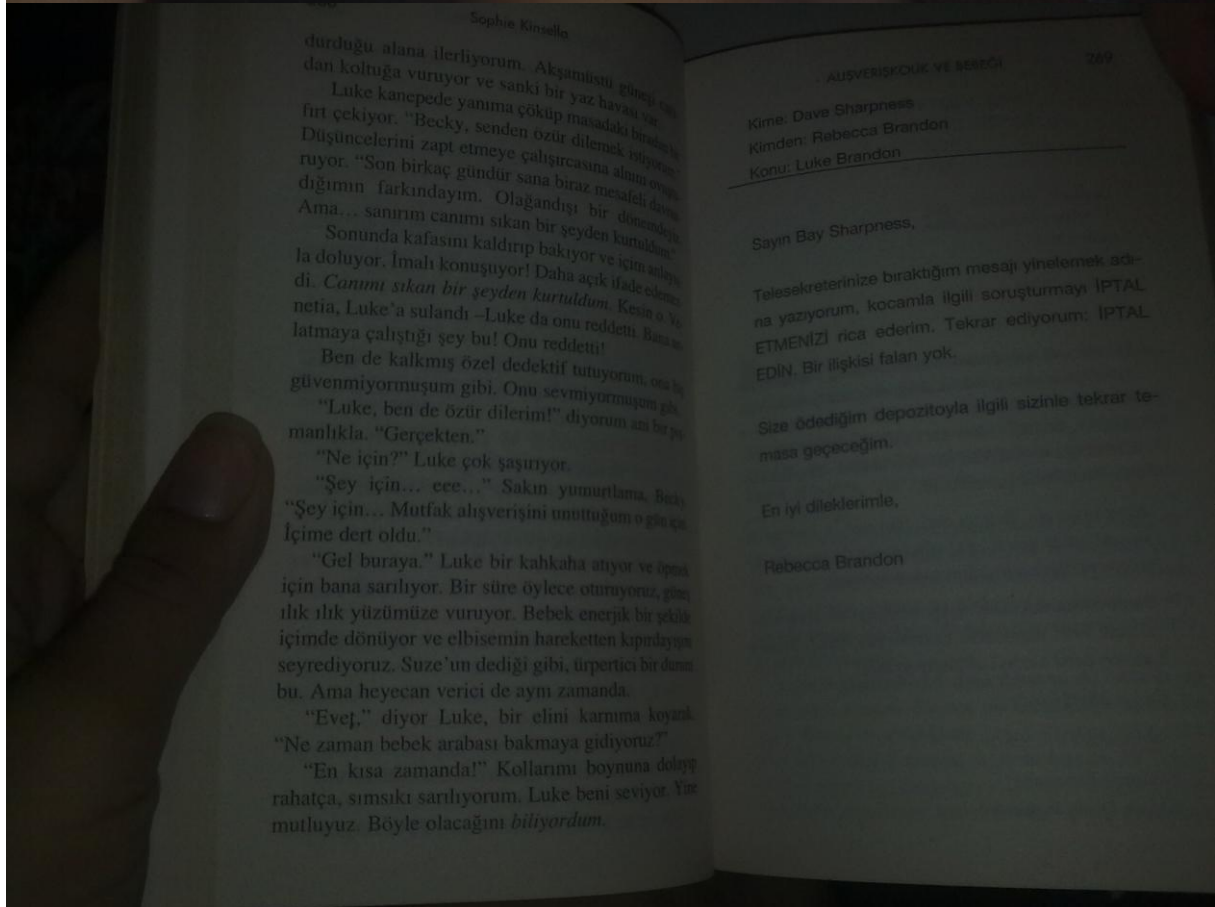
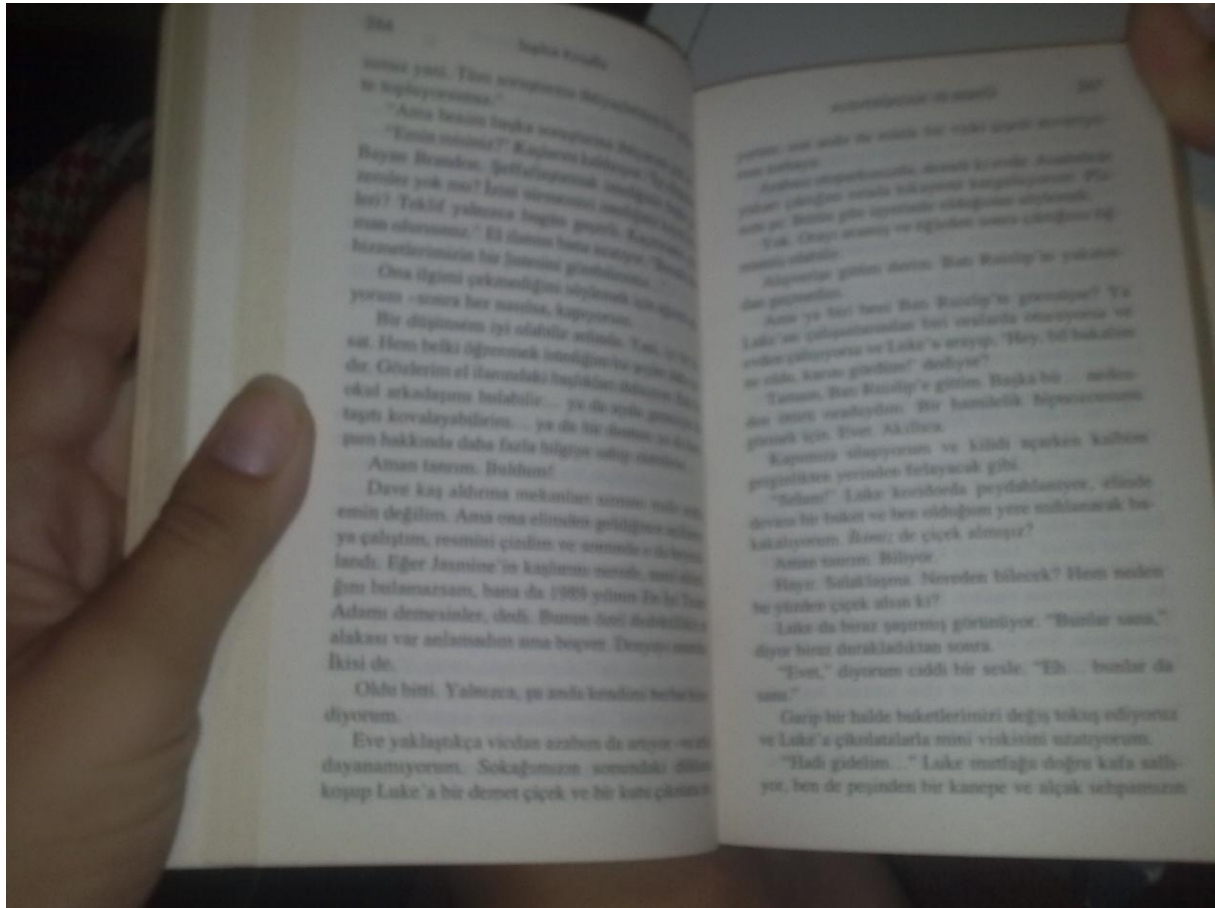
Bunu daha önce niye yapmadım, bilmiyorum. Anne-
min dediği gibi, elimdeki verileri doğru yorumlamalı-
yım. Tek ihtiyacım olan şu basit sorunun cevabını
bulmak: Luke, Venetia ile bir ilişki yaşıyor mu? Evet
ya da hayır.

Ve eğer yaşıyorsa...

Düşüncesi bile mideme kramplar sokuyor, hemen
bıdık sığ nefes alıyorum. Al. Ver. Al. Ver. Acıyı
duymuyorsun. Oraya gelince o köprüyü de aşarım.

Batı Ruislip metro istasyonundayım, A'dan Z'ye
rehberime göz atıyorum. Batı Ruislip'i özel dedektif-
ler mekanı olarak bilmezdim hiç. (Sanırım ben daha
çok 1940'lı yılların Şikago şehir merkezini hayal edi-
yordum zihnimde.)

Ana caddeden yürüyorum, geçerken bir mağaza-
nın vitrininden görünüşümü inceliyorum. Bu sabah
ne giyeceğime karar vermek saatler sürdü fakat so-
nunda sade, siyah bir elbise, vintage ayakkabılar giy-
dim ve kocaman bir güneş gözlüğü taktım. Gerçi an-

Sophie Kinsella

OKSFORD ÜNİVERSİTESİ
KLASİK DİLLER BÖLÜMÜ
OKSFORD
OX1 6

Bayan R. Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
Londra NW6 0YF
3 Kasım 2003

Sayın Bayan Brandon,

Göndermiş olduğunuz Latince telefon mesajları çevirilerini ekte göndermekten memnuniyet duyuyorum ve umarım kafanızı rahatlatırlar. Hepsi tamamen zararsız, örneğin 'sum suci plena' cümlesi aslında 'benim ettiğiniz grafiksel anlamın aksine, 'Hayat dolu' anlamına gelmektedir.

Aynı zamanda 'licitum dic', 'fac me' ve Latince'de altı anlamına gelen 'sex' tabirlerinin de sizi ayırtmaya yardımcı olabileceğini zannediyorum.

Yardımlarım dokunabileceği herhangi bir konu olsa da yine beni aramaktan çekinmeyin lütfen. Mesela Latince dersi almayı düşünüyorsanız?

En iyi dileklerle,

Saygılarımı sunarım,

Edmund Fortescue
Klasik Diller Profesörü

13

Kocanız gizli bir ilişkisi olmadığında, tüm dünya gözünüze bambaşka görünüyor.

Birdenbire telefonun çalması yalnızca herhangi bir aramadan ibaret oluveriyor. Mesajsa, sadece mesaj. Eve geç gelmek bir tartışma sebebi oluşturmuyor. Hatta anlaşılan 'fac me' de... zannettiğim anlamda gelmiyormuş.

İyi ki özel dedektifin araştırmasını iptal ettim, diye şükrediyorum. Bütün kağıtlarını ve tarifleri yak-tım, yani Luke'un bulma ihtimali sıfır. (Tabii sonra yangın alarmı çalışmaya başlayınca çabucak zararlı bir saç maşasıyla ilgili bir hikaye uydurmak zorunda kaldım ya, neyse.)

Luke bugünlerde çok daha rahat ve iki haftadır da onun adını anmadı. Sadece bir Cambridge mezunlar günü davetiyesi geldiğinde gayet sıradan, "Ah evet, Ven bahsetmişti," demesi dışında. Londra'da Guildhall'da resmi bir dansmış ve Oscar törenine katılan Catherine Zeta Jones kadar havalı ve şık görünmek

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Her şeyden önce, bu bir mesajdır. Bu mesajın amacı, size bir şey söylemektir."

"Eğilim." Eric'in yaklaşıp görsel olarak Danny'ye bir şeyler göstermek istediğini anladım.

"Eee... tamamen ne istedi?" diye sordum. "Patronun beni biraz süzmesini istiyorum."

"Üzerinde çalışıyorsun, tamam mı?" diye sordum. "Eğer işi beğenirsem sana bir şeyler vereceğim. Belki başka Avrupa'ya da gidebilirsin."

"Başka Avrupa şehirleri mi?" diye sordum. "Tabii. Sence bu... ne kadar ilginç?" diye sordum.

"İzlenim de kendimi tanıtır." diye sordum. "Eğer işi beğenirsem sana bir şeyler vereceğim. Belki başka Avrupa'ya da gidebilirsin."

"Bu cümle kelimeleri kelimesine bana tekrarla." diye sordum. "Eğer işi beğenirsem sana bir şeyler vereceğim. Belki başka Avrupa'ya da gidebilirsin."

"Eğer işi beğenirsem sana bir şeyler vereceğim. Belki başka Avrupa'ya da gidebilirsin."

"Eğer işi beğenirsem sana bir şeyler vereceğim. Belki başka Avrupa'ya da gidebilirsin."

"Eğer işi beğenirsem sana bir şeyler vereceğim. Belki başka Avrupa'ya da gidebilirsin."

"Eğer işi beğenirsem sana bir şeyler vereceğim. Belki başka Avrupa'ya da gidebilirsin."

"Eğer işi beğenirsem sana bir şeyler vereceğim. Belki başka Avrupa'ya da gidebilirsin."

"Eğer işi beğenirsem sana bir şeyler vereceğim. Belki başka Avrupa'ya da gidebilirsin."

"Eğer işi beğenirsem sana bir şeyler vereceğim. Belki başka Avrupa'ya da gidebilirsin."

"Eğer işi beğenirsem sana bir şeyler vereceğim. Belki başka Avrupa'ya da gidebilirsin."

Nihayet tüm şampanyaları da yuvarladıktan sonra moda muhabirleri uzuyor. Brianna ve Eric kendi ofislerine kapıyor ve ben de Danny'yle yalnız kalıyorum. Ya da, Danny ve mahiyetiyle.

"Eee, öğle yemeğine mi gitsek?" diye teklif ediyorum.

"Tabii!" diyor Danny ve Carla'ya bir bakış atıyor. O da anında telefonunu kulağına götürüyor. "Travis, benim Carla. Arabayı getirebilir misin lütfen?"

"Harika! Limuzine biniyoruz!" diye başlıyorum. "Şu köşede nezih bir yer var." diye başlıyorum. "Buffy, Zagat'ın tavsiye ettiği üç restoranda yer ayırttı. Japon, Fransız, üçüncüsü de sanırım... İtalyan restoranydı."

"Fas yemeklerine... ne dersin?" diye Danny'ye soruyorum.

"Buffy'yi arayayım," diyor Carla, gözünü bile kırpmadan. Hep birlikte limuzine binerken o da hızlı arama tuşundan arıyor. "Buffy, ben Carla. Rezervasyonları iptal etmeden öğle yemeği için bir Fas lokantası araştırabilir misin? Fas lokantası," diye tekrar ediyor, tek tek konuşarak. "Londra'nın batı tarafında. Sağol şeker."

"Canım sütlü kahve istedi," diyor Danny anımsatıyor. "Mocha latte."

Carla bir saniye kaybetmeden yeniden telefonunu açıyor. "Merhaba Travis, ben Carla," diyor. "Bir Starbucks'ın önünde durabilir miyiz? Starbucks."

Otuz saniye sonra limuzin bir Starbucks'ın önüne yanaşiyor. Carla kapıyı açıyor.

"Sadece mocha latte mi?" diye soruyor. "Hi hi," diyor Danny de tembel tembel geri çekilerek. "Sen bir şey ister misin, Stan?" Carla iPod'unu açmış ve koltuğa gömülmüş korumaya dönüyor. "Hi?" diye gözlerini açıyor Stan. "Ha, evet, Starbucks. Bana da bir kapuçino. Çok köpüklü olsun." Arabanın kapısı kapanıyor ve olanlara inanamayarak Danny'ye dönüyorum. Bütün gün insanları böyle koşturuyor mu?

"Danny..." diye soruyorum. "Hi?" Danny *Cosmo Girl* dergisinden kafasını kaldırıyor.

"Hey, üşüyor musun? Ben biraz üşüdüm." Telefonunu açıp hızlı arama tuşuna basıyor. "Carla, araba biraz soğuk. Tamam, sağol."

Bu son noktayı artık. "Danny, bu çok saçma!" diye heyecanlanıyorum. "Sürücüyle kendin konuşamaz mısın? Kendi kahveni kendin alamaz mısın?"

Danny gerçek anlamda allak bullak olarak bakıyor. "Evet... belki," diyor. "Herhalde." Telefonu çalıyor ve Danny açıyor. "Evet tarçınım. Ah, bu çok kötü." Eliyle telefonu kapatıyor. "Buffy, bize bir Fas lokantası bulamamış. Lübnan yemekleri olur mu?"

"Danny..." Kendimi başka bir gezegende gibi hissediyorum. "Tam şurada çok hoş bir restoran var." Arabanın dışını işaret ediyorum elimle. "Oraya girsek işte? İkimiz, baş başa?"

"Ah," Danny bu fikri kafasında tartar gibi yapıyor. "Evet... tamam. Hadi o zaman."

Carla elinde Starbucks paketiyle yaklaşırken arabadan iniyoruz.

Ogle yemeğine gidiyoruz," diyor. "Bak Danny ve ben. Oraya." Annie's adlı restoranı gösteriyor.

"Tamam." Carla durumu anlamışçasına şevkle başıyla onaylıyor. "Harika! hemen rezervasyon yapalım size..." Tüm şaşkınlığım ve hayretim karşısında telefonunu açıyor ve tekrar hızlı arama yapıyor. "Bakam Buffy, Annie's denen bir restoranda iki kişi için yer ayırtabilir misin, bur ismi heceleyeyim..."

Buffy New York'ta. Bizse mekandan on metre ötedeyiz. Bu nasıl bir mantıktır?

"Gerçekten, biz iyiyiz, sağol!" diyor Carla'ya. "Sonra görüşürüz!" Danny'yi kaldırma doğru gidiyor tirip restorana sokuyorum.

Bir masa bulmak için biraz bekliyoruz. Fakat karnımı insanların gözüne sokacak şekilde öne çıkarıyorum ve başgarsona bakarak kederle iç geçiniyorum. Ve birkaç dakika sonra köşede bir banklı masaya oturuyor, lezzetli zeytinyağına eklemek banıyoruz. Çok rahatlatıcı. Neredeyse teslimiyeti kabul edip Buffy'ye arayacaktım çünkü.

"Burada olmak çok güzel!" diyor Danny, garsonu şarabımı doldururken. "Kadehimi sana kaldirıyorum Becky!"

"Ben de sana!" Su bardağına tokuşturuyorum ben de.

"Bu da The Look için hazırladığın olağanüstü bir sarıma!" Doğal bir sessizlik bırakmak için kendimi zorluyorum. "Eee, bize ne zaman bir şeyler gösterseneğini söylüyordun tam?"

"Öyle mi?" Danny şaşırıyor buna. "Hey, haftaya benimle Paris'e gelmek ister misin? Bir gay günü olacak..."

"Muhteşem!" Başımınla onaylıyorum. "Mesela şu ki Danny... biz... yani... bir an önce bir şeyler ortaya çıkarmamız lazım."

"Bir an önce?" Danny ihanete uğramış gibi gözlerini fal taşı gibi açıyor. "Ne demek, bir an önce?"

"Anlarsın işte ya! Yapabildiğin en kısa zamanda. Mağazanın hayatını kurtarmaya çalışıyoruz, o yüzden ne kadar çabuk üretirsek, o kadar iyi..." Danny serzeniş dolu bakışların yüzüme sabitleyince sesim gittikçe azalıyor.

"Yaparam tabii *bir an önce*," diyor, tiksintiyle kelimelerin üstüne basa basa. "Beş dakikada birkaç dandik fikir uydururum. Ya da *anlamlı* bir şey üretirim. Bu da *zaman* alabilir. Bu yaratıcılık sürecidir, sanatçı olduğum için özür dilerim." Bir yudum içip kadehini masaya koyuyor.

Beş dakikada uydurulmuş birkaç dandik fikir bana uymaz desem yalan olur.

Uymaz mı?

"Bir orta yol yok mudur?" demeyi göze alıyorum sonunda. "Mesela... yaklaşık... bir haftaiçinde daha *makul* fikirler bulsan?"

"Bir *hafta* mı?" Danny öncekinden de daha alıngan duruyor.

"Ya da... her neyse ya." Geri çekiliyorum. "Yaratıcı kişi sensin, en iyi nasıl çalışacağımı sen daha iyi bilirsin. Evet! Ne yiyeceksin?"

Penne (ben) ve itakoz (Danny) ve ben... yumurtası salatası (Danny) ve şampanyası (Danny) sipariş ediyorum.

"Sen nasılsın bakalım?" diye soruyor Danny. Ben son zamanda birden elini eteğime çektim. "Etilerim kadavram Nathan'la tam bir kahve yaparım. Ben birliyle birlikte sandım bir ara."

"Ben de aynen," diye itiraz ediyorum.

"Ne?" Danny şaşkınlıktan yuvaklık yapıyor.

"Sen de Luke'un bir..."

"İlişki yaşadığını sanıyordum." Kafamı sallıyorum.

"Şaka yapıyorsun." Hakikaten şaka yapıyorum.

"Ama siz ikiniz kırsırsınız."

"Her şey yolunda şu an," diye ona rahatlatıyorum.

"Hiçbir şey olmadığımı biliyorum. Ama seninle özel dedektif takacağım."

"Hadi canım." Danny gözleri aydınlanarak eğiliyor.

"Sonra ne oldu?"

"İptal ettim."

"Tanrım." Danny tüm bu bilgiyi kafama oturtarak ekmeğini çiğniyor. "Niye seni aldığımın düpedün peki?"

"Bir kadın vardı işte. Kadın doğumcum. Ve Luke'un eski sevgilisi."

"Ahh." Danny yüzünü ekşitiyor. "Eski sevgi. Çok acı. Neye benziyor?"

Birden aklıma Venetia'nın bana o iğrenç sarımsı bini giydirisi ve gözündeki zafer kazanmış gibi...

"O kız saçlı bir kaktüs ve ondan nefret ediyordum." diyorum. Unutduğundan de daha can sıkıcı bir şekilde. "Osu Zalmella de Venetia'ya solum taktım."

"Ve bebeğini o mu doğurtacak?" Danny kabbahı atıyorsa başlıyor. "Doğru mu bu?"

"Hiç konuk değil!" Ben de kıkırdamadan edemiyordum ama.

"Bu doğumun güzencem çıkarım." Danny kokteyli kılavuzundaki sırtını ağzına atıyor. "İkan! Hayır, um kaktüs." Ben de bileli satıp çıkar."

"Ken yanı ya." Çiğnemekten midem acıyor. Masada kahkahanı topluyor ve mesaj geliyor, bakmak için elime alıyorum alet. "Hey, Luke'un gelmiş! Merhaba demek için uğruyor." Sipariş verirken Luke'a mesaj çektiğim de, ogle yemeğinde olduğumuzu bilsin diye.

"Harika." Danny şampanyası kokteylinde bir for çekiyor.

"İşim aramız iyi yani?"

"Harika. Hatta, her şey mükemmel. Yarin birlikte bebek araban bakmaya gideceğiz." Danny'ye güzellik dolu bir gülüçük atıyorum.

"Osu aldığımız sandığından Luke'un haberi yok mu?"

"Birkaç kez konuyu açar gibi oldum," diyorum, ekmeğine yağ sürerken. "Ama o hep aralarında bir şey olduğunu inkar etti. Ben de bir daha lafını etmeyeceğim."

"Özel dedektifi de bilmiyor." Danny'nin gözü parlıyor.

"Herhalde yani bilmiyor." Gözlerimi kısıyorum. "Sakin söylüreyim deme, Danny."

"Hayatta!" diye bağırıyor Danny masumca şampanya kokteyli hüpürdetiyor. "Selam millet!" Arkamı dönünce Luke'un kalabalık masalar arasından bize yaklaştığını görüyorum. Yeni Paul Smith takımını giymiş, BlackBerry'si de elinde. Bana göz kırpmıyor ve ben de bu sabahı hatırladığım için delice sırtıma yerine, duruşumu bozmaya çalışıyorum. Yo, burada anlatmayacağım. Yalnızca eğer Venetia'nın dediği gibi çekiciliğini kaybetmiş ve seksi olmayan biriysem Luke niye o zaman...

Neyse. Devam.

"Danny! Uzun zaman oldu."

"Luke!" Danny ayaklanıp Luke'un sırtına hafifçe şaplak vuruyor. "Seni görmek ne güzel!"

"Tüm başarıların için seni tebrik ederim!" Luke yan masadan bir sandalye çekiyor. "Fazla kalamayacağım ama Londra'ya hoşgeldin demek istedim."

"Şerefine dostum." Danny hayatımda duyduğum en berbat sokak aksanıyla konuşuyor. Şampanya kokteyli diptir ve garsonun yenisini getirmesini bekliyor. "Size de tebrikler çocuklar!" Elini hafifçe karnımda gezdiriyor, sonra bebek tekme atınca kaçıyor. "Tanrım. O neydi öyle?"

"Heyecan verici!" Luke gülererek kafa sallıyor. "Birkaç hafta kaldı!"

"Tanrım." Danny gözlerini karnımdan ayırmıyor bir türlü. "Ya içindeki kızsız? Bir Becky Bloomwood daha. Ofise dönsen iyi olur, Luke, biraz para kazan. Çok ihtiyacın olacak."

"Kes sesini!" Danny'nin kolunu yumrukluyorum. Luke da ayaklanıyor zaten. "Ben zaten geçiyordum."

uğradım. İain arabada beni bekliyor. Tekrar görüşürüz, Danny. Hoşçakal tatlım." Beni alımdan öptüyor, sonra bir şey arıyormuş gibi restoran camından dışarıyı kesiyor.

"Ne var?" diyorum bakışını takip ederek.

"Yok..." Luke kaşlarını çatıyor. "Bir şey demeyecektim aslında ama son birkaç gündür birileri tarafından takip ediliyormuş hissine kapılıyorum."

"Takip edilmek mi?"

"Sürekli aynı adamı bir yerlerde görüp duruyorum." Luke omuz silkiyor. "Dün ofisin dışındaydı, az önce gene gördüm."

"Ama kim..." Duruyorum.

Siktir. Hayır. *Olamaz.*

İptal etmişim. Ettim, eminim. Telefon edip Dave Sharpness'ın telesekreterine mesaj bıraktım. E-posta da attım.

Danny'nin zevkten dört köşe bakışını yakalıyorum.

"Birinin seni takip ettiğini mi hissediyorsun. Luke?" diyor kaşlarını kaldırarak. "Yani... özel dedektif falan gibi mi?"

Onu öldüreceğim.

"Bir şey değildir bence!" Sesim hafif boğuklaşıyor. "Tesadüfün tesadüf!"

"Herhalde." Luke kafa sallıyor. "Yine de garip. Hadi görüşürüz." Elime dokunuyor ve sonra Danny ve ben gidişini izliyoruz.

"Güven, evli bir çift arasındaki en eşsiz duygudur," diye gözlemliyor Danny. "İkiniz de çok şanslısınız."

KENNETH PRENDERGAST

Prendergast & Witi Connell

Finansal Danışmanlık

Forward House

394 High Holborn Londra WC1V 7EX

Bayan R. Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
Londra NW6 0YF

20 Kasım 2003

Sayın Bayan Brandon,

Mektubunuz için teşekkür ederim.

Starbucks'taki yeni hissenizi farkettim.

Size daha fazla, sırf bedava kahve gibi 'havalı' hissedar yararları uğruna yatırım yapmamanızı öneririm. Daha sağlam, uzun vadeli büyüme sağlayacak yerler aramalıyız.

Saygılarımla,

Kenneth Prendergast

Aile Yatırım Uzmanı

"Zaten yaptım demiştin."

"Yaptım! Günlük önce! Hepsi hata!" Dave Sharpness'in kartını buluyorum ve parmaklarımı acıyla kaydırarak numarayı çeviriyorum.

"Onu izlettirdiğini öğrenince Luke nasıl bir tepki verecek sence?" diye soruyor Danny, muhabbet eden gibi. "Ben olsam çok sinir olurum."

"Hiç destek olmuyorsun şu an." Ona dik dik bakıyorum.

"Ve özel dedektifin lafını ettiğin için de sağol!"

"Ah, affedersin!" Danny özür diler numarası yaparak elini ağzına kapatıyor. "Çünkü kendi çakamam dı bunu."

Sesli mesaj çıkıyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Bay Sharpness. Ben Becky Brandon. Bir karnımlık oldu sanırım. Kocam Luke'u takip etmeyi bırakmanızı rica edeceğim. Herhangi bir soruşturma istemiyorum. Lütfen yardımcılarınızı görevden çekin. Teşekkürler." Telefonu kapayıp burnumdan soluyarak Danny'nin şampanyasından bir yudum içiyorum.

"Tamam. Oldu."

"Bir sürü arazi yapı... El kitabından... rinci kalite bebek arabalarını deneyebilirsiniz ve... rentte yolunuzu kaybetmemeniz için size bir... eşlik edecek."

"Bebek arabası satın alma labirenti mi yoksa... çek anlamda bir labirent mi?" diye öğrenmek istiyordu Luke.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyordu, el kitabına göz attıktan sonra. "Her neyse, en çok seçeneğe daymış ve Suze oraya gitmemiz gerektiğini söylüyor."

"Anladım." Luke kaşlarını kaldırıp bir U dönüşü yapıyor. Sonra dikiz aynasına bakarak kaşlarını oynatıyor. "Şu araba bir yerden tanıdık sanki."

Siktir.

Her zamanki gibi davranmaya çalışarak: hata için kafamı çeviriyorum. Kahverengi bir Ford ve siyah rüçü bir erkek. Koyu renk saçlı, çiçek bozğu gibi, özel dedektif tipli biri.

Siktir, siktir, siktir.

"Hadi radyo dinleyelim!" diyor. Farklı kanalları gezmeye koyuluyorum, sesini de sonuna kadar alıyorum ki Luke'un dikkati dağılsın. "Her neyse benim, tanıdıkça ne olmuş? Dünyada onlarca kahverengi Ford var. Kim bilir kaç tane? Muhtemelen... bir milyon tane. Yok, yok, on..."

"Kahverengi Ford?" Luke bana acayip acayip bakıyor.

"Ne?"

Tekrar kafamı çeviriyorum. Kahverengi Ford gözden yitmiş. Nereye gitmiş ki?

"Ben yanımdan geçen üstü açılabilen BMW'yi kasetlemiştim," diyor Luke radyonun sesini kısarak. "Mel'in kocasının arabasına benziyordu."

"Ah, evet," diyorum durakladıktan sonra ve pes ediyorum. Bir süre ağzımı hiç açmasam daha hayırlı olacak sanırım.

Bebek Arabası Şehrine gitmenin bir saat süreceğini hiç düşünmemiştim. Kuzey Londra'nın hemen dışında bir ardiye ve otobüse binebildiğiniz, özel bir park alanı da yer alıyor. Bunu da daha önce farketmemiştim. Olusun, yine de. Dünyanın en havalı, bir numaralı bebek arabasına sahip olunca hepsine değecek.

Otobüsün basamaklarından inerken etrafa kaçamakça bir göz atıyorum -ama özel dedektife benzer birilerini görmüyorum. Çoğunlukla bizim gibi bebek bekleyen çiftler var. Tabii eğer... Dave Sharpness peşimize bir başka bebek bekleyen çifti takmadıysa?

Hayır. Paranoyaklaşıyorum. Bunu kafaya takmaktan vazgeçmeliyim. Neyse, Luke'un öğrenmesi dünyanın sonu mu olur hem ayrıca? En azından, evliliğimizi düşünüyorum. Bir bakıma, koltuklarının *kabarması* lazım, onu takip ettiriyorum.

Kesinlikle.

Diğer çiftlere katılıp geniş kapılara doğru ilerliyoruz ve içeri girdiğimizde de zevkten dört köşe olmak isten değil. İşte buradayız, birlikte bebek arabası seçiyoruz. Hep hayal ettiğim gibi!

"Evet!" Luke'a sırtıyorum. "Ne düşünüyorsun? Nereden başlayalım?"

"Tanrım," diyor Luke, etrafına bakınarak. Ninnilerin ve havalandırma ügultusunun ses sistemini feci

etkilediği, kocaman kubbeli bir yapı tuzağı. Tavanın süslenmiş tavanlık tabakalarında, Yeni Adamlar, bir sürü arazi yapıtı, Seyahat Sicimleri, Bütçeler ve...

"Neye ihtiyacımız var?" Luke alımlı soruyor. "Bir bebek arabasına mı? Bir seyahat sicimine mi? Bir katalan arabasına mı?"

"Değil." Bilgiliymiş gibi konuşmaya çalışıyorum da gerçek şu, bütün bu bebek arabası ve seyahat sicimi çakamıyorum bir türlü. Suze sistemi bunu açıklıyor: çalıştık ancak finans muhabiri olduğunda katıldığı basın toplantılarından farkıydı. Dönün bu tür toplantıların iyi ve kötü yanlarını inceledim dünden ve son lafı bittiğinde, tek kelimesini bile anlamadığımı söyleyemedim utançından.

"Ben biraz araştırma yaptım," diye ekliyorum ve çantamı karıştırıp Bebek arabası listemi Luke'a gösteriyorum. Son birkaç haftadır, benim kadar bir bebek arabası ya da püsket görsen adını bir kere duymuyordum ve hiç kolay olduğunu söyleyemiyordum. Bütün High Street Kensington'ı aralamak zorunda kaldım.

Luke gözlerine inanmayarak sayfaları çeviriyor. "Becky, burada yaklaşık otuz farklı araba var ve..."

"Eh, ne de olsa uzun liste! Biraz elememizi gerektirir, o kadar."

"Yardım ister misiniz?" İkimiz de kafamızı ovuşturup bakıyoruz ve bize yaklaşan yuvanlık kafalı, kocak karpımsı saçlı bir adam görüyoruz. Koca yaka ti gömlek giyip Adam Stuart yazan bir rozet takmış ve eliyle de ustaca mor bir püsketi itiriyor.

"Bu bebek arabasına ihtiyacımız var," diyor Luke. "Ah, Stuart'ın bakışları kartımıza kayıyor. 'Katalan' mı? Bunu ilk gördüğüm mü?"

"İk ve tek," diyor Luke dündün. "Kabul etmekte istemiyoruz ama bir ayarın her şeyi alıp götürmeyecektir, değil mi Becky?"

"Kesinlikle!" Başımı onaylıyorum.

"Tabii, Glenda! Şimdi ilgilenir misin? O Bütünün ne gördü. Stuart'ın püsketi parlak zeminde on metre ilerdeki bir kadına doğru itiriyor, sonra bize dönüyor yeniden. 'Şimdi, Ne tür bir bebek arabası arıyorsunuz?'"

"Emin değilim," diyor Luke'a da bir bakış atarak. "Sanırım biraz yardım ihtiyacımız var."

"Elbette!" Stuart kafa sallıyor. "Bu taraftan."

Bir Seyahat Sicimleri alanının tam ortasına götürüyor, sonra bir mizaj rehbiri gibi duruyor.

"Her çili biberinden farklıdır," diyor şakırcasına. "Her bebek eşsizdir. O yüzden, tercihinizi daha iyi belirlemek adına ilerlemeden önce size hayat tarzınız hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

Bir yayla beline bağlı bulunan bir not defterine uzanıyor. "Denenmiş misiniz bir bakalım. Aracınızdan beklentileriniz nedir? Kaldırım yürüyüşü ve alışveriş mi? Doğada eğlence mi? Ekstrem dağcılık mı?"

"Hepp," diyor Luke hıylayarak bir şekilde, adamın sevinen menü olmuş haldeyim.

"Hepp mi?" diye heyecanlanıyor Luke. "Becky, sen ne zaman ekstrem dağcılık yapıyorsun?"

"Belki yaparım!" diye karşılık veriyorum. "Belki böyle bir hobî edinirim!" Kendimi Everest'in etekle-

"Bu modelde dönmüş dairesini yamultamıyormuz." Stuart gösterirken gözleri parlıyor. "Savaşçı, off-road'cuların Humvee'sidir. Yaylı bağlantı kısımlarını görüyor musunuz?"

"Hi hi." Stuart birkaç not çiziktiriyor. "Şimdi, bebek arabasının çabucak katlanıp araba kullanımına uygun olmasını mı istiyorsunuz? Yoksa bir araba koltuğuna dönüşmesini mi? Hafif ve manevra kabiliyeti yüksek bir şey mi arzu edersiniz, yoksa sert ve güvenli mi?"

Luke'a bir bakış atıyorum. O da benim kadar temsilmiş.

"Birkaç model görelim de." Stuart merhamet ediyor sanki. "Bir fikriniz olur."

Yarım saat sonra beynim dönüyor. Araba koltuğuna dönüşebilen bebek arabalarına, hidrolik sistemle katlanabilen pusetlere, bisiklet tekerlekli bebek arabalarına, özel dikilmiş Alman kumaşlı bebek arabalarına ve bebeği kirlilikten koruyan ve 'alışveriş ve sütü kahveler için ideal' bir bebek arabasına (bunu sevdim) baktık. Panduflara, yağmurluklara, bebek bezi talarına ve güneşliklere de baktık.

Doğrusu, şu anda bir sütü kahveye hazırım ama Luke tabir yerindeyse, kendini adadı. Hayatımda gördüğüm en devasa, dayanıklı tekerlere sahip bir pusetin iskeletine eğilmiş. Haki kamuflaj desenliyle kaplı bir puset ve kocaman bir Action Man oyuncakına benziyor.

"Eklemler bir şasisi var demek," diyor Luke ilgilenerek.

"Bu dönüşü nasıl etkiliyor?"

Tanrı aşkına. Araba mı bu yahu?

"Bu modelde dönmüş dairesini yamultamıyormuz." Stuart gösterirken gözleri parlıyor. "Savaşçı, off-road'cuların Humvee'sidir. Yaylı bağlantı kısımlarını görüyor musunuz?"

"Savaşçı mı?" diye yinelıyorum ağızım açık kalarak. "Adi Savaşçı olan bir bebek arabası almayacağız!"

İki adam da bana aldırıyor. "Harika bir mühendislik örneği." Luke tutma yerini kavriyor. "İyi."

"Bu bir erkek arabası. Son moda bir araba değil."

Stuart tutmakta olduğum Lulu Guinness imzalı gezintisi arabasına hafiften burun kıvrarak bakıyor. "Geçen gün buraya eski SAS komandosu bir adam geldi, Bay Brandon." Sesini kısıyor. "Bu arabayı seçti."

"Ben çok beğendim." Luke bebek arabasını ileri geri itiyor. "Becky, bence bunu alalım."

"Oldu." Gözlerimi deviriyorum. "O seninki olur."

"Ne demek seninki?" Luke bana dimdik bakıyor.

"Ben bunu almak istiyorum!" diyorum inatla. "Sarıyla üretilmiş, Lulu Guinness etiketli ve içinde iPod'u var. Güneşliğine baksana. Muhteşem bir şey!"

"Ciddi olamazsın," Luke onaylamayan bakışlarını arabada gezdiriyor. "Oyuncağa benziyor."

"E seninki de tanka benziyor! Sokakta onunla yürümeyen ben!"

"Sadece şunu belirtiyim," diye araya giriyor Stuart kibarca, "ikinizin de seçimini takdir etmekle beraber, ikisinde de sizin başta aradığınız araba koltuğu olma ve dümdüz katlanma özelliği bulunmuyor."

"Ah." Lulu Guinness arabaya bakıyorum. "Tamam."

ne de alışveriş yaparken kullanmak için." Bu da bir fikir.

Stuart hemen başka bir çiftin yanına devam ediyor, Luke ve ben de kafeye yollanıyoruz.

"Tamam," diyorum masalara vardığımızda. "Ben gidip kahvelerimizi al. Ben de burada oturup tam olarak neye ihtiyacımız olduğunu düşünüyüm."

Bir sandalye çekiyorum, oturup bebek arabası ile temle kalem çıkıyorum. Sayfanın arkasına Öneriler Arananlar yazıyorum ve bir tablo çiziyorum. Ben başarmanın tek yolu bilimsel yaklaşmak.

Birkaç dakika sonra Luke elinde içecek tepsiyle yanıma geliyor. "Bir gelişme kaydedebildin mi?" diye soruyor karşıma otururken.

"Evet!" Kafamı kaldırıyorum, suratım uğraşmaktan kızarmış halde. "Evet, mantıksal yaklaşımı denedim... ve beş bebek arabasına ihtiyacımız var."

"Beş?" Kahvesini düşürmesine ramak kalıyor. "Becky, küçük bir bebeğin beş arabaya ihtiyacı olması mümkün değil."

"Var! Bak." Ona tablomu gösteriyorum. "Parti belili bir seyahat sistemi ve bebeğimizi minikken kullanmak için bir araba koltuğu lazım." Parmak baskıyla tek tek sayıyorum.

"Yürüyüşe çıktığımızda kullanmaya bir off-road araba gerek. Şehir içi için bir tane alışveriş ve kahveler için ideal arabaya ihtiyaç var. Bir de o iPod'lu Lulu Guinness'e ihtiyacımız var."

"Niye?"

"Çünkü... çok güzel," diyorum savunmaya geçerek. "Diğer bütün Lezzetli Annelerde ondan olacak."

"Diğer Lezzetli Anneler derken?" Luke bana boş boş bakıyor. Ciddi. Hiç mi hatırlamıyor ya?

"Vogue dergisindeki! En Lezzetli Anne ben olmalıyım!"

Stuart kahve alanının yanından geçiyor ve Luke uzaktan ona selam veriyor.

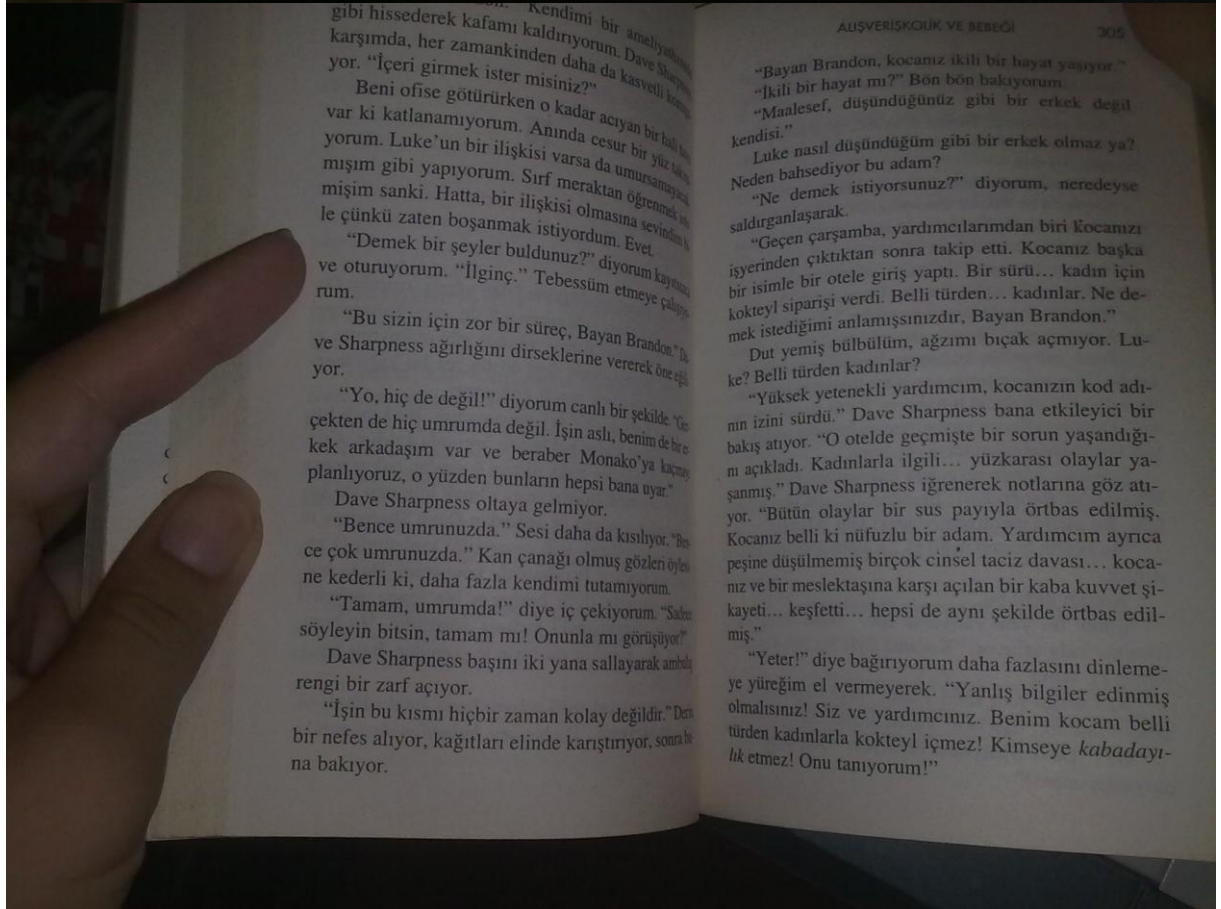
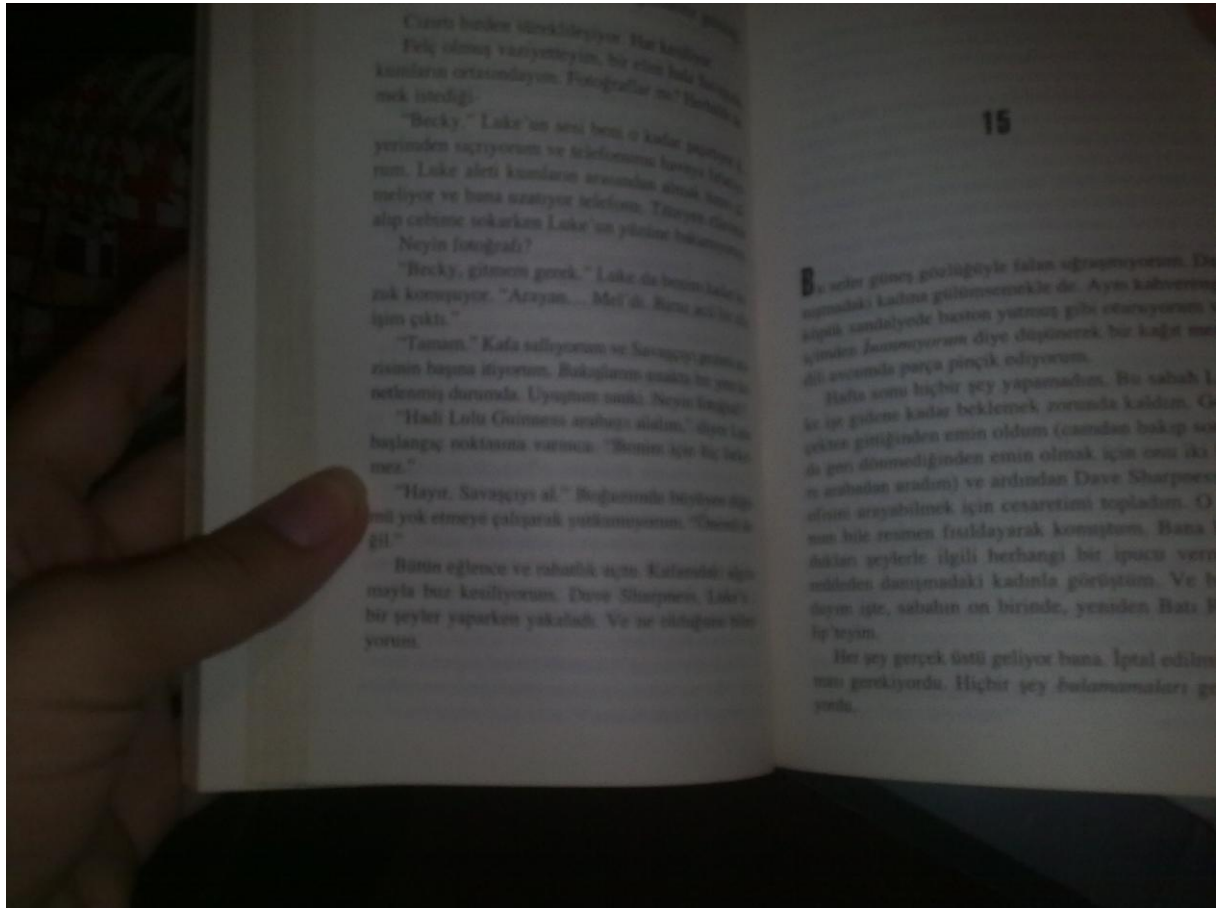
"Affedersiniz. Karım şu anda beş ayrı bebek arabası almaktan söz ediyor. Lütfen ona bunun tamamıyla mantıksız olduğunu açıklayabilir misiniz?"

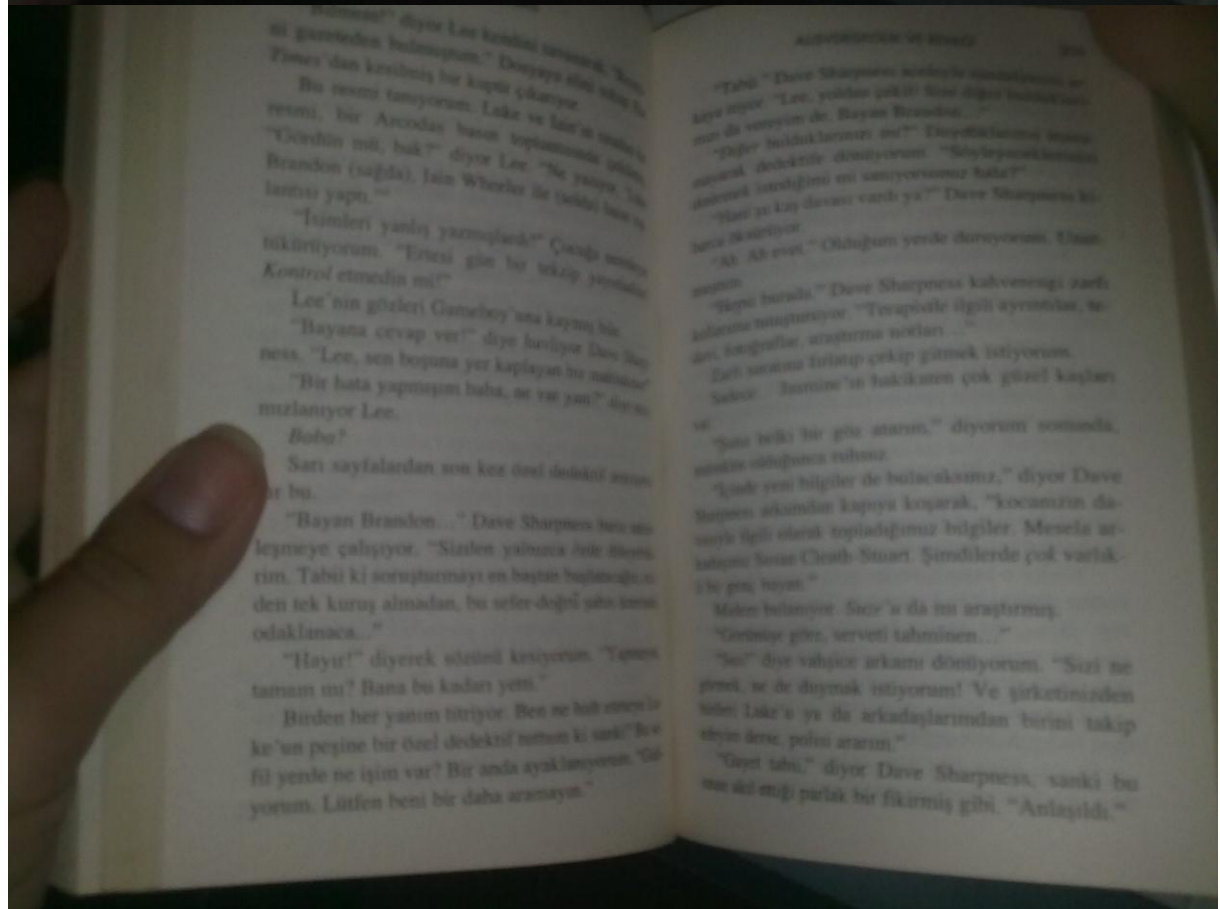
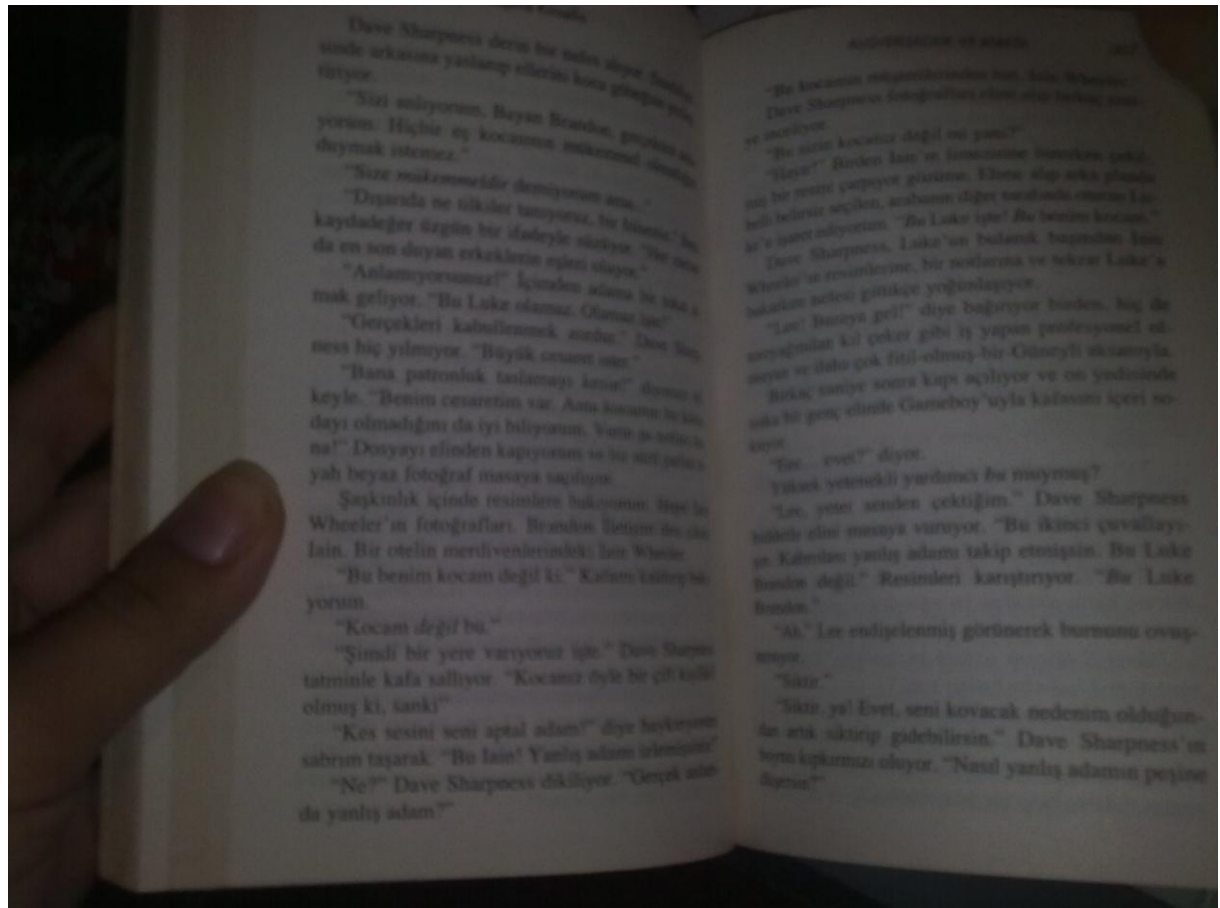
"İnanmazsınız efendim," diyor Stuart, bana güven verici bir şekilde göz kırparak. "Ama birçok müşterimiz tekrar tekrar geliyor. Ve tüm bebek arabası alışverişini bir seferde bitirmeye niyetliyseniz, mantıklı olabilir..."

Luke'un taş kesilmiş suratı karşısında sesi ezilmiyor ve boğazını temizliyor Stuart. "Her alanda kullanılabilen arabalar bölümümüzde birkaç model denemeye ne dersiniz? Bu size gerçek bir fikir verebilir."

Her alanda kullanılabilen arabalar bölümü mağazanın arka tarafında ve Stuart her ihtimalimizi gözden geçirmemize yardım ediyor.

"Biz Bebek Arabaları Şehrinde sunduğumuz gezinti arazisiyle övünürüz," diyor, hiç zorlanmadan aynı arabayı aynı sırada iterek. "Orada gezerken bir bebek arabasının ömrü boyunca karşılaşılabileceği her türlü yüzeyi bulabilirsiniz, bir alışveriş merkezinin cilalı mermer zeminlerinden tutun da, bir yaz tatilinin kumlu sahiline, bir katedralin basamaklarına kadar... İşte geldik!"

Elimi açık kalan ağzıma götürüyorum, yan soktu
yım, yarı gülmek için kendimi zor tut-
mam bir anlık...

Tam tüm resimleri kağıt

"Becky, ben Jasmine!" diyor canlı bir

Şaşkınlıkla doğruluyorum. Birincisi, insanların

si, Jasmine ne zamandan beri sıkıcı, heceleri yutan se
sini yükseltmeye başladı?

"Arkadaşın Danny Kovitz."

Alarm çanları. Lütfen ilgisinin sönüğünü söylemeyin. Lütfen bıraktığını söylemeyin.

"Hayır! Tasarımını bitirmiş! Şu anda burada. Kıyafetler nefes kesici!"

Sonunda, *sonunda* bir şeyler iyi gidiyor! The 1
ok'a varır varmaz hemen altıncı kata çıkıyorum, ki h

Jasmine gözlerinde bir ışıkla asansörde buluştu.

benimle.
 “Öyle harika ki!” diyor. “Görünüşe göre, son
 taktikleri yapmak için bütün gece çalışmış. İngi-

re'ye gelmek, ona ihtiyacı olan son ilhamı da sağlamış. Herkes gerçekten çok heyecanlandı. Yok satış

"Burada..." Ağır, soluk renk tahta kapıyı açıyordu. Toplantı odasında Danny'nin sesini duyuyordum. Eric, Brianna ve tüm pazarla-

ma ve Hİ personeline vaaz veriyor.

"Becky!" Danny birden beni farkediyor. "Gel d
dizaynımı gör! Carla, bu tarafa çekil."

Kıza eliyle yana kaymasını işaret ediyor ve -nu kum tutuluyor.

Tasarımı, karışık dikiş yerleri olan ve Danny K

vitz'in alameti farikası olan yırtık, plili yakalı bir
şört. Uçuk mavi renk ve önünde altmışlar tarzında

zilmiş bir oyuncak bebek var. Bebeğin altına da söz basılmış:

0 KIZIL SAÇLI BİR KALITAK VE ÖRDAR

Bir Danny'ye, bir tişörte ve tekrar Danny'ye ba-
yorum.

"Olamaz ki..." Ağzım dilim tutuluyor. "Danny, sen..."

"Harika olmamış mı?" diyor Jasmine.

"Dergiler buna bayılacak." Hl'den bir kız koşuyor la kafa sallıyor. "In Style dergisine ufak bir ön gösterim temin ettik bile ve mutlaka-edinin sütununa koyacaklar. Ve aynı baskılı bir el çantasıyla beraber... Herkes bir tane isteyecek."

"Çok akıllıca bir slogan!" diyor bir başkası. "O kızıl saçlı bir kaltak ve ondan nefret ediyorum!"

Bütün oda kahkahadan kırılıyor. Ben hariç. Hala şoktayım çünkü. Venetia ne diyecek görüncü? Ya Luke ne diyecek?

"Otobüs duraklarına, posterlere, dergilere dağıtacağız..." diye devam ediyor Hl'ci kız. "Danny, müteşsem bir fikir daha öne sürdü; tişörtü hamile tişörtü olarak satacağız."

Kafam dehşetle dimdik oluyor. Ne yapacağımı?

"Harika fikir, Danny!" diyorum ona imalı bakışlar fırlatarak.

"Bence de." Masumca gülümsüyor bana. "Hey, sen de doğumda bir tane giyebilirsin!"

"Nereden ilham aldınız, Bay Kovitz?" diyor genç ve hevesli bir pazarlamacı asistanı.

"Kızıl saçlı kaltak kim?" diye şakıyor Hl'ci kız da, gevrek gevrek gülererek. "Umarım ona ithafen üretilmiş bin adet tişörtün onun için bir sakıncası yoktur!"

"Sen ne düşünüyorsun, Becky?" Danny zalimce kaşlarını kaldırıyor.

"Becky, onu tanyor mu?" diyor Brianna hayretler içinde. "Gerçek hayattan biri mi bu?"

Herkes birden çok ilgileniyor.

"Yok canım!" diye geveliyorum panikle. "Hayır ya! Yok canım! Öyle biri yok... yani... bence tabii. Neden dizaynı genişletmiyoruz? Sarışın ve esmer versiyonlarını da çıkaralım."

"İyi fikir," diyor Brianna. "Sen ne dersin, Danny?"

Bir an kalbim duracak gibi, "Olmaz, kızıl saçlı olması gerek çünkü Venetia kızıl saçlı," diyecek diye bekliyorum. Ama tanrıya şükür, başıyla onaylıyor Danny.

"Sevdim. Kendi kaltağımı seç." Birden kedi gibi kocaman geriniyor. "Daha kahve var mı?"

Tanrıya şükür. Felaket önlendi. Eve bir tane sarışın versiyonundan götürürüm ve Luke da orijinalinin ne olduğunu bilmez.

"Buna ihtiyacımız var!" diyor Carla, kahve doldurarak.

"Bütün gece uyumadık. Danny tasarımı ikide tamamladı. Sonra da Hoxton'da bütün gece açık olan bir yazıcı bulduk ve bize ilk örnekleri imal ettiler."

"Çabalarınızı takdir ediyoruz," diyor Eric, böbürlenerek.

"The Look adına, sana ve ekibine teşekkür etmek istiyorum, Danny."

"Teşekkürleriniz kabul edildi," diyor Danny etkileyici bir sesle. "Ben de Becky Bloomwood'a teşekkür etmek istiyorum, bu işbirliğinin beyni olduğu için..." Alkışlamaya başlıyor ve isteksizce de olsa gülümsüyorum. Danny ile uzun süre küs kalmanız mümkün değildir. "İlham perim, Becky'ye," diye ek-

"Haha, Danny."

"Üstün ilham perisi misin?" diye soruyor Jasmine.

"Eh..." Umarım biraz alkışlar almıştım.

den kolukların kalburu. Hepatit taşıyan bir moda tasarımcısının ilham perisi olmak gerçekten

Günün sonunda birkaç kez kupa ile ödüllendirilmiş

çünkü moda; ilham perisi de gösterişli bir

yenisi peyler denemeyi sever. Nihayet, koca koca

ancak süpürsüldüğün pembe pilet bir ilham perisi

kılıyorum, şimdi Danny'nin denki tipik modacı

eni geçiriyordun ve yeşil kalife bir saat geçirdi

aylı bir jupka takıyorum.

Eğer bir ilham perisi olacaksın, daha da iyi

akmalısın. Ve ben.

Beş onuzda Danny kişisel alışveriş departmanı

kapsamında beliriyor ve çekimün içinde mi

run. "Hala burada mısın? Neredesin?"

"Ah... erkek giyimi bölümünde buldum," di-

yor Danny gayet seradan. "Orada çalınmış çok bi-

tan var ya. Bayağı tatlıymış, ha?"

"Tristan gay değil," Danny'ye bu kadar yakın

"Olun," diyor Danny ve Genelle silindiri

pembe bir gece alışması çekiyor. "İşim bitti

Becky, bu alışmayı burada bırakmamalıydın."

Şu anda tam alışmaya kapı kapı

manladığı her zaman olduğu gibi. Bu halde New

York'tan hatırlıyorum.

"Neredesin şimdi?" diye soruyor Jasmine.

"Kendim yapmıştım," diye cevaplıyorum. "Ya

şimdi alışmaya gelip giymeyeceğim zaten. Daha önce Londra

ya da hiç giymemiştim. Hey, bir kişi sadece giymeye

"Eve dönüştüysen..." diye soruyor bir kadın. "Bak

ayrılıyor. "Bu alışkanlıkların ne kadar var da?"

"Hemen hiç, kalkanı," diye cevaplıyorum. "Ne

de bir giymeden ki. Hey, o jupka da seninle gitti."

"Böylece mi?" Kendime gülmeye başlıyorum.

"Çatın üstüne bir peyler takmak nasıl?"

"Taylı," Danny pür dikkat beni izliyor. "Hala

ki için."

"Çekiliyor mu?" Genelle parlıyor. Belki de ye-

ni koluklarının üstüne nesneler üzerine temellendiren

ve bu kadar ben olursun! "Bak sana, ufak bir enkle-

ni ilham çekmek istersen..." diyorum gayet seradan

ama Danny kutak alıyor. Ciddi ciddi kaşlarını çat-

ıyor, ben taval ediyorum.

"Oruç tutulmuş," diyor Jasmine. "Taylı büyük

akademi. Mesela... devamı bir şey."

İlhamıyla büyük bir otuz. Ne kadar akıllıca. Sıra-

da büyük moda okunu bu olabilir! Yeni Fredi bağta-

bi olabilir!

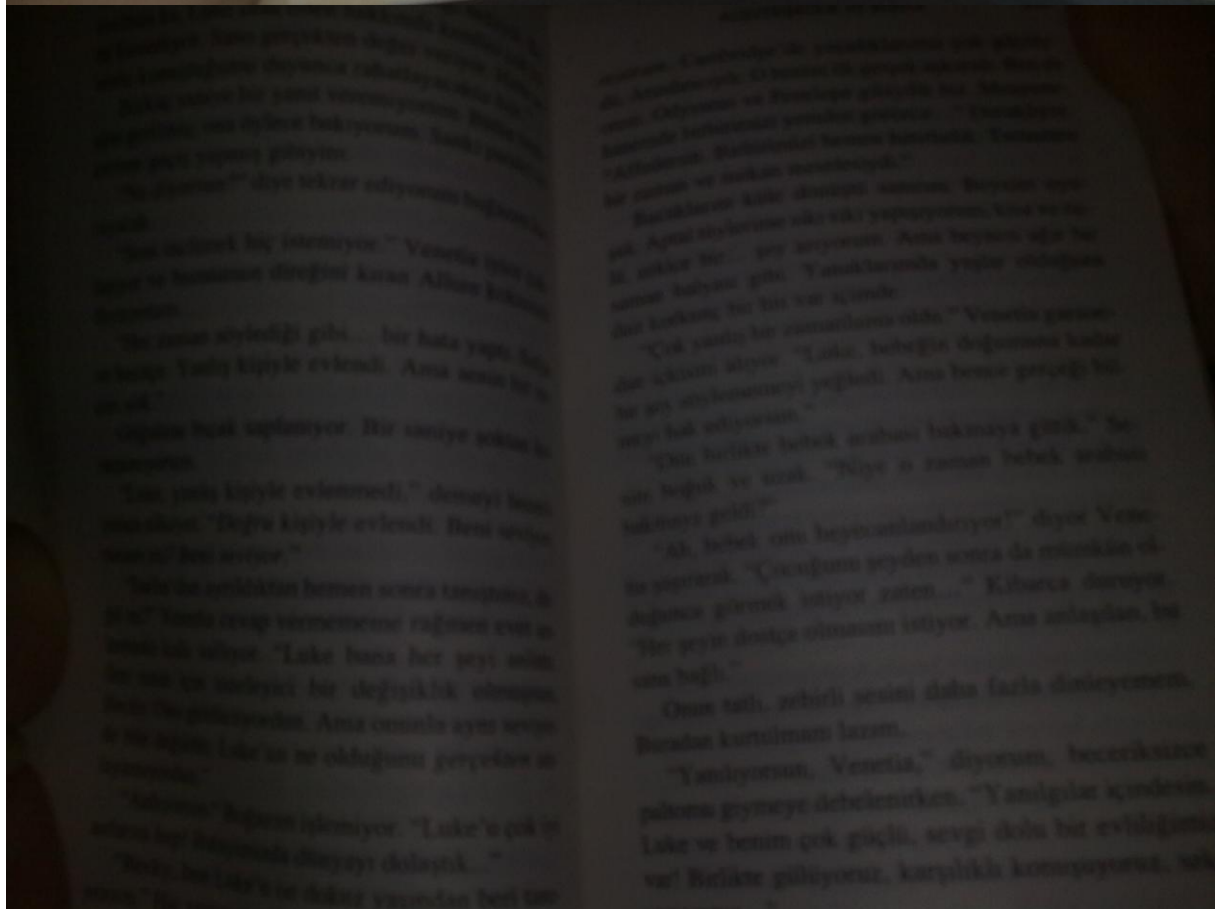
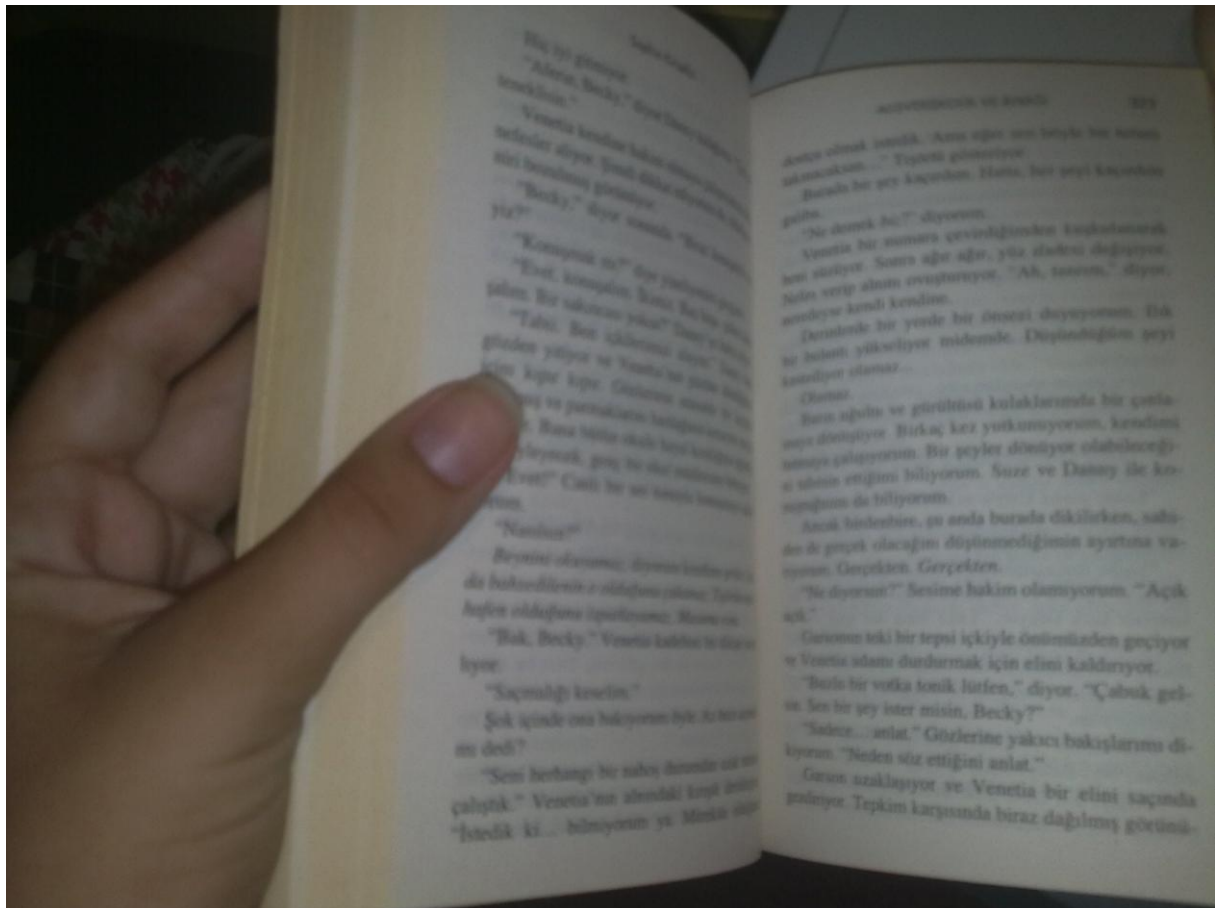
"Akşamur bölümünde otuzlar var," diyorum.

"Hadi!" Çatam kapı kahverengi zarfın orada oldu-

ğundan emniyetli olarak sonra fermuarını çekiyordum.

İki gün giymez yok çıkarırdım onu. Luke giymeden

Akşamur departmanının bulunduğu zemine otu-

"Becky, Luke senin mutluluğunu bozmamak istiyordum. Bir evliliğiniz yok. Anı!"

Danny'ye veda etmeyi beklemiyordum. Yalnızca hemen bir taksi çeviriyordum. Eve gidene kadar yitirdiğim Venetia'nın sözleri beynimde yineliyordu, ta ki kusmak istiyordum.

Doğru olamaz, diyip duruyordum kendime. Olmaz.

Tabii ki olabilir, diyor kafamda cılız bir ses. Bugünden beri şüphelendiğin şey işte.

Eve girmez Luke'un mutfakta dolanmış olduğunu duyarım.

"Merhaba!" diye sesleniyor.

Boğazım cevap veremeyeceğim kadar kuru. Fışkıran gibiyim. Nihayet, Luke mutfaktan kafasını çıkarıyor. Takımı elbisenin pantolonu ve Armani gömleğini giymiş bile. Papyonu gevşekçe sarkıyor ve her zaman yaptığımız gibi benim bağlamam bekleniyor.

Söyleyecek bir sözüm olmadan ona bakıyorum. Venetia uğruna beni terk mi ediyorsun? Evliliğimiz bir sorun muydı?

"Merhaba tatlım." Şarabını yudumluyor.

Uzaramın kenarında duruyorum sanki. Komuştuğum anda her şey sona erecek.

"Becky? Tatlım?" Luke afallayarak bana doğru bakıyor. Beni anıyor. "İyi misin?" Otuşları meraklı meraklı oluyor.

Yapmam. Ona soramam. Duyacaklarımdan o kadar korkuyorum ki.

Göz göze gelemeden, "Ben gelip kızılabiliyorum," diye fısıldıyorum. "Birazdan çıkacağa ya."

Yatak odasını boyuyordum, soyunup duşa gittim. Nihayet, belki biraz açılırım. Ama faydası yok. Beynimdeki kendini görüyordum, havlıya sarımsık, korkak ve anlamsız bir benzeri ben.

Hadı Becky. Başımı dik tut. Neşelen. Catherine Zeta Jones'u düşün. Yeni tırıl tırıl gece mavisi elbiseyi üstüme geçiriyordum, en azından bu bana moral veriyordu. Ama nedense, elbise incekti. Tırıl tırıl değil, buruş buruş. Kadar yakışmıyor bana. Tırıl tırıl değil, buruş buruş. Fermuara el atıyorum ama kapanmıyor ki.

Çok küçük.

Kasırsız elbisem bana çok küçük. Biraz daha genişlemiş olmalıydım. Kamım, uyluklarım ya da başka bir yerim. Bütün bedenim birden devleşti.

Çenem titremeye başlıyor ama çaresizce dişlerimi sıkıyorum. Ağlamayacağım. Elimden geldiğince hissetmem. Ağlamayacağım. Elimden geldiğince hissetmem. Ağlamayacağım. Elimden geldiğince hissetmem.

Bir an -ve donuyorum. Badi badi yürüyorum. Ben beyaz, şişko, sarsak adımları olan ... canavar-ı bir mahlukatım.

Başım dönerek yatağa oturuyorum. Beynim zonk-luyor, gözlerimin önünde noktacıklar uçuşuyor. Niçin Venetia'yı seçtiğine şaşmamalı.

"Becky, iyi misin?" Luke kapıda belirmiş, telaşla beni inceliyor. Onu farketmemiştim bile.

"Ben..." Gözyaşlarım sesimi engelliyor. "Ben..." "İyi görünmüyorsun. Biraz uzansana şuraya? Sadece biraz uzatırım."

"Eğer gelirsen..." Luke'un sesiyle yarıdan yarıya gelen bir ses. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Ya Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Çocuklar, kaçınmalar, kaçınmalar. Hayatın, hayatın..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

"Venetia'nın sesi..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi. "Ben de gelirim..." diye Venetia'nın sesi.

emin değilim.

"İyi misiniz?" diye soruyor garsonun teki fakat se-
si yüzlerce kilometre uzaktan geliyor, suratına odak-
lanamıyorum. Hayatımda bir kere bile Luke ile vaka
yapmadım. Ve artık çok geç.

"Düşüyor!" Bacaklarım altımda beni taşımaz ol-
duğunda ellerin beni yakaladığını hissediyorum. Ko-
lun bir şeye tosluyor ve kulaklarım çınlıyor. Ko-
dun haykırıyor. "Su getirin! Burada hamile bir kadın
var!"

Ve sonra her yer karanlığa bürünüyor.

16

Evliliğin sonsuza dek süreceğini sanırdım. Gerçekten
öyle sanırdım. Luke ile birlikte yaşlanıp saçlarımızın
ağaracağını düşünürdüm. Ya da en azından yaşlana-
cağımızı. (Hayatta gri saçla gezmeye niyetim yok da.
Ya da belden lastikli o korkunç elbiseleri giymeye.)

Ama birlikte yaşlanmayacağız. Bankta yan yana
oturup torunlarımızın parkta oyun oynayıp izleme-
yeceğiz. Hatta onunla otuzuncu yaşımı bile görmeye-
ceğim. Evliliğimiz başarısız oldu.

Ne zaman konuşmaya yeltensem ağlamaklı oluyo-
rum, o yüzden de ağzımı bıçak açmıyor. Şansıma, ya-
nımda benimle konuşacak kimse yok. Cavendish
Hastanesi'nde özel bir odadayım, beni dün gece bura-
ya getirdiler. Eğer bir hastanenin ilgi odağı olmak is-
tiyorsanız, gece elbiseli, ünlülerin doktoruyla birlikte
gelin. Hiç bu kadar çok koşuşturan hemşireyi bir ara
da görmemiştim. Önce doğumum başladı sandılar
sonra preeklampsi geçirdiğimi düşündüler, sonun-
sadece fazla yorgun olduğuma ve vücudumun sus-

kaldığına kanaat getirdiler. Böylece de beni bu oda-
ya yatırıp serum bağladılar. Kontroler yaptılar.
sonra bugün taburcu olmam bekleniyor.

Luke da bütün gece benimle kaldı. Ama sonra
konuşacak cesareti bulamadım kendimde. O yüzden
de hep uyuyor mutarase yaptım. Hatta Luke'ı uyan-
tırarak "Becky? Uyandın mı?" diye sorduğunda bile.

Şimdi duy almaya gitti ve gülenimi açtı. Gü-
çekten hoş bir oda burası, duvarlar güzel pembe ve
yeşil ve küçük bir koltuğu bile mevcut. Ama hastan-
e sona ermişken bunlar kimin odasında? Artık neyin is-
tendiği kalmadı ki?

Her üç evlilikten ikisinin ya da neyse işte, başarısız
olduğunu biliyorum. Ama doğumun dışlanmaması ki.
Sanmıyım ki biz.

Göründen akan bir damla yapı kabaca diyoruz.
Ağlamayacağım.

"Merhaba!" Kapı aralıyor ve bir hemşire tıbbi
lekli bir tepsi taşıyor. "Kahvaltı!"

"Teşekkürler," diyorum çatlak bir sesle ve lezzet
yanıklarımı kabartarak sirtama koyarken değirmen-
rum. Çayından bir yudum tadıp tıbbi bir sesle diyo-
rum, sefil bebek beslemiş kalmışım diye. Sonra pat-
mam aynasında ten rengimi kontrol ediyorum. Tazeli-
ciye gidiyorum. Dün geceki makyaj kalıntıları derim
ve saçım yağmırdan tıbbi tıbbi olmasın. Ve şimdiki 'bi-
neyim' serumu da cildime hiç tesir etmemiş.

Tam reddedilmiş birine benzeyorum.

Kederle kendini seyretdiyorum. Herkesin beni
gelen bir şey bu. Evleniyoruz, her şeyin kurtuluşu
düşünüyoruz fakat neşer kocanız bütün

337

bir bakışla illeki yapıyoruz ve sizi kızıl saçlı kadın-
ın teki için sevindiyen. Bunu tabiri cazip etmeliydin. İç-
mi bir rahat tutmuştuysan.

O adamın hayatının en güzel yıllarını verdim, şimdi
diye yeni bir modelin çıkması pubesens dama atıldı.

Evet, tamam, ona hayatının bir buçuk yılını ver-
din. Ve kadın benden büyük. Ama yine de.
Kapıda başka bir hareketlenme oluyor ve taş kesil-
tiyorum. Bir saniye sonra kapı açılıyor. Luke dikkat-
lice içeri giriyor. Gözlerinin altında belli belirsiz
halkalar olduğunu fark ediyorum ve tıbbi olmanın yü-
zünü keşmiş.

Güzel. İyi olmuş.

"Uyanmışsın!" diyor. "Nasıl?"

Dudaklarımı sınıksı kapsayarak evet anlamında
kula sallıyorum. Ona beni üzgün görme zevkini ya-
sattıyacağım. Ağırbaşlılığımı koruyacağım, bu, yal-
nızca tek hecelik sözcüklerle konuşabileceğim anla-
mına göre bile!

"Daha iyi görünüyorsun." Yatağa oturuyor. "Beni
çok endişelendirdin."

Bir kez daha Venetia'nın soğukkanlı, kendinden
emin sesini duyuyorum. Luke senin mutlu olduğuna boz-
mamalı için namaza yapıyor. Yüzümü kaldırıp Luke ile
bakıştım, ondan kendimi ele vermemi bekliyorum.
İfadeinde herhangi bir gördük anıyordum. Ama hayatım-
da gördüğüm en iyi oyunculuğu sergiliyor. Karşının
yüzüne bakanda bekleyen, ilgili, sevgi dolu bir koca.

Luke'ın Hİ komasında iyi olduğunu başından be-
n biliyorum zaten. Onun işi bu. Bu sayede milyonlar
kurtuldu. Ama hiç bu kadar iyi olabileceğini tahmin

Becky?" Şimdi de yüzüne sorgulayarak bakıyor.
"Her şey yolunda mı?"
"Hayır. Değil." Gücümü toplarken odada bir sessizlik.

"Luke... Haberim var."

"Haberin mi var?" Luke'un sesi gayet yumuşak ama gözlerinde hemen savunmacı bir ifade oluşuyor.
"Neden haberin var?"

"Numara yapma, olur mu?" Güçlkle yutkunuyorum.

"Venetia bana anlattı. Neler döndüğünü anlattı."

"Sana anlattı mı?" Luke suratı allak bullak olarak ayaklanıyor. "Buna hakkı yokt..." Yanda kesip arkasını dönüyor. Ve içinde, derinlerde bir yerde mide bulandırıcı bir acı duyuyorum. Her şey birden çık acıtmaya başlıyor. Kafam, gözlerim, uzuvlarım.

Nasıl da en son umut kırıntısına tutundüğümü farkedememişim. Bir şekilde Luke'un beni kollarına alacağı, her şeyi açıklayıp beni sevdiğini anlatacağı umuduna. Ama bu kırıntı da yok oluyor. Her şey bitiyor.

"Belki de bilmem gerektiğini düşünmüştür." Bir şekilde deskin kinayeli bir tonda konuşmayı beceriyorum. "Belki de ilgileneceğimi düşünmüştür!"

"Becky... Ben seni korumaya çalışıyordum." Luke dönüyor -ve sahici bir perişanlık içinde. "Bebek Tansiyonun."

"Eee, ne zaman açıklayacağın peki?"

"Bilmiyorum." Luke nefes veriyor, pencereye yürüyor ve geri dönüyor. "Bebek doğduktan sonra. Her şeyin nasıl... şekillendiğini görecektim önce."

"Anladım."

Birden artık bunu yapamıyorum. Ağırbaşlı ve yetişkin olamayacağım. Avazım çıktığı kadar bağırarak, ciyaklamak istiyorum. Gözyaşlarına boğulmak, hiç kırmak, bir şeyleri paralamak istiyorum.

"Luke lütfen... gitme." Sesim bir fısıltıya dönüşüyor. "Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Çok yorgunum."

"Tamam." Yerinden kıpırdamıyor. "Becky?"

"Evet?"

Luke yüzünü sertçe ovuşturuyor, sanki sorunlarımı böylece sıyrıp atmaya çalışır gibi. "Cenevre'ye gitmem gerekiyor. De Savatier yatırımın başlangıç toplantısı var. Daha kötü bir zamana denk gelemezdi. Ama iptal edebilirim."

"Git. Ben iyiyim."

"Becky..."

"Cenevre'ye git." Kafamı çevirip yeşil hastane duvarına dikeyyorum gözlerimi.

"Bunu konuşmalıyız." diye girişimde bulunuyor. "Açıklamak zorundayım."

Hayır. Hayır hayır hayır. Tutup da bana Venetia'ya nasıl aşık olduğumu, beni incitmek istemediğini ama elinde olmadığını ve beni hala iyi bir dost olarak gördüğünü anlatışını dinleyecek halim yok.

Hiçbir şey öğrenmemeyi tercih ederim.

"Luke, beni yalnız bırak!" diyorum tükürür gibi ve kafamı çevirmeden. "Söyledim ya, bu konuyu konuşmak istemiyorum. Neyse, zaten bebeğin sağlığı için sakın kalmalıyım. Beni üzmemen gerekiyor."

"Tamam. Peki. Şey, o zaman ben gideyim."

Yavaş ve isteksiz adımlarla odadan çıkmak ama yürüdüğünün farkındayım.

"Annem şehirde," diyor. "Ama endişelenme, seni rahat bırakmasını söyledim."

"Tamam," diye mırıldanıyorum yastığa.

"Dönünce görüşürüz. Cuma öğle yemeğinizi hatırlıyorum. Tamam mı?"

Cevap vermiyorum. Ne demek görüyorsunuz ya? Yollarımı Venetia'nın evine taşınmak için geldiği zaman mı? Boşanma avukatıyla bir toplantı ayarladığı zaman mı?

Uzun bir sessizlik oluyor ve Luke'un hala orada durduğunu, beklediğini biliyorum. Fakat sonunda kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve koridordaki ayak sesleri duyulmaz oluyor.

Kafamı kaldırmadan önce on dakika bekliyorum. Sürreal bir hayal alemindeyim sanki, her şey bulant. Tüm bunların meydana geldiğine hiç inanmıyorum. Sekiz aylık hamileyim, Luke kadın doğumcuyla birlikte kuruyor ve evliliğimiz sona erdi.

Evliliğimiz sona erdi. Sözcükleri kendi kendine pınarlıyor ama kulağıma gerçek gelmiyor. İdrak etmiyorum, beynim almıyor. Sanki beş dakika önce bir layındaydık, sahilde keyifle yayılıyorduk. Sanki önce annemin arka bahçesinde düğün damatının oturduğuk, üstümde annemin tiril tiril gelinliği, başımda çiçeklerden bir taç. Bütün basın toplantısı katılımcılarının hayret dolu bakışları altında bana bir yemeli uzatıyordu. Onu hemen hemen hiç tanımadığım bir

erde, o gizemli, seksi Luke Brandon'ken ve ben de adını bulup bilmediğimden emin değiken.

İçimde buruk bir acı duyuyorum, ansızın gözyaşlarımla yanaklarıma süzülüyor ve hicrî kırıklara boğulan başımı yastıklara gömüyorum. Beni nasıl terk edebilir? Benimle evli olmaktan hiç mi zevk almadı? Hiç mi eğlenemedik birlikte?

Yine kendimi durduramıyorum, Venetia'nın sesi konuşmaya başlıyor beynimin içinde. Sen onun için her şeyi bir değişiklik olmuşsun, Becky. Onu güldürüyordun. Ama onunla aynı seviyede bile değildin.

Aptal... aptal... inek. Kalkak. Siska... iğrenç... yapmacık...

Gözlerimi elimle silip üç derin nefes çekiyorum. Okadım düşünmeyeceğim. Ya da bu olanları.

"Bayan Brandon?" Kapı tıklatılıyor. Hemşirelerden biri galiba.

"Eee... bir dakika..." Çarçabuk yüzüme sürahiden biraz su çarpıyorum ve yüzümü yastık kılıfıyla kuruluyorum. "Evet?"

Kapı açılıyor ve bana kahvaltımı getiren güzel hemşire gülümüyor. "Ziyaretçiniz var."

Zihnim hemen neşeyle sıçrayarak Luke diye seviyor. Geri dönmüş, özür diliyor, hepsi bir hataydı.

"Kim?" Başucumdan sıkıştırılmış pudramı kapıyorum, aynadaki görüntüme sırtıp vahşi saçıma elimle şekil veriyorum.

"Bayan Sherman?"

Pudrayı hüsranla yere atacak gibi oluyorum bir an. Eliniz mi? Eliniz mi burada? Luke'un ona beni rahat bırakmasını söylediğini sanıyordum.

"Harika, değil mi?" diyebiliyor en sonunda ama şık bir isim. Ve sıradışı!"
Elinor patlayacak gibi görünüyor. Ya da içine patlayacak gibi.

"Buna izin veremem!" diye fıskırıyor bir anda ayaklanarak. "Dövmeler yaptırma! Bu isimler! Siz... o kadar sorumsuzsunuz ki..."

"Sorumsuz?" diye sözünü kesiyor duyduklarıma inanamayarak. "Ciddi misin? Neyse ki en azından bebeğimizi *terketmeyi* planlamıyoruz." Ansızın duruyorum, sözcükler ağzımı yakıyor. Yapamam. Elinor'a saldıracak mecalim yok. Zaten başta da enerjim yoktu ki bir kere. Ve neyse ya... dikkatim dağılıyor. Birdenbire kafama bir sürü düşünce akın ediyor.

"Rebecca," Elinor gözleri yuvalarından fırlanmış vaziyette yatağa yaklaşıyor. "Bana karşı açıksozludur musun bilmem ama..."

"Sus!" Kabalık ettiğimi umursamayarak elimi havaya kaldırıyorum. Odaklanmalıyım. Kafamı toplamalıyım. Birden her şeyi açıkça görmeye başlıyorum. Tıpkı notaları yerine oturan bir melodi gibi.

Elinor, Luke'u ezip geçti. Şimdi de Luke bebeğimizi ezip geçiyor. Tarih tekerrür ediyor. Luke acaba bunun *ayrındı* mı? Bir görebilseydi... Ne yaptığımı bir anlayabilseydi...

"Rebecca!"

Uykudan uyandırılmış gibi, gözlerimi ona çeviriyorum. Elinor sabrı taşmış vaziyette zıplamak istiyor gibi.

"Ah, Elinor... özür dilerim," diyorum hıncım geçerek.

"Masaya yatıracağım. Luke parçalanmış bir aile istemez, biliyorum istemez. *Biliyorum istemez*."

Kapının önünden geçen hemşireye sesleniyorum. "Bakar mısınız?"

"Efendim?" diyor gülümseyerek.

"Bana bir sayfa kağıt bulmanız mümkün mü acaba?"

"Hastanenin kantininde olabilir ya da..." Diyeceğim. Bir dakika bekleyin..."

Bir dakika sonra geri dönüyor, elinde bir not defteri. "Bir sayfa yeter mi?"

"Daha fazla gerekebilir," diyorum. "Eee... üç tane alabilir miyim?"

Luke'a ne kadar döktüğüme inanmıyorum. Bir başladım mı, duramadım. İçimde bu kadar şeyin biriktiğinden hiç haberim yoktu.

Düğünümüzden ve o zamanlar ne kadar mutlu olduğumuzdan bahsetmekle başladım söze. Sonra birlikte yapmaktan hoşlandığımız şeyleri, ne kadar eğlendiğimizi, bebeğimiz olacağını öğrendiğimizde ne kadar heyecanlandığımızı yazdım. Venetia meselesiyle devam ettim. Onu ismiyle anmayıp 'Evliliğimiz Karşısındaki Tehdit' dedim. Luke neden bahsettiğimi anlayacaktır.

"Gelmen çok nazıkçeydi ama şu anda biraz yorgunum. Daha sonra uğrarsan sevinirim."

Elinor da yelkenleri indiriyor. Bence u da bir kav-gaya hazırlanıyordu.

"Pekala," diyor buz gibi. "Claridge Oteli'nde kalıyorum. Bu da sergimle ilgili ayrıntılar."

Bana üstüne Elinor Sherman Koleksiyonu başlıklı, parlak bir broşür zımbalanmış özel bir davetiye uzatıyor. Kapak resminde zarif beyaz bir kaide, üzerinde de daha küçük başka bir beyaz kaide duruyor.

Tanrım, modern sanattan hiç çıkmam.

"Teşekkürler," diyorum, broşüre merakla göz atarak.

"Mutlaka geleceğiz. Uğradığım için teşekkür ederim. Güzel bir gün geçirdi."

Elinor bana son bir kısıp bakış atıyor, sonra eldivenlerini ve yeşil çantasını kapıp odadan çıkıp gidiyor. O gider gitmez de yüzümü ellerim arasına alıyorum ve düşünmeye çalışıyorum. Bir şekilde Luke'a ulaşmalıyım. Bunu yapmak istemez. Kalbinin derinliklerinde, istemediğini biliyorum. Adeta şeytani periferonun gözünü boyadı ve tek yapmam gereken büyüğü bozmak.

Ama nasıl? Ne yapmalı? Eğer telefon edersem, beni sonra arayacağını söyleyip başından savar ve bir daha da aramaz. E-postalarını sekreterleri okuyor... Böyle bir konu mesajla da konuşulmaz...

Bir mektup yazmalıyım.

Şimşek gibi çakıyor bu fikir. Eski günlerdeki gibi, telefon ve e-postanın olmadığı zamanlardaki gibi bir mektup yazmalıyım. Tanrım, evet. Hayatımda yazdım.

Şu anda 17, sayfadayım (hemşirelerden biri maktete mıp bana kendi not defterini aldı da ve ana notataya geliyor. Evliliğimize bir şans daha vermesi için yalvarma kısmına yani. Gözyaşlarının yanaklarımdan süzülürken mendil almak için yazmayı kesmek durumunda kalıyorum.

Evlilik yeminlerimizde beni sonsuza dek seveceğine söz vermiştin. Artık sevmediğini düşündüğünü biliyorum. Bu dünyada başka kadınlar da var, biliyorum, belki benden daha zekiler, belki Latince konuşabiliyorlar. Bir dönem başka biriyle...

İlişki kelimesini yazmaya gücüm yok, yazamıyorum işte.

Bir tire koyacağım, eski kitaplarda yaparlardı ya hani.

Bir — olduğunu biliyorum. Ama bu her şeyi mahvetmek zorunda değil. Ben geçmişe bir sünger çekmeye hazırım. Luke çünkü her şeyin de üstünde birbirimizi ze ait olduğumuza inanıyorum. Sen, ben ve bebeğimiz.

Mutlu bir aile olabiliriz, biliyorum olabiliriz. Lütfen bizden umudunu kesme. Belki gizliden gizliye babalıktan korkuyorsundur ama birlikte başarabiliriz! Senin de dediğin gibi, şimdiye kadar yaşadığımız en büyük macera.

Gözyaşlarımı silmek için duruyorum gene. Şu anda bitirmeliyim bunu. Bir şekilde ona göstertmeliyim... cevap verdirmeliyim... haber vermesini sağlamalıyım...

Birden ilham geliyor. Bize büyük, yüksek bir kule lazım, tıpkı aşk filmlerindeki gibi. Gece yarısı kulenin tepesinde buluşuruz-

KENNETH PRENDERGAST
Prendergast de Witt Connell
Finansal Danışmanlık
Forward House
394 High Holborn Londra WC1V 7EX

Bayan R. Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
Londra NW6 0YF

26 Kasım 2003

Sayın Bayan Brandon,

Mektubunuz için teşekkür ederim.

Thorntons Çikolata, Walt Disney ve Wrigley'yi yeni hisselerinizi farkettim.

Müsaadenizle yinelemek isterim. Çikolata, Walt Disney parklarına girişte indirim kazanmak yatırımınıza temel oluşturmamalı. Halihazırdaki yatırım stratejilerinizi yeniden değerlendirmenizi esada niyet ederim ve başka tavsiyelerde bulunmaktan memnuniyet duyarım.

Kenneth Prendergast
Aile Yatırım Uzmanı

17

Şu kahrolası, kahrolası ayakkabılar. Londra'da bir çift bile kalmamış. Özellikle de yeşilinden. Fabia miye onlardan istedi belli, Kutsal Kase gibi bir şey olmuşlar artık çünkü, bir yağlıboya tablolarla atılları yok, o kadar. Dün tüm günümü bütün bağlantılarımı, tanıdığım dağıtıcılarla, her mağazayla, her yerle iletişime geçerek harcadım. Hatta Barneys'deki eski iş arkadaşım Erin'i New York'tan aradım ve aldığım yanıt acıma dolu bir kahkahadan öteye geçemedi.

Sonunda, Danny yardım elini uzattı. Piyasada birkaç telefon konuşması yaptı ve sonunda Paris'te çekimde olan manken arkadaşlarından birinde bir çift olduğunu öğrendi. Manken de onları eşi olmayan, öncek bir ceketle takas karşılığı, İngiltere'ye gelen bir arkadaşıyla yolladı. Arkadaşı Danny ile buluştu ve Danny de şimdi bana getirecek ayakkabıları.

En azından plan bu. Fakat Danny'den hala es yok. Saat onu beş geçiyor ve paniklemeğe başlıyorum. Üzerimde en lezzetli kırmızı elbisem, Prada

...kızlar bitti. Loke ile gittiğinden beri gittiğim yerler çok az. Ben hep küçük sınıflarda oturdum. Oysa şimdi ben de büyük sınıflarda oturdum. Loke ile gittiğinden beri gittiğim yerler çok az. Ben hep küçük sınıflarda oturdum. Oysa şimdi ben de büyük sınıflarda oturdum.

Danny'nin numarasını çeviriyordum. "Hello!" "Yolda! Yolda! Bu kupa ile tanıştık."

Danny ayakkabıları dün gece yatağımda bırakmış. Benim yerine şimdi tanrıya bir kupa ile tanıştık. Loke'ye gitti. (Kupa numarası: Maudie'nin kupa). Çıdıkları geçireti sınıflarına koydum ama şimdi içinde bebegün kulaklarını kapadım. Kalkıyorum ve arkadaşlar arkadaşları Hedy'ye davet ederim. Nasil öğütürsün? Ne kadar geriliğini biliyorsun?

Loke gittiğinden beri gittiğim yerler çok az. Ben hep küçük sınıflarda oturdum. Oysa şimdi ben de büyük sınıflarda oturdum. Loke ile gittiğinden beri gittiğim yerler çok az. Ben hep küçük sınıflarda oturdum. Oysa şimdi ben de büyük sınıflarda oturdum.

"Affedersiniz?"

Bir kadın iki küçük çocuğu elinde tutmuş, bir tıfıl bakıyor atarak yaklaşıyor.

"Ah, Affedersiniz." Kendine gelip yatağına gidiyorum.

...kızlar bitti. Loke ile gittiğinden beri gittiğim yerler çok az. Ben hep küçük sınıflarda oturdum. Oysa şimdi ben de büyük sınıflarda oturdum.

Çok geç. Loke ile gittiğinden beri gittiğim yerler çok az. Ben hep küçük sınıflarda oturdum. Oysa şimdi ben de büyük sınıflarda oturdum. Loke ile gittiğinden beri gittiğim yerler çok az. Ben hep küçük sınıflarda oturdum. Oysa şimdi ben de büyük sınıflarda oturdum.

Loke ile gittiğinden beri gittiğim yerler çok az. Ben hep küçük sınıflarda oturdum. Oysa şimdi ben de büyük sınıflarda oturdum. Loke ile gittiğinden beri gittiğim yerler çok az. Ben hep küçük sınıflarda oturdum. Oysa şimdi ben de büyük sınıflarda oturdum.

"Affedersiniz?"

Bir kadın iki küçük çocuğu elinde tutmuş, bir tıfıl bakıyor atarak yaklaşıyor. "Ah, Affedersiniz." Kendine gelip yatağına gidiyorum.

"Beni ne olan ilişkin! Her şeyi biliyorum, unuttun mu? Belki evliliğimize ikinci bir şans vermek istersin diye düşündüm ama anlaşılabilir yanılmışım, o yüzden lütfen git. Şu anda bir *Vogue* çekimim var." Yaşlarla dolmuş gözlerini öfkeyle ovuşturuyor.

"Neyim?" Luke gerçek bir şok geçiriyor. "Becky, şaka yapıyorsun."

"Ya, evet." Kapıyı kapamaya yelteniyorum falan Luke bileğimden yakalıyor.

"Dur." Sesi şimşek gibi. "Ne bok döndüğünü bilmiyorum. Yok yere böyle bir mektup alıyorum... Beni başkasıyla bir ilişki yaşamakla suçluyorsun... Hiçbir açıklama yapmadan kaçacağını mı sandın?"

Luke başka bir evrene yatay geçiş mi yaptı? Bin kafasına mı vurdu, ne oldu?

"Sen kendin itiraf ettin, Luke!" diye çıkırıyorum hüsranla. "Tansiyonum, bilmem neyim çıkmasın diye beni 'korumaya' çalıştığını söyledin. Hatırladın mı?"

Luke'un gözleri, herhangi bir cevap bulmaya çalışırcasına suratımı tarıyor.

"Hastanedeki konuşmamız," diyor ansızın. "Ben çıkmadan önce."

"Evet! Şimdi birden her şey beynine akın etti galiba?" İğnelemeden edemiyorum. "Bebek doğduktan sonra anlatmayı planlıyordun hani. Bakalım her şey nasıl şekilleniyor görecektin. Temelde itiraf ettin zaten..."

"Ben kahrolası bir ilişki yaşadığımdan bahsetmiyordum ki!" diye pathyor Luke. "Ben Arcodas ile olan krizden söz ediyordum!"

"Ben..." Fırtına birden duruluyor içimde. "N-ne?" Birden kaldırımda iki çocuğun durmuş, bizi izlediğini fark ediyorum. Sanırım biraz şüphe çekiyorum, koca karnım falan.

"Hadi içeri girelim de," diyorum ağırbaşlı bir sesle. Luke bakışımı takip ediyor.

"Tamam. evet. Hadi... öyle yapalım." Eve giriyor ve kapıyı kapıyorum. Bir saniye antrede bir sessizlik oluyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendimi tek kelimeyle ezik hissediyorum.

"Becky... Hangi yanlış anlaşılma kapıldın sen böyle, bunları nereden çıkardın bilmiyorum." Luke derin bir nefes alıyor. "İşyerinde biraz sorunlu bir dönem yaşıyoruz ve sana yansıtmamaya çalışıyordum. Ama başka biriyle falan ilişkim yok. *Venetia*'yla mı?"

"Ama o bana yaşadığımızı söyledi."

Luke'un ağzı açık kalıyor. "Öyle demiş olamaz."

"Dedi! Onun için beni terkettiğini söyledi. Sonra..." Dudağımı ısırıyorum. *Venetia*'nın söylediklerini kelimesi kelimesine anımsamak çok acı veriyor.

"Bunların hepsi... sadece... *çilgimlik*." Luke sabrı tükenmişçe başını oldi yana salıyor. "Venetia ile ne tür bir sohbetiniz oldu ya da... hangi hatlar nasıl kağıt... bilmiyorum."

"Yani diyorsun ki aranızda hiçbir şey yaşanmadı? Hiç?"

Luke gözlerini kısa bir süre kapatarak saçlarına sarılıyor.

"Neden böyle düşündün ki sen?"

"Neden mi?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Luke, ciddi misin? Nereden başlasam ki? Sürekli onunla di-

"Beni beklemeyi, dışı başa. Benden sakladığın Latince mesajlaşmaların. Ofistekilerin bana garip davranışları... üstelik de ikizini masada birlikte otururken gördüm... ve Finans Ödülleri'nin verildiği gece bana yalan söyledin..." Sesim titremeye başlıyor. "Gerçekten orada olmadığını biliyorum..."

"Yalan söyledim çünkü seni meraklandırmak istemedim!" Luke hayatımda hiç görmediğim kadar öfkeli ve kaygı yüklü konuşuyor. "Personel de sana garip davrandı çünkü kimsenin, hiç kimsenin sana ofisteki sorunlardan bahsetmeyeceğini söyleyen bir e-posta atmıştım herkese. İşten kovulmak pahasına. Becky... seni korumaya çalışıyordum."

Birden bir kare beliyor zihnimde, Luke evdeki çalışma masasında alnı buruşuk, karanlıkta oturuyor. Haftalar önceydi. O günden beri dalgın ve kafası meşgul. Peki o zaman Venetia niye?..

Öyleyse niçin?..

"Onun için beni terkedeceğini söyledi." Sesim duvarlara çarpıyor. "Bebekçi ziyarete gelmek isteyeceğini söyledi." Birden hiçkırıyorum.

"Seni terketmek mi? Becky, buraya gel." Luke kollarını bana sınıksı doluyor ve hiç düşünmeden kafamı göğsüne gömüyorum ve gözyaşlarım gömleğimi ıslatıyor. "Seni seviyorum," diyor güven dolu. "Seni asla terketmeyeceğim. Küçük Birkin'i de."

Nereden bild?..

Ah. İsim listemi buldu herhalde.

"Artık Armageddon," diye düzeltiyorum bir yandan da burnumu çekerek. "Ya da Pomegranate. Anne böyle dedim de."

"Mükemmel. Umarım dağın beyazlığı."

"Hemen hemen." Gülümsemeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Haftalar, haftalar boyunca zihnimde sesler kurdum, ne endişeler yaşadım, en kötülerinden korktum hep. Birden iki parmağımı sıkı tutup da eseli halime geri dönemem.

"Ben de bir bekar anne olacağım sanıyordum," diye yutkunuyorum. "Ona aşık olduğumu düşünmüyordum. Neden bu kadar garip davrandığını anlayamadım. Çok feciydi. İşyerinde sorunların varsa, bana anlatmalıydın."

"Biliyorum." Bir süre sessiz kalıyor, çenesini bağama dayıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Becky... her şeyden sıyrılıp sığındığım bir yerim olması iyi geliyordu."

Kafamı yukarı kaldırıp Luke'u inceliyorum. Endişeli görünüyor. Ve yorgun olduğu kafama dank ediyor. Gerçekten, gerçekten çok yorgun.

"Neler oluyor peki?" Yüzümü siliyorum. "Sorun ne? Artık anlatmak zorundasın."

"Arcodas," diyor Luke kısaca.

"Ama her şey harika gidiyor sanıyordum," diyorum kafamı karışarak. "Bu yüzden yeni ofisler açıyor-sunuz sanıyordum."

"Keşke onlarla hiçbir bok anlaşması yapmasaydım." O kadar kötümser konuşuyor ki, dehşete kapılıyorum.

"Luke... ne oldu ki?" diyorum gergince. "Gel oturalım." Fabia'nın oturma odasına giriyorum ve yumuşak süet koltuğa gömülüyorum.

"Bir yığın şey," diyor Luke, beni takip ederek. Bir saniye B ve L yazan yastıklara kollarını kaldırıy-

...ama sonra yitirdiğini düşünüyordum. "Yoksa...

"Benim için bu işler çok önemli. Bu işler...

"Tam bir kahve." Yüzüne baktı. "Bu işler...

"Tatlı mı?" Ağzını açık tutuyordu.

"Sally Ann Davila. Hatırlıyor musun?"

"Tatlı ki." Başını sallıyordu. "Ne olmuştu?"

Sally Ann, Luke'a tanıdığından gülmeye başlamıştı. "Biraz kapalı kalmıştım ama tatlı ve güzelim."

"O ya... İlan arasında birkaç olay yaşandı. Sally Ann'in...

"Tatlı, ne güzel." diye nefes alıyordu. "Ben...

"Ben Sally Ann'e yünde yüz masajı yapıyorum." Luke...

Birkaç dakika sonra, Beynün Dave Sharpness'in masajı...

Luke'a sordu: "Hayır. Mıdır kalmıştı ya da hayır. Bu bir masaj...

"Hayır. Mıdır kalmıştı ya da hayır. Bu bir masaj...

"Tatlı." diyecekken yavaşça. "Ben de ona masajı...

"Ben... İlan mı dediği?"

"Şirketinde sanki babalarının malıymış gibi gör...

...yorlar." Luke adeta kendine hakim olmak istiyordu...

dim ve sözlü geçen Arcodas personeli, ferdinin...

Amy'den özür dilemesini rica ettim."

"Diledi mi?"

"Hayır." Luke'un yüzü yamuluyor. "Amy'nin bu...

vulmasını istedi."

"Kovulmasını mı?" Söyleyecek söz bulamıyordu.

"Bahanesi de şu. Amy rekabeti sevmiyordum. İş...

...işi bitirebilseymiş adam da ona sert davranmak zo...

runda kalmayacakmış. Bu arada, bütün personelin...

ayaklandı. Hepsini bana protesto e-postaları yolluyor...

hiçbiri Arcodas dosyasına el sürmek istemiyor, istifa...

tehditleri savuruyorlar..." Luke ellerini saçında ge...

diriyo, tam anlamıyla canı sıkıyor görünüyor. "Dedi...

ğim gibi. Tam bir kabus ya."

Fabia'nın koltuğunda arkama dayanıyorum ve...

tüm bu öğrendiklerimi sindirmeye çalışıyorum. Lu...

ke'un bu buncamandır sırasında bu kadar yük ve endi...

şeyle dolaştığına inanmıyorum. Ağzımı sıkı tuttuğu...

na da. Beni korumaya çalıştığına.

Sonuçta, başka biriyle bir ilişkisi yokmuş.

Diğer tarafa çevirdiği yüzünde gezdiriyorum göz...

lerini. Hala yalan söylüyor olabileceği geliyor aklı...

ma. Luke senin mutluluğunu bozmamak için numan...

yapıyor cümlesi bininci kez çakıyor beynimde.

"Luke, lütfen," diyorum aceleyle. "Lütfen. Bana...

gerçeği bir kerede söyle. Onunla görüşüyor musun?"

"Ne?" Luke gene şaşırarak bana dönüyor. "Becky...

bunu hallettiğimizi sanıyord..."

"Benim için bu işler çok önemli. Bu işler...

"Tam bir kahve." Yüzüne baktı. "Bu işler...

"Tatlı mı?" Ağzını açık tutuyordu.

"Sally Ann Davila. Hatırlıyor musun?"

"Tatlı ki." Başını sallıyordu. "Ne olmuştu?"

Sally Ann, Luke'a tanıdığından gülmeye başlamıştı. "Biraz kapalı kalmıştım ama tatlı ve güzelim."

"O ya... İlan arasında birkaç olay yaşandı. Sally Ann'in...

"Tatlı, ne güzel." diye nefes alıyordu. "Ben...

"Ben Sally Ann'e yünde yüz masajı yapıyorum." Luke...

Birkaç dakika sonra, Beynün Dave Sharpness'in masajı...

Luke'a sordu: "Hayır. Mıdır kalmıştı ya da hayır. Bu bir masaj...

"Hayır. Mıdır kalmıştı ya da hayır. Bu bir masaj...

"Tatlı." diyecekken yavaşça. "Ben de ona masajı...

"Ben... İlan mı dediği?"

"Şirketinde sanki babalarının malıymış gibi gör...

...yorlar." Luke adeta kendine hakim olmak istiyordu...

dim ve sözlü geçen Arcodas personeli, ferdinin...

Amy'den özür dilemesini rica ettim."

"Diledi mi?"

"Hayır." Luke'un yüzü yamuluyor. "Amy'nin bu...

vulmasını istedi."

"Kovulmasını mı?" Söyleyecek söz bulamıyordu.

"Bahanesi de şu. Amy rekabeti sevmiyordum. İş...

...işi bitirebilseymiş adam da ona sert davranmak zo...

runda kalmayacakmış. Bu arada, bütün personelin...

ayaklandı. Hepsini bana protesto e-postaları yolluyor...

hiçbiri Arcodas dosyasına el sürmek istemiyor, istifa...

tehditleri savuruyorlar..." Luke ellerini saçında ge...

diriyo, tam anlamıyla canı sıkıyor görünüyor. "Dedi...

ğim gibi. Tam bir kabus ya."

Fabia'nın koltuğunda arkama dayanıyorum ve...

tüm bu öğrendiklerimi sindirmeye çalışıyorum. Lu...

ke'un bu buncamandır sırasında bu kadar yük ve endi...

şeyle dolaştığına inanmıyorum. Ağzımı sıkı tuttuğu...

na da. Beni korumaya çalıştığına.

Sonuçta, başka biriyle bir ilişkisi yokmuş.

Diğer tarafa çevirdiği yüzünde gezdiriyorum göz...

lerini. Hala yalan söylüyor olabileceği geliyor aklı...

ma. Luke senin mutluluğunu bozmamak için numan...

yapıyor cümlesi bininci kez çakıyor beynimde.

"Luke, lütfen," diyorum aceleyle. "Lütfen. Bana...

gerçeği bir kerede söyle. Onunla görüşüyor musun?"

"Ne?" Luke gene şaşırarak bana dönüyor. "Becky...

bunu hallettiğimizi sanıyord..."

"Venetia senin numara yaptığını söyledi." Per...

rişan vaziyette, parmaklarını ona uste geçiriyordum.

"Bunların hepsi bir oyun olabilir. Beni... mutlu et...

mek için."

Luke bana tam karşından, diadik bakmak için...

dönüyor ve ellerini iki elinin arasına alıp sıkıyor.

"Becky, gördüğümüz falan yok. Aramızda hiçbir...

şey yok. Bunu daha açık nasıl ifade edebilirim, bilen...

yorum şahiden de."

"O zaman Venetia niye birbirinizi gördüğünüzü...

söyledi?"

"Bilmiyorum." Luke gerçekten de ipin ucundaki...

adam gibi görünüyor. "Neden bahsetmiş, gerçekten...

en ufak bir fikrim yok. Bak Becky, bana güvenmek...

zorundasın. Bunu yapabilir misin?"

Sessizlik. Gerçek şu ki, bilmiyorum. Artık ona gü...

venir miyim, bilmiyorum.

Konuşunca, eteklerimizdeki taşları dökmeye her...

şeyin daha iyi olacağını sanmıştım. Ama burada işte,

podyuma konmuş bir heykel gibi meydanda. Ve ben...

hala neye inanacağımı kestiremiyorum. Luke ile göz...

göze gelmeden mutfağa yürütüyorum ve Fabia'nın...

gömme dolaplarını tek tek kaydırarak çay arıyorum.

Tanrım, burası benim evim olmalıydı. Çayın nerede...

olduğunu bilmeliydim.

"Şunu dene," diyor Luke, ben tencere tava dolu...

bir dolabı açıp kapağını hızla gümlerirken, gerçi çok...

pahalı olduğu için gümleniyor. "Köşedeki dolabı?"

"Ah tamam." Açar açmaz karşıma bir kutu poşet...

çay çıkıyor. Kutuyu tezgaha koyuyorum ve tüm ener...

jim biterek tezgaha yaslanıyorum. Bu arada Luke da...

koymasını isterdin. Yani... sen kendi kendinin patronusun! Zaten kimseyle birlikte çalışmak mecburiyetinde değilsin."

"Onlarla konuşacağım." Luke bakışlarını yenden kaldırmıyor. "Açık açık. Belki de sorunu giderebiliriz."

"Belki de." Hissettiğimden daha umut dolu konuşmaya çalışarak başımla onaylıyorum.

Luke birden fındık kıracağı yerine koyup bakışlarını kaldırıyor. "Becky, eğer Arcodas'la anlaşmam bilecek olursa sonuçta, trilyoner insanlar olmayacağız. Bunu anlamahısın." İçim cız ediyor. Her şey tıkırında giderken, dünyayı fethetmek üzereyken ve özel jetimizle gezecekken her şey çok heyecanlıydı. Ben de kendime Vivienne Westwood'daki o 1000 dolarlık topukluları almayı planlıyordum.

Neyse artık. Topshop'ta 50 dolarlık olanları da var. Onları alırım ben de.

"Belki şimdi olmayabiliriz." Yılmazca çenemi kaldırıyorum. "Ama bir sonraki anlaşmayı bağladığında olabiliriz. Ve bu arada da..." Nefes kesici tasarımcı mutfakta etrafıma bakıyorum. "Gayet güzel idare ediyoruz. Kendimize de sonraki sene ada alırsınız." Bir saniye düşünüyorum. "Aslında, ada almanın modası geçti bile. Zaten istemiyorduk."

Luke bana bir an dümdüz bakıp sonra kendini tutamayıp bir kahkaha koyuyor.

"Bir şey söyleyeyim mi, Becky Bloomwood? Sen fena bir anne olacaksın."

"Ah!" diye kızarıyorum, bunu hiç beklemiyordum. "Gerçekten mi? İyi anlamda fena mı?"

Luke mutfakta yaklaşıp ellerini karnıma koyuyor. "Şu küçük insan çok şanslı," diye mırıldanıyor.

"Bir tane bile ninni bilmemem dışında," diyorum biraz içim kararak. "Onu uyutmuyacağım."

"Ninniler fazla abartılıyor," diyor Luke güven verircesine. "Ben ona *Financial*'dan makaleler okuturum. Ona yeter."

Bir süre şişkin göbeğimi seyrederiz birlikte. Vücudumun içinde bir bebek olduğu fikrini hala benimseyemiyorum. Hem de dışarı çıkacak... bir şekilde.

Tamam, o konuya hiç girmeyelim. Bir şey icat etmek için hala vakitleri var.

Çok geçmeden Luke kafasını kaldırıyor. Yüzünde garip, okuyamadığım bir ifade var.

"Eee... söyle bakalım, Becky," diyor rahatça. "Armageddon mu, yoksa Pomegranate mi olacak?"

"Ne?" Şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Bu sabah eve döndüğümde nereye gittiğini bulmaya çalışıyordum. İpucu için çekmecelerine başvurdum..." Tereddüt ediyor. "Ve o cinsiyet tespit testiyle karşılaştım. Cinsiyetini öğrendin, değil mi?"

Yüreğim yerinden oynuyor adeta. Kahretsin. Testi fırlatıp atmalydım. Çok aptalım.

Luke gülümsüyor olsa da gözlerinde ufak bir kargınlık gölgesi seçebiliyorum. Ve birden kendimi iğrenç hissediyorum. Luke'u bu kadar önemli bir andan dışlamayı nasıl planladım bilmiyorum. Aslında, cinsiyetini öğrenmeyi neden bu kadar ipe çektiğimi bile hatırlamıyorum. Kimin umrunda ki?

Bir elimi ellerinin üstüne koyup elini sıkıyorum. "İşin aklı, Luke... testi yapmadım. Bilmiyorum."

"Tüm yapmadın" diye tartışıyor. "Hayır! Çok uzun süren bir yoldu."

"Evet, çimlerin üstünde şahane görünür," Martha koridorun arka tarafına ilerleyip cam kapılardan dışarı bakıyor gözlerini kısarak. "Ne mutlusun bir bahçe! Peyzajını kendiniz mi yaptınız?"

"Elbette!" Luke'a bakış atıyorum.

"Açıktası, bir peyzaj mimari bürosuyla çalıştık," diyor, "ama fikir bize aitti."

"Doğru," diye başımla onaylıyorum. "İlham kaynağımız da bir tür... Zen... ve... şehir hayatının birleştiği noktaydı."

"Ağaçların yerleşimi projede hayati önem taşıyordu," diye ekliyor Luke. "En az üç kez yerlerini değiştirmek zorunda kaldık."

"Vay," Martha anlayarak kafa sallıyor ve defterine birkaç not daha alıyor. "Gerçek bir mükemmeliyetçisiniz!"

"Sadece tasarıma önem veriyoruz," diyor Luke ciddi ciddi. Bana çaktırmadan göz kırpyor ve kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Küçük çocuğunuzu bahçede görmek için sabırsızlanıyor olmalısınız," Martha gülerken bize bakıyor. "Emekleyişi... yürümeyi öğrenişi..."

"Evet," Luke elimi tutuyor. "Hem de çok sabırsızlanıyoruz."

Tam bir şey eklemek üzereyim ki, karnım birden geriliyor. Sanki birisi iki eliyle kavrayıp sıkıyor. Şimdi durup düşündünce bir süredir olduğunu farkediyorum aslında ama bu seferki biraz daha güçlüydü. "Aah," diyorum kendime hakim olamadan.

"Ne oldu?" Luke dikkatini bana veriyor.

"Yok bir şey," diyorum çabucak. "Eee, elbiseyi deneyecek miyim?"

"Neler oluyor?" diyor Martha. notlarından başını kaldırarak. "Bahçe çekimine geçelim mi?"

"Becky, doğum yapıyor," diyor Luke telefonunu kaldırarak. "Maalesef, gitmemiz gerekiyor."

"Doğum mu?" Martha elindeki defter kalemi düştürüyor ve almak için eğiliyor sonra da. "Aman tanrım! Ama henüz olmaması gerekiyordu, değil mi?"

"Üç haftadan önce hayır," diyor Luke. "Şu anda erken."

"İyi misin, Becky?" Martha yüzüme eğiliyor.

"Herhangi bir ilaca ihtiyacın var mı?"

"Ben doğal metotlar kullanıyorum," diyorum nefesim kesilerek ve boynumu tutarak. "Bu çok eski zamanlardan kalma bir Maori doğum taşı."

"Vay!" diyor Martha, bir şeyler karalayarak. "Maori nasıl yazılıyor?"

Karnım bir daha kasılıyor ve taşı daha da sıkıyorum. Duyduğum acıya rağmen, bir coşku hissediyorum. İnsanlar haklıymış, doğum muazzam bir deneyim. Sanki bütün vücudum uyum içinde çalışıyor, sanki başından beri bunun için tasarlanmış gibiyim.

"Hazır çantan var mı?" diyor Martha, telaşla bemi izleyerek. "Bir çanta hazırlanmış olman gerekiyordu mu?"

"Bir bavulum var," diyorum nefes nefese.

"Evet," diyor Luke telefonunu kapayarak. "Alalım hemen. Çabucak. Nerede? Hastane notların."

"Şeyde..." derken duruyorum. Hepsini evde. Geçek evimizde.

"İyi... yatak odasında. Komodinde," Hafiften çaresizlik içinde Luke'a bakıyorum. Luke'un bakışlarından aniden durumu çaktığı anlaşıyor.

"Makyajımı tazeletelim de," diyor Martha. "Bu bir sandviç almaya gidelim mi?"

Koridora geçiyorum, ön kapıya ulaşıyorum ve duruyorum. Karnım gene gerildi çünkü. Yanalılık yok.

"Ne oldu?" Luke beni seyrediyor. "Becky, bizi mi oluyorsun?"

Tamam. Panik yok.

"Luke," diyorum elimden geldiğince sakın. "Galiba doğuruyorum. Bir süredir devam ediyor."

Karnım yeniden kasılıyor ve sıkı nefesler almaya başlıyorum, tıpkı doğum öncesi dersinde yaptığımız gibi. Tanrım, sancıyla nasıl da başa çıkıyorum, inanılmaz.

"Bir süredir mi?" Luke alarına geçerek yanıma geliyor.

"Ne kadardır?"

Bu duygunun ilk farkına vardığım anı düşünüyorum.

"Beş saat falan? Yani muhtemelen şu an... 5 santim genişledim?"

"Genişledin mi?" Luke gözlerini bana diyor. "O ne demek?"

"Yani yolun yarısını aştım." Sesim birden heyecanla titriyor. "Yani bebeğimiz geliyor demek!"

"Yüce tanrım," Luke bir hareketle cep telefonunu çıkarıp tuşa basıyor. "Alo? Acil ambulans, lütfen! Çabuk!"

Luke adresi verirken dizlerim titremeye başlıyor. Ayın 19'undan önce olmaması gerekiyordu. Daha haftamız var sanıyordum.

"Tabii ya," diyor. "Şey... Gerekirse bir şeyden uğrarsın."

"Ben bulur getiririm şimdi," diyor Martha şaşkınlıkla sevince.

"Komodinin hangi tarafında?"

"Yok! Yani... immm... aslında, işte burada!" Benden koridordaki gömme dolapta gözüme çarpan bir bavulu işaret ediyorum. "Elimin altında olsun diye oraya koyduğumu unutmuşum."

"Evet," Luke bir gayret çantayı dolaptan çekip çıkarıyor derken bir tenis topu düşüyor içinden.

"Hastane niye tenis topu götürüyorsunuz?" diye soruyor Martha, afallayarak.

"Şey için... eee... masaj. Ah tanrım..." Maori taşını sıkıca kavrayıp derin nefes alıyorum.

"İyi misin, Becky?" diyor Luke endişelenerek.

"Daha da kötüleşiyor galiba." Kol saatine bakıyor.

"Nerede bu kahrolası ambulans?"

"Sancılar güçleniyor," diyebiliyorum kıvrınarak.

"Sanırım şu anda 6-7 santim açıldı."

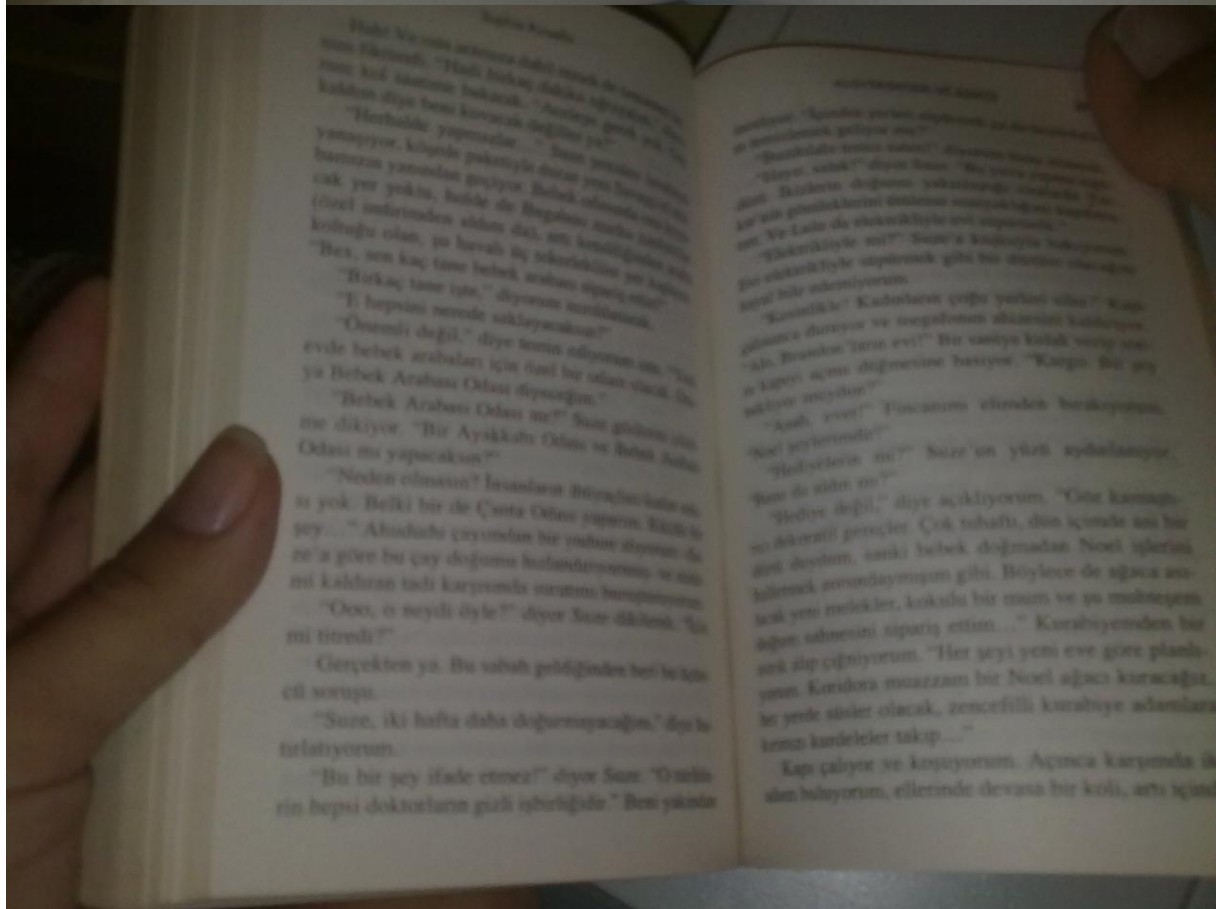
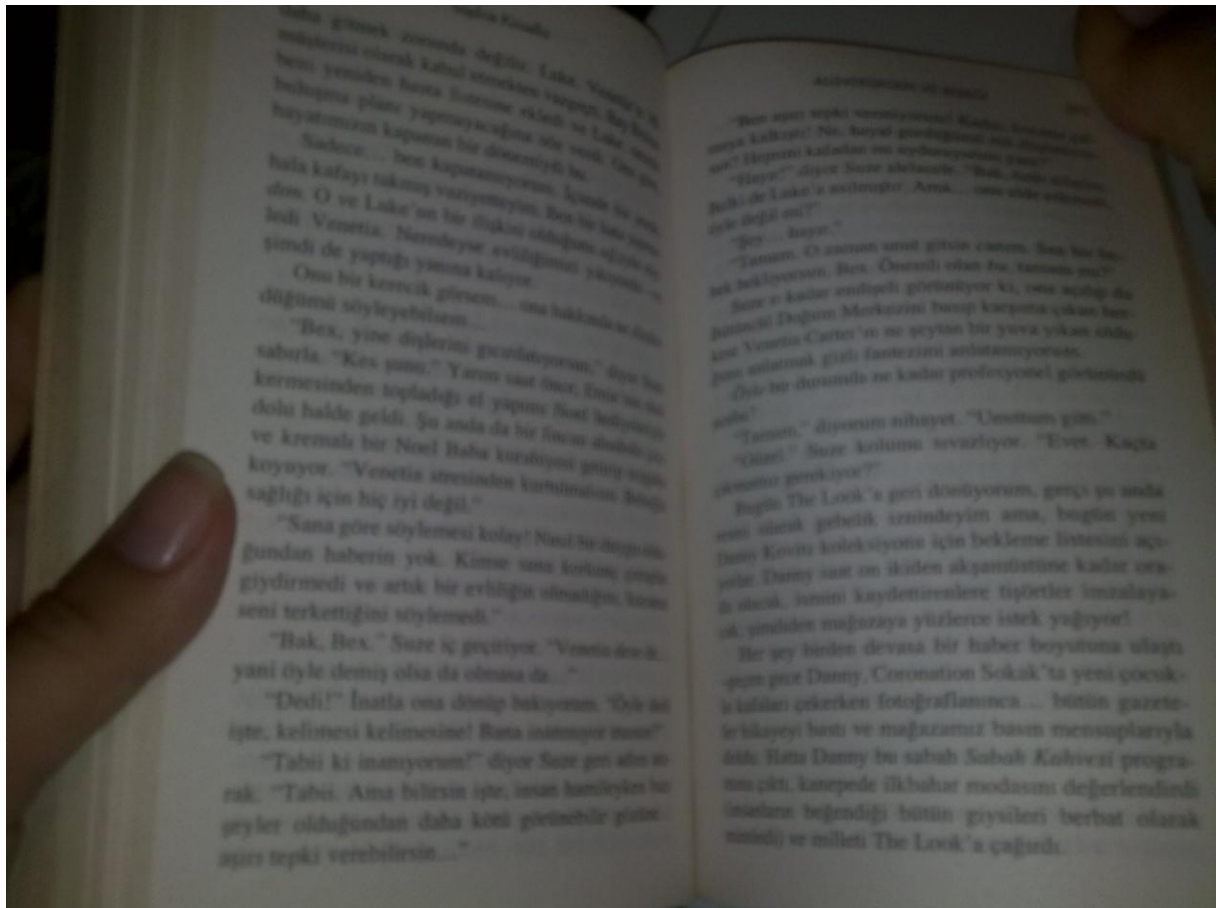
"Bakın, ambulans burada." Fotoğrafçı kafasını ön kapıdan dışarı uzatıyor. "Yanaşıyor."

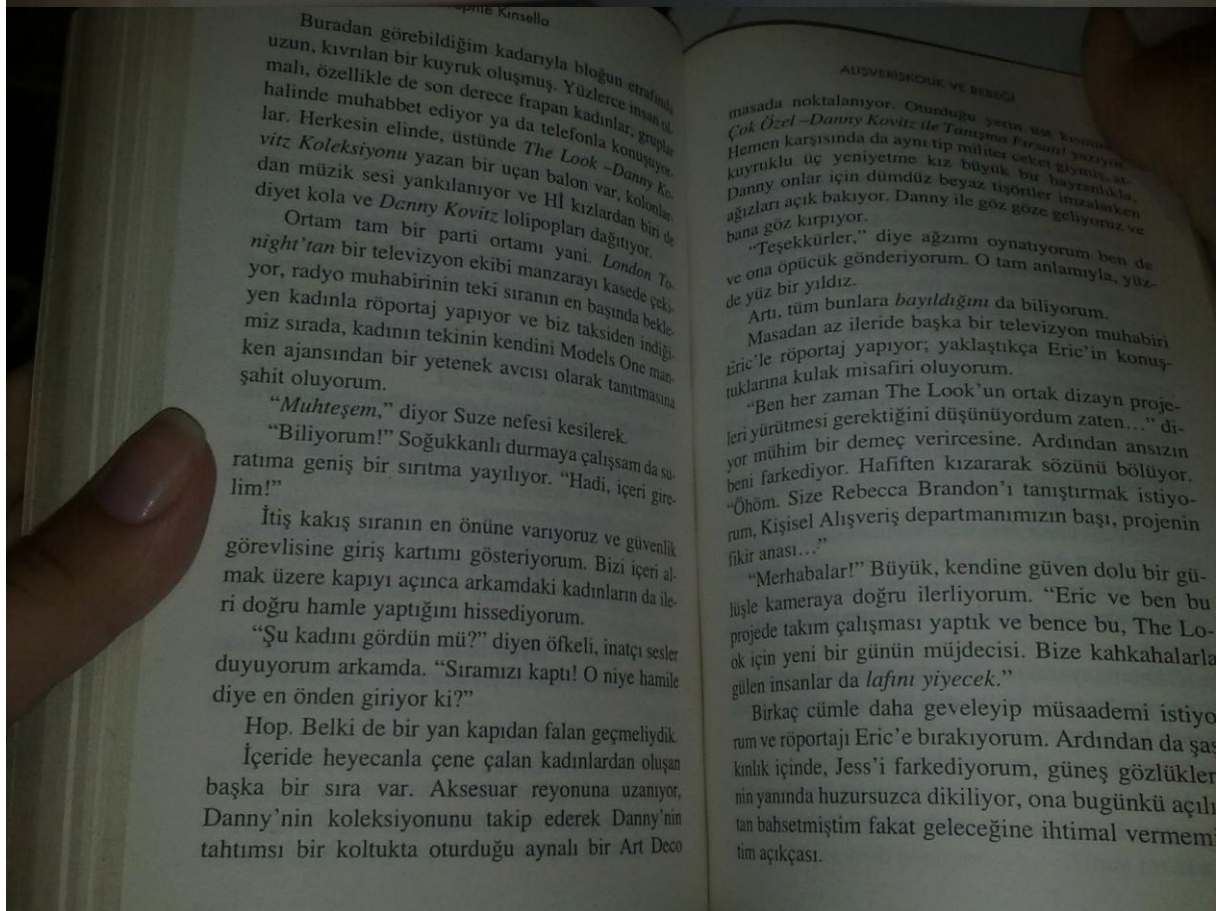
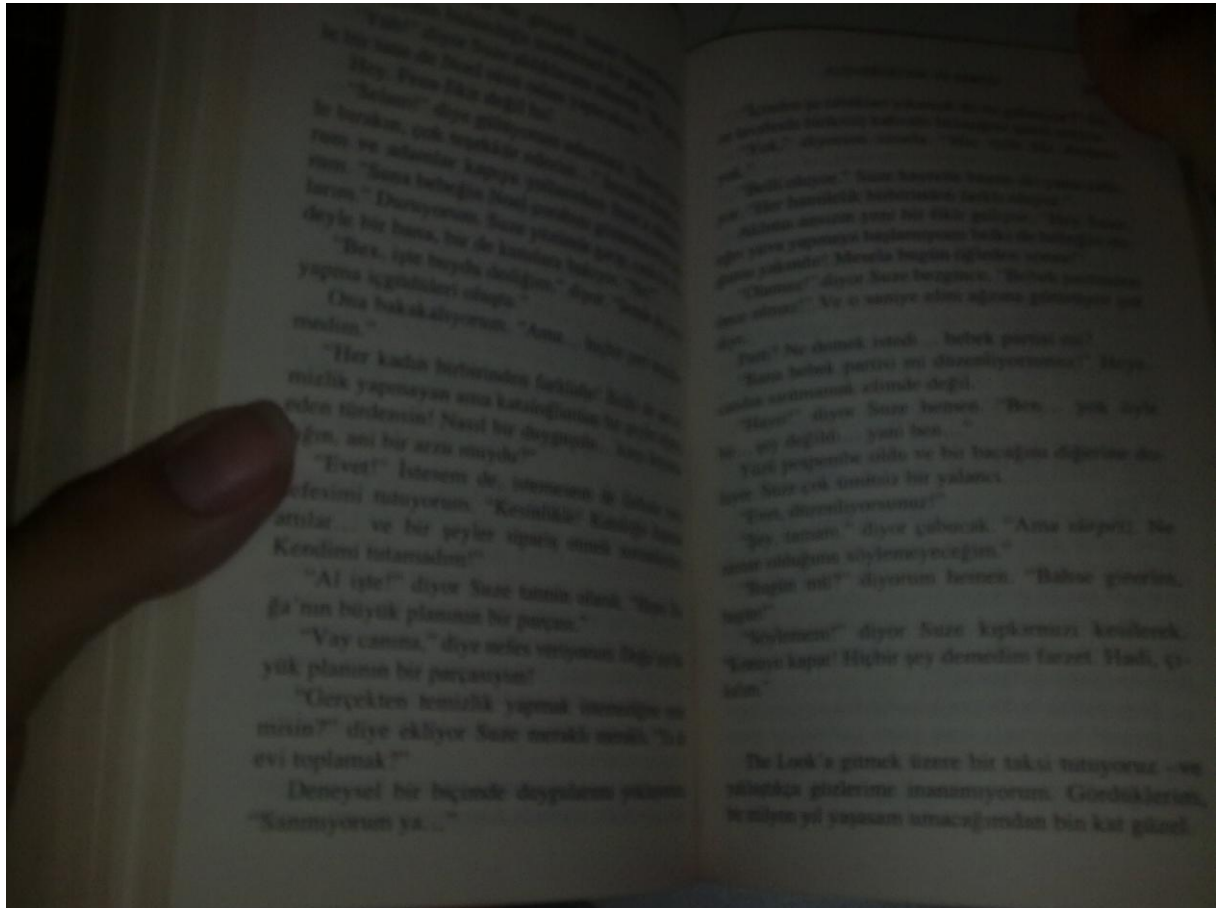
"Yola çıkalım," Luke kolunu bana sarıyor. "Yürüyebilecek misin?"

"Sanırım. Olabilir."

Ön kapıya varıyoruz ve en üst merdivende duruyoruz. Ambulans bütün yolu tıkamış, mavi ışığı dönüyor da dönüyor. Sokağın karşı tarafından birkaç kişinin izlediğini görüyorum.

İşte bu. Hastaneden çıktığım sırada... bir bebeğim olacak!

"Jess!" diye sesleniyorum yaklaşıp. "Gelmiyim!"
"Bu inanılmaz bir olay, Becky." Jess etrafta dolan kalabalığı süzüyor. "Tebrik ederim."

"Sağol!" diye gülüyorum yüzüm aydınlanarak.

"Ne harika, değil mi? Televizyoncuları gördün mü?"

"Dışarıda *The Times*'dan biri vardı," diyor Jess de başıyla onaylayarak. "Ve de *The Standard*'dan. Medya da büyük yankı uyandıracak." Bana gülüyor.

"Becky Brandon bir kez daha başarıyor."

"Eh..." diyerek omuz silkiyorum. "Eee, hayat nasıl gidiyor? Chile hazırlıkları ne alemde?"

"Ah, iyi, iyi." Jess derin bir nefes veriyor.

Jess'in tek olumsuz yanı, nasıl bir ruh hali içinde olduğunu belli etmeyişidir. Mutluyken bile hep bir hüsranlı yanı vardır. (Yani kötü bir niyetim falan yok, sadece karakteri böyle demek istiyorum.) Şu anda dikkat ediyorum da, cidden üzgüne benziyor.

"Jess... sorun ne?" Elimi koluna koyuyorum. "İşler yolunda değil."

"Hayır," diyor Jess de. "Yolunda değil." Kafasını kaldırıyor ve dehşetle, gözlerinin yaşarmak üzere olduğunu görüyorum. "Tom ortadan kayboldu."

"Ortadan mı kayboldu?" diyorum hayretler içinde kalarak.

"Anlatmayacaktım aslında, seni endişelendirmek istemiyordum. Ama üç gündür onu gören olmadı. Bence kara kara düşünüyor."

"Buradan ayrılıyorsun diye mi?"

Jess başıyla onaylıyor ve içten içe Tom'a sinirleniyorum. Bu kadar ben-merkezci bir herif olmak zorunda mı yani?

"Anne babasına bir şeyi olmadığını söyleyen bir mesaj bırakmış. O kadar. Her yerde olabilir. Janice de tabii suçu bana yüklüyor..."

"Bu senin hatan değil ki! Tom sadece..." Kendime engel oluyorum.

"Nerede olabileceği hakkında bir tahminin var mı, Becky?" Jess'in alnı kırışıyor. "Onu çocukluktan beri tanıyorum."

Ne diyeceğimi bilemeden omuz silkiyorum.

Tom'u tanıyorum, her şeyi yapabilir. Dövmeciye gidip genital bölgesine Jess lütfen gitme dövmesi yaptırmış olabilir mesela.

"Bak... mutlaka geri dönecektir," diyorum sonunda. "O kadar da aptal değil. Sadece kısa süreliğine kaftayı toplamak için bir yere gitmiştir."

"Merhaba Becky." Kafamı kaldırıncı karşımda bize doğru yürüyen Jasmine'i buluyorum, eli kolu atkı ve şapka dolu ve yüzü efor sarfetmekten pespembe vaziyette.

"Selam Jasmine! Ne muhteşem, değil mi? Yukarısı ne durumda?"

"Kargaşa." Gözlerini deviriyor. "Her yer müşteri kayıyor. Tanrıya şükür, fazla fazla personelimiz var."

"Ne kadar havahı değil mi?" diye sırtıyıyorum fakat Jasmine coşkudan yoksun bir şekilde surat asıyor.

"Eski halini yeğlerim. Bugün hepimiz gece yarısına kadar buradayız. Sabahtan beri kendime bir dakika ayıramadım."

"Bu şekilde mağaza iflas etmez," diye belirtsem de Jasmine pek oralı olmuyor.

"Nereye?" diye sesleniyorum kadının başı üstüne.
"Bu kadın neyi yapıyor? Becky..." diye sesleniyorum.

"Bu da ne zaman farkındalık diyorlar?"

"Eh," diyorum gülmeye. "Evet. Gülmeye. Değil mi? Tek parmağıyla karnesini tutuyor."

"Nereye gitti?" diye sordum kadına.

"Maddesiz, söyleyemem," diyor kadın. "Bu bir sır. Kusura bakma."

Jasmine okeyle çenesini biteriyor. "Nereye gitti hemem söyleyordun?"

"Hayır!"

"Jasmine!" diye sesleniyorum kadının başı üstüne.
"Müşterinin ürettiği sıkıntı buldun mu?"

"Nerede aldıklarını öğrensin, değil mi?" diye sordum kadına. "Peşime casus takın kesin."

"Nasıl öyle bir şey yaparım?" diyor kadın. "Yakındaki bir ayılda da yamuruma göz atıyorum. Kendi kendime de olta. Crouch End'deki ilmi kadın biterleri. Kadının evine gidiyorum ve sonunda uyarıyor. İşle alıyor, cımbızlıyor. Ama sonuç değiş."

"Jasmine!" Kadın daha yüksek sesle sesleniyor.

"Gittimeliyim." Jasmine bana son bir şeyi söyletıyor.

"Gözetiliriz o zaman!" diyor kadın. "Bebek getirirsin sana."

Jess ise bu arada derin yerindeyken, arka arkı kılıp, kompozmayı baştan sona takip ediyor. "Ne diye ki kışkırtmaya?" diye Jasmine nihayet çekip gidiyor.

"Bu kadın neyi yapıyor? Becky..." diye sesleniyorum.

"Bu da ne zaman farkındalık diyorlar?"

"Eh," diyor kadın. "Evet. Gülmeye. Değil mi? Tek parmağıyla karnesini tutuyor."

"Nereye gitti?" diye sordum kadına.

"Maddesiz, söyleyemem," diyor kadın. "Bu bir sır. Kusura bakma."

Jasmine okeyle çenesini biteriyor. "Nereye gitti hemem söyleyordun?"

"Hayır!"

"Jasmine!" diye sesleniyorum kadının başı üstüne.
"Müşterinin ürettiği sıkıntı buldun mu?"

"Nerede aldıklarını öğrensin, değil mi?" diye sordum kadına. "Peşime casus takın kesin."

"Nasıl öyle bir şey yaparım?" diyor kadın. "Yakındaki bir ayılda da yamuruma göz atıyorum. Kendi kendime de olta. Crouch End'deki ilmi kadın biterleri. Kadının evine gidiyorum ve sonunda uyarıyor. İşle alıyor, cımbızlıyor. Ama sonuç değiş."

"Jasmine!" Kadın daha yüksek sesle sesleniyor.

"Gittimeliyim." Jasmine bana son bir şeyi söyletıyor.

"Gözetiliriz o zaman!" diyor kadın. "Bebek getirirsin sana."

Jess ise bu arada derin yerindeyken, arka arkı kılıp, kompozmayı baştan sona takip ediyor. "Ne diye ki kışkırtmaya?" diye Jasmine nihayet çekip gidiyor.

Demek buraya kadarmış. Bu masıyla düğün...

Kızarak susuyorum. Henüz tamamlanmış olabileceğim, tuvalet masamın çekmecesine bığışmamış faturam aklıma geliyor da.

"Yeni dakika yitirdi," diyorun diğersin de
gizli.

"İyi fikir. Belki bir ara çıkarsa."

"Ama yirmi dakika geçirmeliyim," der di-
yor Suzi acııyla. "Tam tamına yirmi dakika."

"Tamam!" diyorun. "Hemen çıkıyorum."

"Harika!" Suzi rahatlıkla "Eh... o zaman..."

ara geçiriyorsun."

"Görüşürüz!"

Koridora koşuyorsun, ceketini girip annem

sağına iniyorsun. Döner odamın atığında Suzi'nin

Jess meydanında yok. Kesin saklanıyorlar!

Yirmi dakika yitirdiğin için bir anlık huzur

kadın gibi görünmeye çalışarak giriş kapısını açma-

yorum, gözlerim fıldır fıldır sağına doğru

Annem tuturum, ya aradığın anında Suzi'ye ge-

dim! Jess de devanın köşesine girilmiş!

Onları gördüğümü çıkarmamalıyım. Kâhret-

malıyım. Duruşuma kıyarak giriş kapısını açma-

rum -ki, tam o sırada baskı çalıyor anladım ki-

bir kızın saç bükmesi çarpıyor gitmiş.

Hayır. İnanmıyorum. Annem mi yitirdi?

Giriş kapısından geçip gitmeye başlıyorum. Bir-

le sesi örtmeye çalışıyorum. Çabucak kaldırım-ı-

yıp yandaki sokakta bir bank buluyorum ve her-

görmesin diye palmiye için saklandığım bir an-

sini karıştırmaya başlıyorum, tam yirmi dakika gi-

tikten sonra da ayaklarımda adanmış tükürük-ü-

neliyorum.

Tekrar giriş kapısından geçişimde bu kez kim-

den eser yok. İçeri girip anandele en üst kattan-

na, içinde bekleyen bekleyenleri anıyorum. Döner ke-

me dinliyor, anladım dediği anında en geç-

ten.

"Suzi!" Kapıyı açtım kadın oturma odası-

na. Suzi beni kucaklıyor. Her ne kadar bu-

ten de bu kadar çok zamanla yitirdi bir anlık

beni çok seviyor. Suzi, Jess, annem, Suzi'nin, bu-

ten... ve de Kelly mi?

"Evet!" Yandaki Huzur duvarına dönüyorum.

"Suzi!"

"Tutuş baskıdır!" Suzi aniden pespekte gi-

miş peşine. "Suzi! Seni kastedik! İyi gel de

ki sen Suzi'nin Fiyat kızıyla..."

Suzi beni odamın odasına götürüyor ve de-

ğıştirmiyor. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

O KIZIYLA BİR ANNE VE O KIZIYLA

Kırmızı Kızın Kızı

"Nasıl oldu?" Annem kısa kısa yarımla bi-

yor.

"Boyle oldu. Tattım. Bir şeyler atıp..." Minsk kız-

na, içinde bekleyen bekleyenleri anıyorum. Döner ke-

me dinliyor, anladım dediği anında en geç-

ten.

"Suzi!" Kapıyı açtım kadın oturma odası-

na. Suzi beni kucaklıyor. Her ne kadar bu-

ten de bu kadar çok zamanla yitirdi bir anlık

beni çok seviyor. Suzi, Jess, annem, Suzi'nin, bu-

ten... ve de Kelly mi?

"Evet!" Yandaki Huzur duvarına dönüyorum.

"Suzi!"

"Tutuş baskıdır!" Suzi aniden pespekte gi-

miş peşine. "Suzi! Seni kastedik! İyi gel de

ki sen Suzi'nin Fiyat kızıyla..."

Suzi beni odamın odasına götürüyor ve de-

ğıştirmiyor. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

mişler. Her yerde pembe uçan balonlar ve gi-

bebek bezi cırcırtı avlama... ünlülerin bebekleri
ismi..."

Tüm bunları organize edeceğim diye nelerle
kıştığına inanamıyorum.

"Suze... çok teşekkür ederim," diyorum. "Büyü-

yicisiniz. Hele fotoğraf çerçevem!"

"İyi oldu ama, değil mi?" Suze memnun görünü-

yor. "Biliyorsun, bana gerçekten ilham verdi. Yeni-

den çerçeve işine dönmeyi düşünüyorum."

"Bence de dönmelisin!" diyorum coşkuyla. Suze

çocuk doğurmadan önce nefis çerçeveler yapardı. Li-

berty's'de falan satılırdı hem de!

"Yani, çocuklar artık büyüdü sayılır," diye konu-

şuyor Suze. "Üstelik, Lulu yemek kitabı yazabiliyor-

sa, benim neyim eksik? Günde birkaç saat çalışsam

çocuklar ölmez herhalde, değil mi? Hala iyi bir anne

olabilirim?"

İçindeki tedirginliği gözlerinden okuyabiliyorum.

Bütün suç o inek Lulu'nun. Suze'un onunla tanışana

kadar böyle bir endişesi yoktu.

Tamam. Ödeşme zamanı.

"Suze... sana vereceğim bir şey var," diyorum

mutfak çekmecesine uzanarak. "Ama Lulu'ya asla ve

asla göstermeyeceksin. Ya da ona söylemeyeceksin.

Hatta hiç kimseye."

"Söylemem!" Suze entrikacı tavırlara bürünüyor.

"Neymiş o?"

"Al."

Suze'a uzaktan çekilmiş fotoğrafı veriyorum. Ori-

jinal dosyadan bir tek bunu saklamıştım. Bu, Lu-

lu'nun sokakta çocuklarıyla resmi. Bayağı bir

...

...

...

...

...

...

...

ğırından çıkmış görünüyor -hatta çocuklardan birine

bağırıyormuş gibi bir hali var. Elinde dört paket açıl-

mamış Mars var ve çocukların gözünün önünde satıl-

landırıyor. Ayrıca iki kutu kola da var ve diğyle en

büyük boy bir cips paketi tutuyor. "Yo. Yoksa bun-

"Yo." Suze küçük dilini yutuyor. "Ve Che-

lar?"

"Mars paketi." Başım la onaylıyorum. "Ve Che-

etos."

"Ve de kola!" Suze gırtlaktan kahkaha atıp eliyle

başını kapıyor. "Bex, günümü aydınlattın. Nasıl olur

da?"

"Hiç sorma." Ben de kıkırdıyorum.

"Ammma ikiyüzlü bir... inekmiş!"

"Eh..." Gayet olgun ve mütevazı bir şekilde omuz

sılıyorum. Ben sana onun inek olduğunu söylemiş-

tim, demeyeceğim.

Ya da dip boyasının geldiğini. Çünkü bu da cada-

lozluk olur.

"Biliyor musun, beni inandırmıştı." Suze hala

gözlerine inanamayarak resmi inceliyor. "Kendimi

çok... aşağı hissederdim ondan."

"Bence televizyon programına bir uğramalısın."

diyorum. "Fotoğrafi da götürürsün belki."

"Bex!" Suze kıkırdıyor. "Çok kötüsün! Bunu bir

çekmecedeki saklayıp istediğim zaman moralim düzel-

sin diye çıkarıp bakacağım."

Telefon mutfaktan çınlıyor ve gülüşüm yüzümde

donuyor. Ya yine basınsa? Ya yine Luke hakkında

yeni haberler alırsam?

"Hey Suze," diyorum gayet sıradan. "Sen bir bak

bakalım bir şey isteyen var mı? Ben hemen geliyorum."

...

...

...

yüymeye bir müzik dahanı olur! Akıllı kadınların
rinden sipariş ettiğin kulaçlık ve rüfeyi anı
kacına dayıyorum.

Dile bebefim, Mutarı geliyor.
Galiba. Ya da Beethoven, ya da öyle bir...

Tanım, nasıl da katıydım. Kutuya bakıp düşün
mı çalışıyor diye anlamaya çalışırken kızımlar küçük
bir tıkırtı geliyor.

Noel kartları. Bu beni neylendiler. Akıllı kadın
puketini orada bırakıp ön kapağı yollamamış, ön
posta duran kalın posta yığınına atıyormuş ve rüfeyi
şöyle bir güle atmak üzere halledici kutuya diğer se
götürüyorum.

Birden duruyorum. Küçük bir paket var. Dışın
çekici, epik bir yazıyla yazılmış.

Venetia'nın yazısı.

Luke'a gönderilmiş ama bana ne. Tımarın eline
zarfı yığıyorum ve içinden küçük deni bir kutu çıkı
yor. Kutuyu da zorluyorum ve içinden bir çift gümüş
mineli kol düğmesi çıkıyor. Ne diye kocama kol düğ
mesi gönderiyor ki bu?

Küçük krem rengi bir kart döküyor, üstüne aynı
yazıyla bir mesaj yazılmış.

L

Uzun zamandır görüşemedik. Nunc es libendum?

V

Nota bakakalıyorum, kan beynime saçıyor. Gü
ne bütün gıcır gıcır bir zılda kızımların içinde...

Hayatında hiç bu kadar kapınamamışım.

Venetia'nın yerini bulmam uzun sürmü. Bütün
cül Doğum Merkezi'ni aradım, onunla konuşup
çok ihtiyacım varmış gibi yapıp nerede olduğum
rendim. Resepsiyondaki görevli minnetle dinledi
belirttikten sonra şu anda Cavendish Hastanesi'ne
toplantıda olduğum ağrıdan kaçınıp hastanenin
hastalarından biri olarak görüldüğüm için onları
bırakmayı önerdiler ama ben hemen hafif bir
rek yok, birden kendimi iyi hissediyorum diye la
lar da yuttu. Belli ki, kafayı uyrup arıyor, bir an
hamile kadınlara alışıktır.

Böylece de şu anda Cavendish Hastanesi'ne
belik Ünitesinin kapısı önünde dikiliyorum, lütfen
küt küt, elimde bir The Look tarzı kış kış
kış kış, elimde bir The Look tarzı kış kış, bir an
kış kış düğmeleri yok, ayrıca varis çorabı, bir an
Luke'a gönderdiği her bir not, aptal doğan not
nin becerileri, medikal notları... Bütün bu not
den çıkan kapılar bile var. (Crime de la Mère)

not kış kış açmamış değil, bama minnet ediyoruz. (Crime
de la Mère) Luke'a gönderilmiş ama bana ne. Tımarın eline
zarfı yığıyorum ve içinden küçük deni bir kutu çıkı
yor. Kutuyu da zorluyorum ve içinden bir çift gümüş
mineli kol düğmesi çıkıyor. Ne diye kocama kol düğ
mesi gönderiyor ki bu?

Küçük krem rengi bir kart döküyor, üstüne aynı
yazıyla bir mesaj yazılmış.

L
Uzun zamandır görüşemedik. Nunc es libendum?
V
Nota bakakalıyorum, kan beynime saçıyor. Gü
ne bütün gıcır gıcır bir zılda kızımların içinde...

Luke'a gönderilmiş ama bana ne. Tımarın eline
zarfı yığıyorum ve içinden küçük deni bir kutu çıkı
yor. Kutuyu da zorluyorum ve içinden bir çift gümüş
mineli kol düğmesi çıkıyor. Ne diye kocama kol düğ
mesi gönderiyor ki bu?

Küçük krem rengi bir kart döküyor, üstüne aynı
yazıyla bir mesaj yazılmış.

L
Uzun zamandır görüşemedik. Nunc es libendum?
V
Nota bakakalıyorum, kan beynime saçıyor. Gü
ne bütün gıcır gıcır bir zılda kızımların içinde...

Luke'a gönderilmiş ama bana ne. Tımarın eline
zarfı yığıyorum ve içinden küçük deni bir kutu çıkı
yor. Kutuyu da zorluyorum ve içinden bir çift gümüş
mineli kol düğmesi çıkıyor. Ne diye kocama kol düğ
mesi gönderiyor ki bu?

Küçük krem rengi bir kart döküyor, üstüne aynı
yazıyla bir mesaj yazılmış.

L
Uzun zamandır görüşemedik. Nunc es libendum?
V
Nota bakakalıyorum, kan beynime saçıyor. Gü
ne bütün gıcır gıcır bir zılda kızımların içinde...

Luke'a gönderilmiş ama bana ne. Tımarın eline
zarfı yığıyorum ve içinden küçük deni bir kutu çıkı
yor. Kutuyu da zorluyorum ve içinden bir çift gümüş
mineli kol düğmesi çıkıyor. Ne diye kocama kol düğ
mesi gönderiyor ki bu?

Küçük krem rengi bir kart döküyor, üstüne aynı
yazıyla bir mesaj yazılmış.

"Merhaba," diyor. "Adın Venetia Carter mi?"
"Merhaba," diye cevap veriyor. "Evet, Venetia Carter."

"Merhaba, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Merhaba," diyor. "Adın Venetia Carter mi?"
"Merhaba," diye cevap veriyor. "Evet, Venetia Carter."

"Merhaba, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

"Beklerim, Venetia. Ben de Venetia."

bekleme salonuna bakıyor. "Şu odada bekleyin," diyor sonunda ve Doğum Odası 3 yazan bir odayı işaret ediyor.

"Teşekkürler!" Topuğumun üstünde dönüyorum ve Doğum Odası 3'e giriyorum. Korkunç görünen yüksek yataklı büyük bir oda; içinde bir duş banyosu ve DVD oynatıcı da var. Ama minibarı atlamışım.

Yatağa oturuyor, çabucak makyaj çantamı çıkarıyorum. Herkes iş dünyasında bir numaralı kadın. Yüzleşmeler sırasında güzel görünmek olduğumun liri. Ya da öyle bir kural yoksa da, olmalı bence. Ben allık sürüp parlaticımı tazeliyorum ve tam aynaya sert yüz ifademini alıştırmamı yaparken kapı tıklatılıyor.

Bu o. En muazzam cesaretimi takıp Aynalı banyo başını alıyor ve ayağa kalkıyorum.

"İçeri gelin," diyorum mümkün olduğunca hızlı ve bir saniye sonra, kapı ardına kadar itiliyor.

"Merhaba şekerim!" Şen şakrak bir Afrika-Karibi ebe atılıyor içeri. "Ben Esther. Nasılsın? Sen de bu kadar yoğun ve güçlü mü?"

"Ne?" Kadına bön bön bakıyorum. "Eee... ben de bu kadar yoğun ve güçlü mü?"

Yani evet... Kafam karışarak susuyorum. "Doğum Venetia Carter'ı görmek zorundayım."

"Yolda, geliyor," diyor kadın yatıştırıcı sesle.

"Ben de bu arada seni muayene edeyim."

İşkilleniyorum tabii. Venetia'yı falan çağırıyorlar değil mi? Beni oyalıyorlar.

Ben de bu arada seni muayene edeyim."

İşkilleniyorum tabii. Venetia'yı falan çağırıyorlar değil mi? Beni oyalıyorlar.

"Hayatım, bir bebek doğuyor. Doğumhaneye elbise alıyorsun. Doğumhaneye elbise alıyorsun. Doğumhaneye elbise alıyorsun."

"Kahkaha koyveriyor. Doğumhaneye elbise alıyorsun. Doğumhaneye elbise alıyorsun. Doğumhaneye elbise alıyorsun."

"Yoksa tişörtünü getirdin mi? Seni muayene etmeye geldim. ne durumdasın diye."

Bu kadını başımdan savmalyım, hemen. Karnıma elimi bastırıyor ve geri kaçıyorum.

"Aslında, bana bakıldı!" diyorum gülererek. "Başka bir kadın. Yani her şeyim hazır..."

"Başka bir kadın mı? Kim? Sarah mı?"

"Eee... olabilir. Adını hatırlamıyorum. Birden çıldırıyorum. Adını hatırlamıyorum. Birden çıldırıyorum."

"Eee... olabilir. Adını hatırlamıyorum. Birden çıldırıyorum. Adını hatırlamıyorum. Birden çıldırıyorum."

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Hayatım, bir bebek doğuyor. Doğumhaneye elbise alıyorsun. Doğumhaneye elbise alıyorsun. Doğumhaneye elbise alıyorsun."

"Kahkaha koyveriyor. Doğumhaneye elbise alıyorsun. Doğumhaneye elbise alıyorsun. Doğumhaneye elbise alıyorsun."

"Yoksa tişörtünü getirdin mi? Seni muayene etmeye geldim. ne durumdasın diye."

Bu kadını başımdan savmalyım, hemen. Karnıma elimi bastırıyor ve geri kaçıyorum.

"Aslında, bana bakıldı!" diyorum gülererek. "Başka bir kadın. Yani her şeyim hazır..."

"Başka bir kadın mı? Kim? Sarah mı?"

"Eee... olabilir. Adını hatırlamıyorum. Birden çıldırıyorum. Adını hatırlamıyorum. Birden çıldırıyorum."

"Eee... olabilir. Adını hatırlamıyorum. Birden çıldırıyorum. Adını hatırlamıyorum. Birden çıldırıyorum."

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Ben sana yeni bir tablo doldurayım." Esther iç gözlerini kırıştırıyor.

"Şimdilik, iyi," diyorum metanetli bir şekilde. Kapı tıklatıyor ve bir kadın kafasını içeri sokuyor. "Esther? Biraz gelebilir misin?" "Bugün yoğunuz da." Esther tabloyu yatağın ayak ucuna asıyor. "Hemen dönerim. Kusura bakma."

"Sorun değil! Sağol!" Kapı arkasından kapanıyor ve yatağa çöküyorum. Birkaç dakika hiçbir şey olmuyor ve televizyon kanallarını gezmeye başlıyorum. Acaba kiralık DVD'leri var mı diye düşünürken tekrar kapı tıklatıyor.

Bu sefer Venetia olmalı. Aynalık torbasını kavıyorum, güçbela ayağa kalkıyor ve derin bir nefes alarak kendimi hazırlıyorum.

"İçeri gelin!"

Kapı açılıyor ve ebe üniformasında, yirmisinde bir genç kız içeri bakıyor. Arkada toplanmış sarı, bir tutam saç var ve duruma hakim görünüyor.

"İmm, merhaba," diyor. "Ben Paula, stajyer ebe-yim. Bir süre doğumun başlangıcındaki halinizi incelememin bir sakıncası var mı? Gerçekten, gerçekten minnettar kahrım."

Ah, tanrı aşkına ya. Tam, "Hayır, git," diyecek oluyorum ama kız o kadar utangaç ve gergin görünüyor ki, yüzüm tutmuyor. Sonuçta, Venetia gelince ondan kurtulabilirim zaten.

"Tabii." Elimi havada sallıyorum. "İçeri gel. Benim adım da Becky."

"Müthiş bir sakinliğin var, Becky." Ben el aynasında dişimde gofret kalmış mı diye kontrol ederken Paula da bana hayran hayran bakıyor. "Hiç bu kadar kontrollü bir doğum yapan kadın görmemişim!"

"Eh, ben Scientology üyesiyim," demeden durmuyorum.

"O yüzden de, anlarsın, elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyorum."

"Scientology mi?" Kızın gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Olağanüstü." Sonra telaşla kaşlarını çatıyor. "Ağzını hiç açmıyor olman gerekmez mi?"

"Ben konuşma izni olan türdenim," diye açıklıyorum. "Ama çılgılık falan yok."

"Vay. Biliyor musun, burada daha önce bir Scientology üyesi ağırladığımızdan emin değilim!" Bayağı bir canlanıyor kız. "Birkaç meslektaşına söylememin bir sakıncası var mı?"

"Nasıl istersen!" Dalgın dalgın kafa sallıyorum.

Paula dışarı koşturunca ben gene hüsrana ve can sıkıntısına içinde Kitkat paketimi buruşturup çöpe atıyorum. Bu çok aptalca. Venetia'nın geldiği yok, değil mi? Ona asla haber vermeyecekler. Ve ben de zaten artık onu görme havasında değilim. Eve gideyim

"Çok... dingin görünüyorsun." Paula not almayı bırakıp kafasını kaldırıyor. "Acıya karşı özel bir dinlenme mekanizman var mı?"

"Ha doğru ya. Şu anda doğum sürecim başlamıştı. Her numara yapsam iyi olur, yoksa kız yazacak şey bulamayacak."

"Kesinlikle." Kafamı sallıyorum. "Aslında biraz yeneceğim. Bu gerçekten işe yarıyor." Ayağa kalkıp yatağın etrafında yürüyorum, kendinden emin bir şekilde kollarımı öne arkaya sallıyorum. Sonra birkaç kez kalçamı çeviriyorum ve Yogalates'te öğrendiğim bir gerinme hareketi yapıyorum.

"Vay," diyor Paula etkilenerek. "Yerinde durmuyorsun."

"Yoga yapıyordum," diyorum mütevazı bir gülüşle. "Sanırım şimdi bir Kitkat yiyeceğim. Enerji seviyemi düşürmemek adına yani."

"İyi fikir." Paula kafa sallıyor. Çantama uzanırken Kitkat yiyor, diye not aldığımı okuyorum, altına "Acıyı yatıştırmak için yoga kullanıyor, yazıyor. Aslında biraz daha eğiliyor, sonra empati dolu bir şekilde bana dönüyor. "Sancılar arasında acı en çok vuruyor?"

"Müthiş bir sakinliğin var, Becky." Ben el aynasında dişimde gofret kalmış mı diye kontrol ederken Paula da bana hayran hayran bakıyor. "Hiç bu kadar kontrollü bir doğum yapan kadın görmemişim!"

"Eh, ben Scientology üyesiyim," demeden durmuyorum.

"O yüzden de, anlarsın, elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyorum."

"Scientology mi?" Kızın gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Olağanüstü." Sonra telaşla kaşlarını çatıyor. "Ağzını hiç açmıyor olman gerekmez mi?"

"Ben konuşma izni olan türdenim," diye açıklıyorum. "Ama çılgılık falan yok."

"Vay. Biliyor musun, burada daha önce bir Scientology üyesi ağırladığımızdan emin değilim!" Bayağı bir canlanıyor kız. "Birkaç meslektaşına söylememin bir sakıncası var mı?"

"Nasıl istersen!" Dalgın dalgın kafa sallıyorum.

Paula dışarı koşturunca ben gene hüsrana ve can sıkıntısına içinde Kitkat paketimi buruşturup çöpe atıyorum. Bu çok aptalca. Venetia'nın geldiği yok, değil mi? Ona asla haber vermeyecekler. Ve ben de zaten artık onu görme havasında değilim. Eve gideyim

"Müthiş bir sakinliğin var, Becky." Ben el aynasında dişimde gofret kalmış mı diye kontrol ederken Paula da bana hayran hayran bakıyor. "Hiç bu kadar kontrollü bir doğum yapan kadın görmemişim!"

"Eh, ben Scientology üyesiyim," demeden durmuyorum.

"O yüzden de, anlarsın, elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyorum."

"Scientology mi?" Kızın gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Olağanüstü." Sonra telaşla kaşlarını çatıyor. "Ağzını hiç açmıyor olman gerekmez mi?"

"Ben konuşma izni olan türdenim," diye açıklıyorum. "Ama çılgılık falan yok."

"Vay. Biliyor musun, burada daha önce bir Scientology üyesi ağırladığımızdan emin değilim!" Bayağı bir canlanıyor kız. "Birkaç meslektaşına söylememin bir sakıncası var mı?"

"Nasıl istersen!" Dalgın dalgın kafa sallıyorum.

Paula dışarı koşturunca ben gene hüsrana ve can sıkıntısına içinde Kitkat paketimi buruşturup çöpe atıyorum. Bu çok aptalca. Venetia'nın geldiği yok, değil mi? Ona asla haber vermeyecekler. Ve ben de zaten artık onu görme havasında değilim. Eve gideyim

"Çok kadersisin, Rebecca." diyor Paula, merhametle elini omzuma koyuyor. "Ama seni yalnız bırakmayız! Yanında doğum eşin bile yok!"

"Ben iyiyim, cidden." Gayet rahat konuşmaya çalışıyorum. "Sadece birkaç dakikalığına. Bu... bu da inancımın bir parçası. Doğuma giren kadın özel bir dua okumak için her saat başı yalnız kalmalıdır."

Hadi. İçimden onlara yakarıyorum. Beni yalnız bırakın işte...

"Eh, sanırım inançlarına saygı duymak durumundayız," diyor Paula tereddütle. "Tamam. Bir süreliğine çıkıyoruz ama herhangi bir kırıntı duyarsan, düğmeye bas."

"Basarım! Teşekkürler!"

Kapı kapanıyor ve bir oh çekiyorum. Tanrıya şükür. Kara görünür görünmez kaçıyorum. Çantamı ve ceketimi kapıp kapıyı aralıyorum -ama iki sağlık uzmanı kapının önünde hala. Ses çıkarmamaya çalışarak çabucak geri kapıyorum kapıyı. Birkaç saniye daha beklemek zorundayım. Birazdan çekilirler ve ben de şansımı denerim.

Bu duruma düştüğüme inanamıyorum. Doğumun başladığını hiç söylememeliydim. Suyum geldi demeliydim en başta. Tanrım, bu bana ders olsun. Bir daha asla, asla böyle bir şey yapmayacağım. Kısa süre sonra tekrar kol saatime bakıyorum. Çekmiş. Koridora bir daha bakayım. Paltomu

Alıyorum fakat amacım...

"Aman tanrım, Bex!" Suze kabarık sarı saçlar ve...

"Suze?" Beynimden vurulmuşa dönerek ona bakıyorum. "Ne?..."

"Annen de yolda," diyor Suze nefes nefese, paltomu çıkarıyor ve içinden Danny'nin 'Lezzetli Anne'...

...çıkıyor. "Haber aldığımızda hep birlikte taksididik. Janice dergi ve içecek alıyor, Kelly de dışarıdan danışmada bekleyeceğini söyledi..."

"Ama nasıl..."

Bir türlü anlamıyorum. Suze telepati falan mı kuruyor?

"Cep telefonunu aradım ve bir kadın çıkıp Caven-

ish koğuşu olduğunu söyledi," diye geveliyor Suze heyecanla. "Bana cep telefonunu danışmada unuttu-

nu, senin doğuma girdiğini söyledi! Ödümüz patla-

dı! Hemen taksi şoförüne yolu değiştirttik ve hazırlan-

mışız akşam yemeği partisini iptal et..." Dış görün-

ümümü farkedince aniden duruyor. "Hey Bex, niye odonu elinde tutuyorsun? Her şey yolunda mı?"

"Rebecca harika gidiyor!" diyor Paula. Odaya g-

ir nazikçe paltomu elimden çekiyor. "Dört santim

pişirmesine rağmen hiçbir ağrı kesici almadı!"

"Almadı mı?" Suze kekeleyerek neredeyse. "Bex,

radikal yapacağını sanıyordum!"

"İmm..." Güçlükle yutkunuyorum.

"Ama hasta önlüğü giymeyi reddediyor," diye ek-

liyor Paula.

...bir tişört alırım şuradan. Bir de buradan...

"İmm... Suze..." Midem kasılıyor da kasılıyor.

"Ashında..."

"Tık tık tık!" Kapıda yeni bir ses. "Louisa gir-

İçeri girebilir miyim?"

Louisa? Yo, bu olamaz. Kendisi doğum için eye-

ladığım aromaterapist olur da. Nereden haberi?

"Annen listesindeki insanları aramakla meşgul bi-

lip bilmediklerinden haberdar olmak için!" Suze ge-

nişçe gülüyor. "Çok becerikli biri! Hepsini yola çık-

Bununla başa çıkamam. Her şey fazla hızlı ilerli-

yor. Louisa küçük yağdanlıklar çıkardı bile ve sırtına

turuncumsu bir şey sürmeye koyuluyor. "İşte!" diyor.

"İyi geliyor mu?"

"Çok hoş!" diyebiliyorum ancak.

"Becky!" Annemin cırtlak sesi odanın dışında çı-

lıyor.

"Hayatım!" Elinde bir buket çiçek ve bir tene-

kruvasanla içeri koşuyor. "Otur şöyle! Rahat ol! Epi-

duralın nerede?"

"İğnesini olmadan idare ediyor!" diyor Suze.

"İğnesini olmadan, değil mi?"

"Olmadan mı?" Annemin nutku tutuluyor.

"Becky sancıyla başa çıkmak için yoga ve nefes

alıp verme teknikleri kullanıyor," diyor Paula gurur-

la. "Değil mi, Becky? Dört santim genişledi bile!"

"Tatlım, buna katlanma bence." Annem...

...hakim olarak kolumu sıkıyor. "Ağrı kesicileri ka-

bul et! İlaçları al."

"Delim damağıma yapışıyor adeta."

"Sindirdi de yasemin yağı," diye fısıldıyor Ann yu-

muşak sesiyle. "Şakaklarını bununla ovacağım..."

"Becky?" diyor annem tedirgin bir halde. "Beni

dayatabiliyor musun?"

"Belki de kasılma yaşıyordur!" diye haykırıyor

Suze, elimi tutarak. "Bex, nefes al..."

"Bunu yapabilirsin hayatım!" Annemin yüzü bu-

rusuyor, iyice sıkıyor kendini, sanki ben değil, o do-

ğuracak.

"Bebeğe odaklan." Paula derin bir ifadeyle bakış-

larını benimkine kenetliyor. "Dünyaya adımını atacak

olan tatlı bebeğine odaklan..."

"Bakın." Sonunda sesim yerine geliyor. "Ben... mesele şu ki, doğum henüz başlamadı..."

"Becky, başlamışsın." Paula ellerini omzuma ko-

yuyor.

"Bex, enerjini topla!" Suze ağzıma bir kamış so-

kuyor.

"Biraz enerji içeceği iç. Kendini daha iyi hissedee-

ceksin!" Çaresizce mide bulandırıcı sıvıyı yudumlu-

yorum -sonra ayak seslerini duyunca donakalıyorum.

Bu ayak sesini tanıyorum. Kapı açılıyor ve karşımda

Luke, yüzü solgun, gözlerinin altı mor halkalı ve ger-

gin; odayı süzüyor.

"Tanrıya şükür. Tanrıya şükür geç kalmamış-

şım..." Yataкта yanıma yaklaşırken neredeyse dili tu-

Olay şu ki, birçok bakımdan bu, kusursuz değildi. Yirmi dakika geçiyor ve oda insan kayıyor. Releksolojist Felicity geldi ve ayak parmaklarını oynuyor. Homeopath uzmanı Maria alnımı ıstıdığını hapları ölçüyor. Louisa ise ortama yağdağlıklar sepiştiriyor.

Bir yanımda annem ve Suze, diğer yanımda da Luke oturuyor. Alnımda bir tülbent, elimde bir u spreyi var ve üzerime annemle Suze'un alırdığı be-tal boyu torbamsı bir tişört giydim. Rahatım, mizik-çalışıyor, epiduralsız devam ediyorum...

Sadece ufak bir pürüz var. Hala kimseye söyleme cesaretini gösteremedim.

"Becky, biraz gaz ve hava ister misin?" Paula eñi-de bir oksijen maskesiyle yaklaşıyor. "Acım hafifletmek için."

"Eee..." diye tereddüt ediyorum. Hayır dersem ayıp olur şimdi. "Peki, tamam. Sağol!"

"Kasılmanın başladığını hissettiğinde içine çek," diye talimat veriyor Paula ağızlığı bana uzatırken. "Fazla uzun tutma sakın!"

"Tamam!" Yüz maskesini ağızıma burnuma takıp- bir nefes çekiyorum. Vay be, Muhteşemmiş! Bir-

"Of!" Maskeyi yüzümden çekti. "Gerçekten çok iyi. Sen de denemeli-sin."

"Becky, harika gidiyorsun." Elimi sıkıca tutuyor, gubelerini benden ayırmıyor. "Her şey yolunda mı? Her şey doğum planına uygun gidiyor mu?"

"Eee... hemen hemen!" diyorum, bakışlarından kaçarak ve çabucak biraz daha gaz ve hava soluyorum. Aman tanrım. Ona söylemeliyim. Söylemeli-yim.

"Luke..." Öne eğiliyorum, gaz ve havadan hafif başım dönüyor. "Dinle," diye fısıldıyorum kulağına. "Bebeği doğurmuyorum."

"Sevgilim, endişelenme." Luke alnımı okşuyor. "Kimsenin bir acelesi yok. İstedیi kadar uzun sürebil-

ir." Aslında... aklıma bir fikir geliyor. Yani, bebek el-bir gün çıkacak, değil mi? Burada kalıp ağzımı açmasam, bütün gün enerji içeceği içip televizyon iz-leyebilirim. En sonunda bir şey olacak ve insanlar, "Zavalı Becky, doğumu iki hafta sürdü!" diyecek.

"Bu arada, Bay Braine'le konuştum," diye ekliyor Luke.

"Portland'dan yola çıktı."

"Ah." Üzüntümü gizlemeye çalışıyorum. "Hari-

kat!" Ümitsizce bir kez daha gaz ve hava soluyor, bir plan kurmaya çalışıyorum. Belki banyoda tırmanıp kaçılabileceğim bir pencere vardır. Ya da koridorda yürümek istediğimi söyleyebilir ve yeni doğmuş be-beklerden birini bir süreliğine ödünç alıp-

"Al" Louisa bana bir parça yağ sürüyor. "Sana için adaçayı den."

"Paula, söyle bakalım, doğum süreci bir-der mi?" Soruyu gıyış utandı bir tane soru-

"Hayır." Paula kıkılda diye. "Çey han-ı-lyrımı gibi hissedebilir."

"Ha ha ha!" Ben de omuza belim kolda- ve yastıya geri yatıyorum, anımsı gülmek an-ı-

adaçayı koklayorum. Şu anda hayran ol- ra- ra doğumda olmadığımı ve eve dönüşü- ni- ni söyleyen bir yağ den.

Kapı tıklatılıyor ve Suze kafamı kaldırır. "Bu-

Bu Jess olabilir. O da geliyor denmiş."

"Girin!" diye sesleniyor Paula. Kapı açılır-

domuyorum.

Venetia'yımı. Üzerinde anımsız teliği, saç-

toplanıp yeşil bir beneye sokulmuş, her şeyi de-

leyici ve özensiz görünüyor, sanki sabahın her-ki-

kuruyoruzmuş gibi.

Kalın.

Bir an Venetia da hayretler içinde gibi görünü-

ama sonra nedensizce bir anımsız- bir anımsız-

"Tut! Al" Suze bana torbayı uzatıyor. "Be-

şu anımsız ben de omuza belim kolda-

adaçayı koklayorum. Şu anda hayran ol-

ra- ra doğumda olmadığımı ve eve dönüşü-

ni- ni söyleyen bir yağ den.

Kapı tıklatılıyor ve Suze kafamı kaldırır. "Bu-

Bu Jess olabilir. O da geliyor denmiş."

"Girin!" diye sesleniyor Paula. Kapı açılır-

domuyorum.

Venetia'yımı. Üzerinde anımsız teliği, saç-

toplanıp yeşil bir beneye sokulmuş, her şeyi de-

leyici ve özensiz görünüyor, sanki sabahın her-ki-

kuruyoruzmuş gibi.

Kalın.

Bir an Venetia da hayretler içinde gibi görünü-

ama sonra nedensizce bir anımsız- bir anımsız-

"Biraz karıştırdım.
"Yani... bunları." Kol düğmeleri kutusunu bir atı-
yorum, Venetia'nın alınının ortasına isabet ediyor.
"Ah! Kahretsin!" Kafasını tutuyor Venetia.
"Becky!" diye karşı çıkıyor Luke.
"Hala senin peşinde, Luke! Sana Noel hediyesi
göndermiş!" Birden Latince ezberlediğim şeyi anı-
mıyorum. "Üti... barbari..." Dilim sürçüyor. "Nam...
yani... tui..."

Siktir be.
Latince ne salak bir dil.
"Tatlım, sanrılı mısın?" Annem tedirgin oluyor.
"Becky, sen neden bahsettiğini bilmiyorsun." Ve-
netia gülmek için kendini zor tutuyor gibi.
"Bizi rahat bırak, tamam mı?" Sinirden titriyorum.
"Beni ve Luke'u rahat bırak."

"Bana çağrı göndermişsin," diye hatırlatıyor Ve-
netia ve gergin Paula'nın elinden alıyor tabloyu.
"Şimdi. Bebekle durum neymiş bakalım?"

"Konuyu değiştirme!" diye bağırıyorum. "Bana
Luke ile ilişkiniz olduğunu söyledin. Beni delirtmeye
çalıştın."

"İlişki mi?" Venetia ağzını kocaman açıyor.
"Becky, Luke ve ben sadece eski dostuz!" Işıldayan
kahkahalarından birini atıyor. "Affedersin, Luke.
Becky'nin benimle bir sorunu olduğunu zannediyor-
um. Ama bu kadar sahiplenici biri olduğundan da ha-
berim yoktu doğrusu..."

Venetia son der...

AUSV...
"Ven, sorun yok," diyor Luke rahatla-
narak. "Charles Braine yanımıza gelecek birazdan.
Belki sen... çıkasan iyi olur."

"Belki." Venetia işbirlikçi bir tavırla Luke'a baka-
rak basıyla onaylıyor ve yepyeni bir öfkeyle kuduru-
yor kendini.

"Luke, bu yaptığını yanına bırakma sakın! İkini-
ci sevgili olduğunu söyledi bana! Beni onun için
kastedeceğini söyledi!"

"Becky..."
"Doğru söylüyorum." Sinirimden ağlamaya başlı-
yorum. "Kimse bana inanmıyor ama doğru söylüyo-
rum! Birbirinizi yeniden gördüğünüz an, sadece za-
man ve mekan yanlışmış. Birbirinizi büyülemişsiniz
çünkü şey gibiymiş, Penelope ve... birisi. Othello."

"Penelope ve Odysseus mu?" Luke bana bakaka-
yor.

"Evet! Evet, o. Birlikte olmak kaderinizmiş. Artık
bir evliliğim yokmuş..." Akan burnumu tişörtümün
koluna siliyorum. "Şimdi de sanki ben hayal görmüş,
yağın biriyim gibi davranıyorum..."

Luke'un gözlerinde bir şey değişiyor. "Penelope
ve Odysseus mu?" Sesinde iğneleyen bir tını var.
"Ven?"

Uyuz eden bir sessizlik.
"Neden söz ettiğini bilmiyorum," diyor Venetia
kamuşakça.

"Penelope ve Odysseus da kim?" diye fısıldıyor
Luke kulağıma eğilip, ben de omuz silkiyorum.

"Venetia..." Luke ona dosdoğru bakıyor. "Biz
Odysseus olmadık."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

"Beni..."

...da baktılar. Luke'ın da
"Ama önemli şeyler var."
bu bir jestti. "Bu kafam, fikrim, aklı. Aklım
tüm gün kafamı bu kadar düşünmüştüm ki
bu mi? Luke, o sağ bacağı? Beyn mi? Ya bence
verir, girerler. ... kız arkadaşlar."
Kız beyne girer ve elin sağ bacağına girer.
Yan yan Luke'a bakıyor. Burnu ağız
mı ve yakasında bir ağızlık buluyor.
"Sakin Becky hakkında bu kadar konuşma
me." Ses çok gür, ben bile korkuyorum. "Sen
ha."
"Yapma Luke." Venetia ağız bir tükürük
tır.
"Tamam güzel öldüğümü kabul ediyorum."
"Venetia, ağızdan çıkan kulağı beyne gi-
bi," diyor Luke sertçe.
"Ona ciddiyecek, bu kadar düşünme ki"
diyor Venetia. "Hiçbir şey? Ne hissetmeye istedi-
ğinden ki?"
Odada insanların nefesini tutma sesi duylar-
yor. Bir otuz saniye kadar kimsenin konuşma-
ya bu kadar kaba saba bir ses karpodü denkleme
görülmüyor.
Tamam, acaba ne cevap verecek. Belki de mutfak
yemek pişirme yeteneğinden ya da mikrodalga-
dan dem vurur.
Yok. Zayıf bir itiraz.

...da baktılar. Luke'ın da
"Ama önemli şeyler var."
bu bir jestti. "Bu kafam, fikrim, aklı. Aklım
tüm gün kafamı bu kadar düşünmüştüm ki
bu mi? Luke, o sağ bacağı? Beyn mi? Ya bence
verir, girerler. ... kız arkadaşlar."
Kız beyne girer ve elin sağ bacağına girer.
Yan yan Luke'a bakıyor. Burnu ağız
mı ve yakasında bir ağızlık buluyor.
"Sakin Becky hakkında bu kadar konuşma
me." Ses çok gür, ben bile korkuyorum. "Sen
ha."
"Yapma Luke." Venetia ağız bir tükürük
tır.
"Tamam güzel öldüğümü kabul ediyorum."
"Venetia, ağızdan çıkan kulağı beyne gi-
bi," diyor Luke sertçe.
"Ona ciddiyecek, bu kadar düşünme ki"
diyor Venetia. "Hiçbir şey? Ne hissetmeye istedi-
ğinden ki?"
Odada insanların nefesini tutma sesi duylar-
yor. Bir otuz saniye kadar kimsenin konuşma-
ya bu kadar kaba saba bir ses karpodü denkleme
görülmüyor.
Tamam, acaba ne cevap verecek. Belki de mutfak
yemek pişirme yeteneğinden ya da mikrodalga-
dan dem vurur.
Yok. Zayıf bir itiraz.

...da baktılar. Luke'ın da
"Ama önemli şeyler var."
bu bir jestti. "Bu kafam, fikrim, aklı. Aklım
tüm gün kafamı bu kadar düşünmüştüm ki
bu mi? Luke, o sağ bacağı? Beyn mi? Ya bence
verir, girerler. ... kız arkadaşlar."
Kız beyne girer ve elin sağ bacağına girer.
Yan yan Luke'a bakıyor. Burnu ağız
mı ve yakasında bir ağızlık buluyor.
"Sakin Becky hakkında bu kadar konuşma
me." Ses çok gür, ben bile korkuyorum. "Sen
ha."
"Yapma Luke." Venetia ağız bir tükürük
tır.
"Tamam güzel öldüğümü kabul ediyorum."
"Venetia, ağızdan çıkan kulağı beyne gi-
bi," diyor Luke sertçe.
"Ona ciddiyecek, bu kadar düşünme ki"
diyor Venetia. "Hiçbir şey? Ne hissetmeye istedi-
ğinden ki?"
Odada insanların nefesini tutma sesi duylar-
yor. Bir otuz saniye kadar kimsenin konuşma-
ya bu kadar kaba saba bir ses karpodü denkleme
görülmüyor.
Tamam, acaba ne cevap verecek. Belki de mutfak
yemek pişirme yeteneğinden ya da mikrodalga-
dan dem vurur.
Yok. Zayıf bir itiraz.

...da baktılar. Luke'ın da
"Ama önemli şeyler var."
bu bir jestti. "Bu kafam, fikrim, aklı. Aklım
tüm gün kafamı bu kadar düşünmüştüm ki
bu mi? Luke, o sağ bacağı? Beyn mi? Ya bence
verir, girerler. ... kız arkadaşlar."
Kız beyne girer ve elin sağ bacağına girer.
Yan yan Luke'a bakıyor. Burnu ağız
mı ve yakasında bir ağızlık buluyor.
"Sakin Becky hakkında bu kadar konuşma
me." Ses çok gür, ben bile korkuyorum. "Sen
ha."
"Yapma Luke." Venetia ağız bir tükürük
tır.
"Tamam güzel öldüğümü kabul ediyorum."
"Venetia, ağızdan çıkan kulağı beyne gi-
bi," diyor Luke sertçe.
"Ona ciddiyecek, bu kadar düşünme ki"
diyor Venetia. "Hiçbir şey? Ne hissetmeye istedi-
ğinden ki?"
Odada insanların nefesini tutma sesi duylar-
yor. Bir otuz saniye kadar kimsenin konuşma-
ya bu kadar kaba saba bir ses karpodü denkleme
görülmüyor.
Tamam, acaba ne cevap verecek. Belki de mutfak
yemek pişirme yeteneğinden ya da mikrodalga-
dan dem vurur.
Yok. Zayıf bir itiraz.

"Salutăm de la începutul anului 2010, pe toți cei care vor să participe la cursurile noastre. Pentru a vă ajuta să vă organizați timpul și să vă concentrați pe învățare, am pregătit un calendar al cursurilor noastre. Acesta este disponibil în format de imprimare în secțiunea de descărcări a site-ului nostru. Dacă aveți orice sugestie sau comentariu, vă rugăm să ne scrieți la adresa de e-mail: info@scrisorile.ro. Vă mulțumim pentru interesul și sprijinul acordat cursurilor noastre. Să aveți un an 2010 plin de realizări și bucurii!"

"Bunlar da artçı su."

"Ehette!" diyor Paula, alalecele koşarak. "Ben
uzmanına haber vereyim. Bu kadar dayan-
Becky..."

Bir kız.

Bizimleştik çörek dudak ve her anın ruh ve olan, minik yunus yapıp olan kulağına ama de, küçük bir kız. Bana zanaçlı ama, bu çok garip ama ama güldüğün anıya gözünde Bu zanaç. Tabii ki senin.

Şu anda yatağın başında yattın. İki kerece bir Dür Bebe genelde plastik bir kumaş yatıyor. (Geçti ben birkaç defa kızı ama ya yin üstüne uyduğunu görmek istedin ama kızı da deni kizinin de uyumaya istiyen oğlunu istedi ağırtmış kızıda.) Ve gülerken ama kızı da deni, bir önceki parçaya göre yapıldığı tişörtünde, her bir nefes alırken ve verirken gülmek kalkıp inmesini, parmaklarını bükmesini istiyorum.

Değilim nasıldır.

Şey. İnsanların ruh ve keder deklare etmesi Ki beni girecekten hayret ediyor. Bana göz göre

... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Bakın. Uyandın." Luke sandalyeye oturmuş...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...
... ve arıncı bir iş. Ama beyan...

"Anne, komisyaj yok ki."
Sof yemekler iyi ve odalarda televizyon var diyor
mem burayı Ritz Carlton zannediyom galiba.

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

100

"Minnie," diyorum yüksek sesle.
"Minnie," Luke deneysele sesle.
"Minnie Brandon. Sevdim, biliyor musun?" Gülümsüyor.
"Minnie Brandon." Ben de ona kocaman gülüyorum.
"Kulağa güzel geliyor, değil mi? Bayan Minnie Brandon."

"Herhalde senin... Ermintrude Teyzen'den alıyor adımı?" Luke kaşlarını kaldırıyor.
Aman tanrım! Aklımın ucundan bile geçmemişti.
"Tabii ki!" Kıkır kıkır gülüyorum. "Tabii bizden başka kimse bilmeyecek."

Minnie Brandon QC OBE!

Bayan Minnie Brandon yerlere kadar sürünen Valentino tuvaletiyle Prens'le dans ederken ılık saçıyor du...

Minnie Brandon dünyanın başını döndürdü...

"Evet." Başım la onaylıyorum. "Adı bu." Karyolaya eğiliyorum ve bebeğin her nefes alışında göğsünün inip kalkmasını takip ediyorum. Sonra bir tutam saçını düzelterip minik yanağını öpüyorum. "Dünyaya hoşgeldin, Minnie Brandon."

Ve sonunda oldu. Karlssonlar dairemize taşındı. Bütün mobilyalarımız paketlenip çıkarıldı. Resmen evsiziz.

Sadece gerçekte böyle değil çünkü bir süre annem ve babamın evinde kalacağız. Annemin de dediği gibi, bir yığın odaları var ve Luke Oxshott istasyonundan her gün şehir merkezine geçebilir, Minnie'ye bakmamıza yardımcı olabilir ve her akşam yemekten sonra birç oynayabiliriz. Hayatta olmaz. 1-1h. Asla. Hatta annemin bana rüşvet olarak aldığı Tiffany birç kartlarıyla bile. Sürekli çok eğlenceli olduğunu ve bütün gençlerin birçe sardığını söylüyor. Ya tabii.

Her neyse, zaten Minnie'ye bakmaktan, oturup birç oynayamayacak kadar meşgulüm. Anne olmakla o kadar meşgulüm ki.

Minnie dört haftalık oldu bile ve şimdiden tam bir parti kızı. Öyle olacağını biliyordum zaten. En sevdiği saatler gecenin biri, ki o sıralar Ra ra ra demeye başlıyor ve daha üç saniye önce uyumuşsunuz gibi hissederek yataktan fırlamanıza sebep oluyor.

...ah kendimi akşamdan kalma ve perişan hissediyorum.

Fakat artık hanesine bakarsak, kablolu televizyon sabaha kadar açık duruyor. Ve Luke da bana eşlik ediyor, ben de kısıp sesle *Friends* izliyorum ve Minnie de daha bir saat önce doyurulmamış, aç buluş bir bebekmiş gibi meme emiyor.

Bebeklerin en önemli özelliği şu ki, ne istediklerini iyi biliyorlar. Buna saygı duyuyorum. Mesela Minnie elde yapılmış bebek karyolasını sevmiyor. Onu çok huysuz ve cırtlak yapıyor o yatak, ki beş yüz kafa ödediğimi düşündürsek biraz can yakıcı oluyor. Salıncan beşik de ilgisini çekiyor denemez, ya da Musa sepeti, hatta ateş pahası pamuklu çarşaf bile. En sevdiği şey gece gündüz birilerinin kollarında uymak. İkinci en sevdiği şeyse, annemin tavan arasından indirdiği benim eski, bebeklik beşiğim. Çok yumuşak ve eprilmiş olsa da oldukça konforlu. Böylece ben de diğerlerini iade edip paramı geri aldım.

Sirk çadırı şeklindeki giyinme ünitesini de geri verdim. Bugaboo'ları ve Savaşçı'yı da, işin aslı bayağı bir şeyi verdim. Onlara ihtiyacımız yok. Daha onları koyacak bir evimiz bile yok. Ve bütün parayı Luke'a verdim çünkü... şey. Yardım etmek istedim. Azıcık da olsa.

İyi haber, Luke için işler bir nebze iyileşti. Ve en iyi kısmı da Iain Wheeler'ın işinden olması! Luke hiç vakit kaybetmedi -Minnie'nin doğumundan bir gün son-

ra, avukatlarıyla birlikte Iain'ın patronunu ziyaret etti ve Luke'un deyimiyle kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Bir sonraki duyduğumuz şey, Iain Wheeler'ın Arcodas'tan ayrılma kararı aldığını duyurmasıydı. Yaklaşık bir ay geçti ve tüm bu olanlardan haberdar Gary şu ana kadar herhangi bir iş teklifi almadığını söylüyor. Bunun sebebi de, herkesin Iain hakkında çıkan suçlamalarla ilgili söylentiler duyması. Hah.

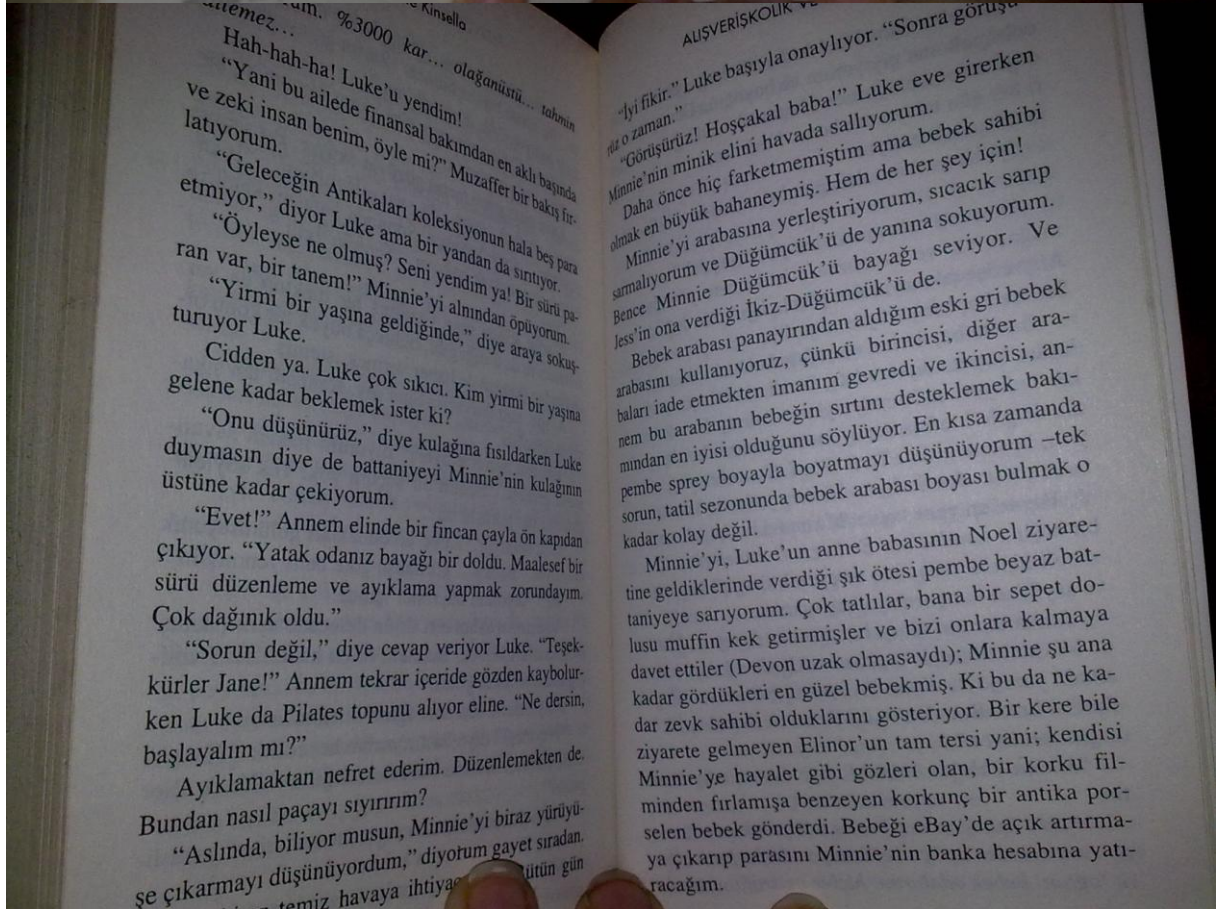
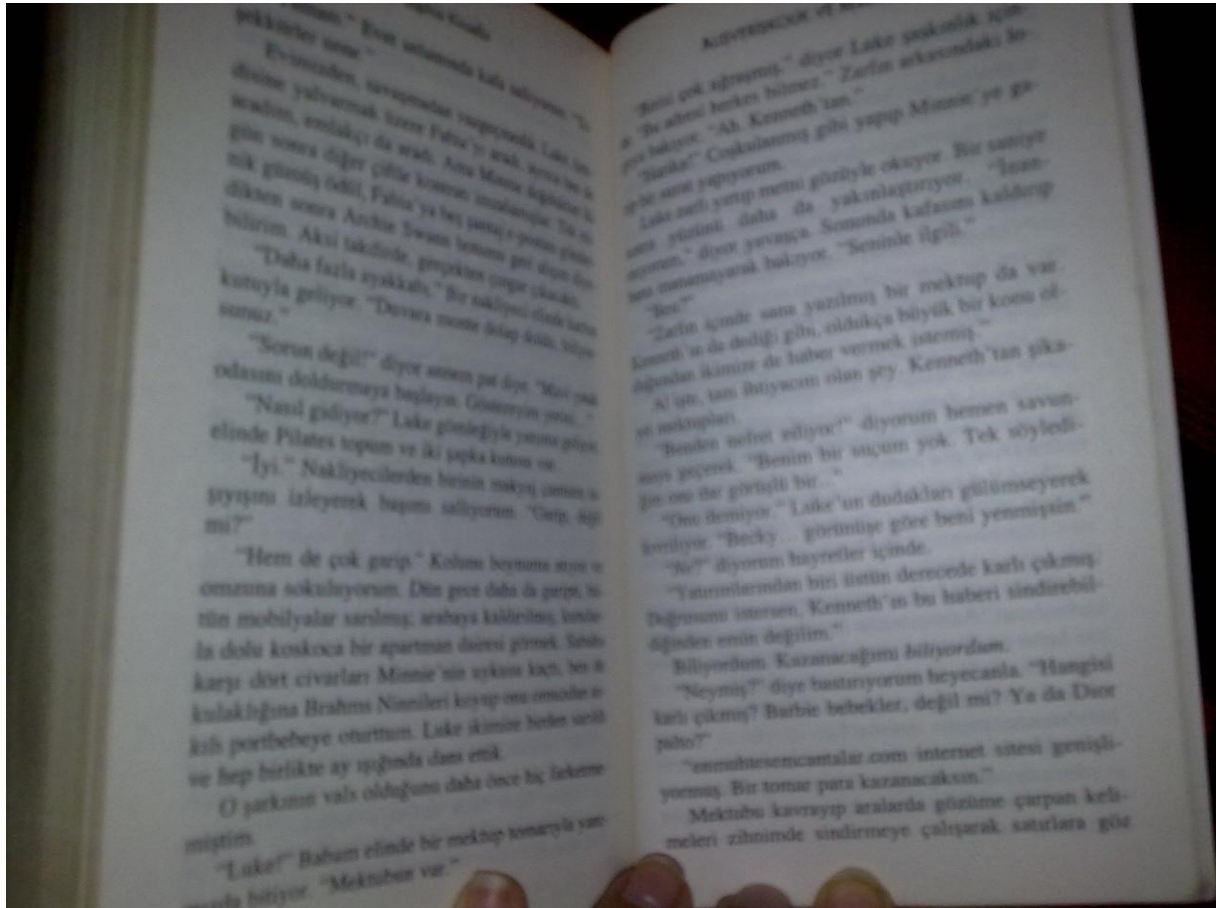
Her şeye rağmen, Iain gitmiş olsa da Luke artık Arcodas ile çalışmıyor. Her zamanki dikkatli tavır-
larının devam ettiğini söylüyor. Artı, onlardan hala parasını alabilmiş değil. Üç Avrupa ofisini daha kapattı ve gerginliği aşamadılar henüz. Ama... o iyi. Pozitif düşünüyor, yeni planlar, yeni yöntemler tasarlıyor. Bazen geceleri bunları konuşuyoruz ve ona aklımdan geçen her şeyi anlatıyorum. Ve sonra nasıl oluyorsa, konuşma mutlaka Minnie'ye ve ne kadar tatlı, ne kadar güzel, ne kadar olağanüstü olduğuna varıyor.

Şu anda da annemin garaj yolunda dikiliyor, Minnie'yi kollarımda yavaşça sallıyor, bir yandan da nakliyecilerin eşyalarımızı indirişini izliyorum. Eşyalarımızın çoğunu depoya koyduk ama yanımızda getirmek zorunda kaldığımız birkaç hayati şey de oldu.

"Becky..." Annem elinde düşecek gibi zayıfça duran bir yığın dergiyle yaklaşıyor. "Bunları nereye koyayım, hayatım? Çöp mü yoksa?"

"Hayır, onlar çöp değil!" diye karşı çıkıyorum. "Belki okumak isterim! Yatak odamıza koysak olmaz mı?"

"Orası biraz fazla dolmaya başladı..." Annem dergilere bakıp ani bir karar veriyor. "Bence mavi yatak odasını da size versek iyi olacak."

giyiyorum ve boynuma Denny and Ge-
ri her gün takıyorum. Hastaneden çıktığımdan beri
kı takmak istemiyorum. Nedense, canım başka al-
İyi bir yatırım olacağını başından beri biliyordum
zaten.

Annemle babamın evine yakın sayılabilen bir dizi
mağaza var ve kasıtsızca o istikamete yöneliyorum.
Alishverişe çıkmayı falan planladığımdan değil canım.
Sadece hoş bir yürüyüş olur diye.

Gazete bayilerine ulaştığımda hava ılık, parlak ve
insanı buyur ediyor adeta, kendimi arabayı içeri iter-
ken buluyorum. Minnie uykuya dalmış, ben de maga-
zin dergileri rafına ilerliyorum. Anneme bir dergi ala-
yım, hoşuna gider. Tam *Good Housekeeping*'e uzan-
ırken elim donakalıyor. Hemen yanında *Vogue* var.
Vogue'un yeni sayısı. Masmavi bir kapak ve koca
bir başlık: *Londra'nın En Lezzetli Anneleri*.

Ellerim heyecandan titreyerek dergiyi kapıyorum
ve sayfaları karıştırmaya başlıyorum.

Aman tanrım! Koca bir resmim duruyor! Üstüm-
de Missoni elbiseyle taş basamaklarda dikiliyorum ve
alttaki yazı şöyle diyor: "Alishveriş gurusu ve HI gir-
şimcisi Luke Brandon'ın eşi Rebecca Brandon ilk be-
beğini bekliyor."

"Maida Vale'da oturan," diye devam ediyor me-
tin,
"Becky Brandon'ın şık tarzı, altı yatak odalı saray
yavrusu evinden açıkça belli oluyor. Nefes kesici 'kız'
'özel' bebek odası için hiçbir masrafa girmeden

"Seni farkettilik." *Vogue*'u plastik bir poşete koyu-
yor.

"Biz sana şey diyoruz..." Birden duruyor ve kasi-
yeriye atıyorum. "Yoksa bana Denny and George At-
kılı Kadın mı diyordunuz?"

"Hayır." Kız boş boş bakıyor. "Sana İğrenç Bebek
Ya.

Hıh. O kadar da iğrenç değil bir kere. Bir pembe-
ye boyansın da görün siz. Muhteşem olacak.

"3£ lütfen," diyor ve elini uzatıyor. Ve ben tam
cüzdanımı çıkaracakken diğer hediyelerin arasında
gül rengi kuvarz kolye çarpıyor gözüme.

Aaah. Kuvarza bayılırım.

"İndirimdeler," diyor satış görevlisi bakışımı takip
ederek. "Gerçekten çok hoşlar."

"Doğru. Evet." Düşünceli düşünceli kafa sallıyo-
rum.

Mesele şu ki, bu aralar biraz kemerleri sıkmamız
gerekliyor. Hastaneden eve döndüğümde Luke ile na-
kit akışı, banka borçları falan filan hakkında ciddi bir
konuşma yaptık. Ve Luke'un işleri eski istikrarına ka-
vuşana kadar gereksiz bir şey almamakta anlaştık.

kendi dekore etmiş. 'Bebeğim her şeyin en
yık,' diyor sorduğumuzda. 'Mobilyaları Moğolis-
tan'da oturan bir sanatçı topluluğundan temin et-
tik'."

Sayfayı çeviriyorum -ve bir resmim daha çıkıyor,
peri prenses bebek odasında ellerimi karnıma daya-
mış dikilirken yüzüm parlıyor adeta. Büyük bir alıntı
yazılmış: "Beş tane bebek arabam var. Bence hiç de
çok değil."

"Becky, nilüfer yaprakları arasında doğal bir su-
da doğum yapmayı planlıyor ve mutlaka sahip olun-
ması gereken kadın doğum uzmanı Venetia Carter'in
gözetiminde. 'Venetia ile çok iyi arkadaşız,' diyor
Becky heyecanla. 'Aramızda güçlü bir bağ var. On-
dan vaftiz annesi olmasını isteyebilirim'."

Sanki yıllar öncesi gibi. Başka bir dünya gibi.
Gözüm güzeller güzeli bebek odasına kayınca is-
ter istemez içim sızlıyor. Minnie burayı çok sevecek-
ti, biliyorum.

Neyse. Onun da bir gün çok güzel bir odası ola-
cak. Hatta oradan daha da güzel.

Vogue dergisini tezgaha taşıyıp koyuyorum ve gö-
revli okuduğu dergiden kafasını kaldırıyor.

"Merhaba!" diyorum. "Bunları alacağım."

Köşede yeni bir reyon yapılmış, üzerinde de *Hedi-
yelik* yazıyor. Kasiyer kasayı açarken bakmak için o
tarafa yürüyorum. Çoğunlukla fotoğraf çerçevesi, kü-
çük vazolar ve 30'lar tarzı broşlar var.

"Buraya önceden gelmiştiniz, değil mi?" diyor ka-
siyer dergilerimi okuturken. "Noel zamanı her gün
buradayınız."

Ama yıllardır gül rengi kuvarz kolye
Buradaki de on beş pound, gerçekten sudan ucuz.
Hem yatırım yarışı kazandığım için küçük bir ödül
il de hak ediyorum, değil mi?

Artı, Luke'un bilmediği yeni çevrimiçi Endonez-
ya kredimi kullanabilirim.

"Bir tane alacağım," diyorum dürtülerime yenik dü-
şerek ve yavaş dönecek pembe boncuklara erişiyorum.

Luke öğrenirse, ona bunun eğitsel bir oyuncak ol-
duğunu söylerim. Annenin boynuna takması gereken.

Visa kartımı uzatıyorum, şifremi giriyorum ve *Vo-
gue* dergisinin de olduğu torbayı bebek arabasının alt
gözüne sokuyorum. Sonra da yeni kolyemi Min-
nie'nin battanieresinin altına saklıyorum.

"Babana söyleme," diye fısıldıyorum kulağına.

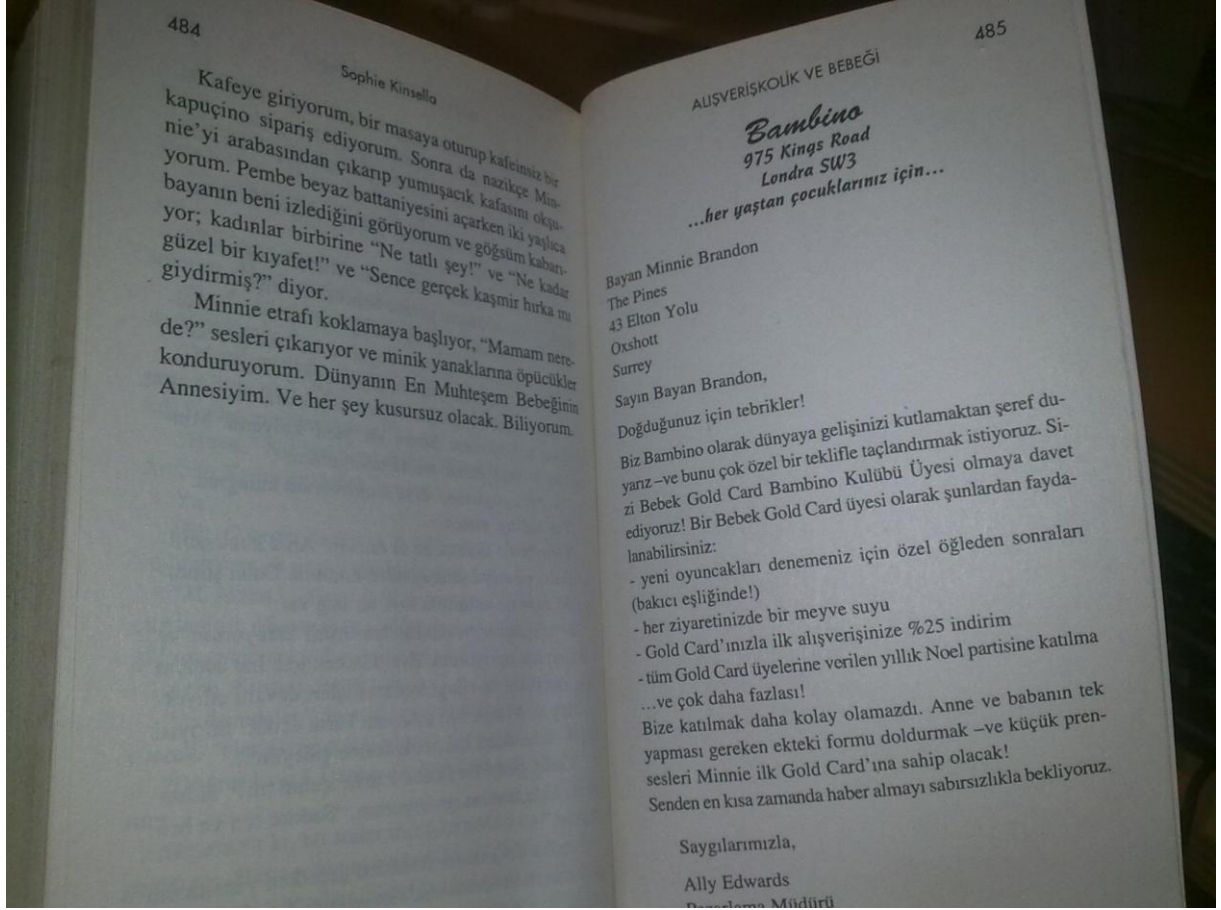
Tek kelime etmez.

Yani, bariz konuşamıyor tamam. Ama konuşabil-
seydi de, çenesini tutacağından eminim. Daha şimdi-
den Minnie ile aramızda özel bir bağ var.

Bebek arabasını dükkandan dışarı sürüyorum ve
kol saatime bakıyorum. Eve dönmek için hiç acelem
yok, özellikle de odayı toplama işleri devam ediyor-
sa. Neyse, Minnie'nin birazdan karnı acıkır. En iyisi
şu laf etmedikleri İtalyan kafesine gideyim.

"Gidip güzel bir fincan kahve içelim mi?" Adım-
larımı kafe tarafına çeviriyorum. "Sadece sen ve ben,
Minnie."

Antika dükkanının önünden geçerken yansımamı
görüyorum ve ufaktan neşeleniyorum. Ben bebek ara-
basını iten bir anneyim. Ben, Becky Brandon (eski
soyadıyla Bloomwood), gerçek bir anneyim.

By apoenzim